

Pesem si 23

Uredili: mag. Ana Porenta, Luka Benedičič, Lidija Brezavšček, Senada Smajić, Helena Zemljič

Jezikovni pregled: Aleksandra Kocmut

Jezikovni pregled pesmi v SBH jeziki: Jure Drlječan

Avtorji: Marina Adamović, Vesna Andrejič Miškovič, Rijad Arifović, Katica Badovinac, Ana Maria Beguš, Luka Benedičič, Maja Bernik, Dejan Bosil, Ananda Boutoute, Lara Sofija Božak, Lidija Brezavšček, Brezno, Polona Campolunghi Pegan, Branka Cukrov-Belak, Andrej Debeljak, Jure Drlječan, Mirjam Dular, Ivan Gačina, Slavica Gazibara, Sašo Greiner, Dunja Polonca Guček, Rok Horžen, Dejan Ivanović, Jernej Jager, Marinko Jagodič, Črt A. Jamšek, Jasna Janež Markič, Damjan Japelj, Matjaž Jarc, Simon Jugovic, Branka Kamenšek, Stojan Knez, Aleksandra Kocmut, Tjaša Ivana Kocmut, Majda Kočar, Breda Konjar, Dušica Kores, Ivanka Kostantino, Milomir Kovačević, Matej Krajnc, Samo Kreutz, Matej Krevs, Srečko Križanec, Silva Langenfus, Dominik Lenarčič, Klara Leskovec, Mile Lisica, Tomaž Mahkovic, Željko Majstorović, Mark Mandy, Felicita Medved, Alenka Mihorič, Drago Mislovič, Bernarda Mrak Kosel, Marko Nemeč-Pečjak, Jagoda Nikačević, Tanja Očelič, Igor Odeb, Silvana Orel Kos, Irena Pajnik Beguš, Igor Pavlic, Nada Pečavar, Lucija Pegan, Matjaž Pegan, Maks Petrič, Srečko Plahutnik, Žiga Planinšek, Janja Plevnik, Maja Podgoršek, Mirko Popović, Ana Porenta, Sabina Posedel, Marija Praprotnik, Bor Ratajec, Ljubica Ribič, Marko Skok, Saša Slavković, Senada Smajić, Jelena Stojković Mirić, Vesna Šare, Igor Šmid, Sara Špelec, Luka Šturm, Eva Šubic, Jože Valenčič, Svit Valovnik, Tom Veber, Ramiz Velagič, Jože Vidmar, Janez Virant, Vladimir Vuković, Helena Zemljič, Metka Zemljič, Sašo Zorc, Milan Žniderič, Barbara Žvirč

Uredništvo in skrbniki: Luka Benedičič, Lidija Brezavšček, dr. Tine Dolžan, Gregor Grešak, mag. Ana Porenta, mag. Žiga Stopinšek, dr. Sara Špelec, Helena Zemljič

Pričujoči zbornik je izšel s pomočjo JSKD RS in Občine Velike Lašče.

Zbirka Pesem si • št. 17 • junij 2023

Zavod za razvijanje ustvarjalnosti

Kukmaka 1, 1315 Velike Lašče • www.zru.si • zru@zru.si • www.pesem.si

Oblikovanje in prelom: Gaja Grešak

Naklada: 150 izvodov

Copyright 2023 ZRU

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-194

PESEM si 23 : zbornik / [avtorji Marina Adamović ... [et al.] ; uredništvo
Luka Benedičič ... et al.]. - Velike Lašče : Zavod za razvijanje ustvarjalnosti,
2023. - (Zbirka Pesem.si ; št. 17)

ISBN 978-961-94710-6-7
COBISS.SI-ID 152911363

Pesem si 23

zbornik

www.pesem.si

Uvodna uredniška preja

Med pisanjem uvodnih vrstic se k tipkovnici stiska beli maček, ki sva ga z dragim pred nekaj dnevi pripeljala iz zavetišča mačje preje, v marsikaterem oziru primerljivega s portalom Pesem si. Za tamkajšnjimi pravimi in tukajšnjimi virtualnimi vrati se namreč skrivajo najrazličnejše, zdaj svetle, zdaj temne, zdaj neustrašne, zdaj nekoliko plašne poetike, ki vse po vrsti zapredejo šele ob branju in dotiku. Uredništvo seveda ni lastništvo, zato dotikanje ne sme biti grobo in boleče, marveč previdno, spoštljivo, a tudi ravno prav pomenljivo, da iz avtorjev in avtoric izžgečka najdragocenejše pesniško predivo. Uredniško pregledane pesmi so kot negovani mački, ki potrebujejo pozornost, ljubezen in poetično zavetje za razvoj ustvarjalnosti, samosvojesti in neponovljivosti. Kako malo je takšnih domovanj, kako dragoceni so njihovi prebivalci in skrbniki in kako vesela sem, da vas imam čast poznati in spremljati na vaši večjezični, raznoliki, a vedno znova unikatni, ustvarjalni in podčrtani poti!

Sara Špelec

Pesem si sedemnajsti

Preteklo pesniško leto je minilo v znamenju odpiranja in ponovnega druženja v živo. Na našem portalu se je začelo z vstopom v pomlad, ob svetovnem dnevu poezije, o čemer smo že pisali v prejšnji številki.

Po dveh letih razdalj smo se znova zbrali na Trubarjevi domačiji na Rašici v soboto, 4. junija 2022, ob izidu 16. letnega zbornika *Pesem si 22*. V Trubarjevem muzeju smo priredili pesniško glasbeno popotovanje v tednu, ko na Velikolaškem slavimo Trubarjev 514. rojstni dan in spomin nanj, še posebej na njegovo veličastno potezo in natis prvih slovenskih knjig *Katekizma* in *Abecednika*. Po 472 letih od takrat imamo še vedno slovenske knjige in *Pesem si* izhaja ravno tu. Zdi se nam imenitno slaviti preteklost s sedanostjo. Ob izidu 16. letnega zbornika poezije so bili najpomembnejši nastopajoči avtorice in avtorji, ki smo jih povabili k branju svojih pesmi. Po dveh letih daljave, ki pa za *Pesem si* ni bila usodna, saj je glavnina našega delovanja vendar naslonjena na splet (objave, branje in komentiranje poezije, večeri z avtorji in Odprti zasloni), smo si želeli slišati poezijo, ki je zazvenela z glasovi njenih ustvarjalk in ustvarjalcev. V Trubarjevem muzeju na Rašici so nas po pesemski reki, ki je zdaj žuborela, se svetila, lahko poplesavala, zdaj hrumela in kazala na bregove z vojnami, boleznimi in stiskami dandanašnjika, popeljali Brankica Bošnjak in Ljubica Ribič, naši gostji iz Hrvaške, ki sta naše srečanje razširili iz vseslovenskega na mednarodno, ter ustvarjalci/-ke z vseh koncev in krajev Slovenije: Ananda Boutoute, Jasna Janež Markič, Damjan Japelj, Branka Kamenšek, Felicita Medved, Alenka Mihorič, Mateja Mohorko, Marko Nemec-Pečjak, Milan Novak,

Irena Pajnik Beguš, Nada Pečavar, Janja Plevnik, Marko Skok – Mezopotamsky, Jože Vidmar, Janez Virant in Milan Žniderič. Pred vsakim posameznim sklopom branj so se predstavili prisotni soustvarjalci portala Pesem si, ki so tudi sami/-e pesnice in pesniki. Urednica Lidija Brezavšček je v nagovoru med drugim sporočila lepe želje Brede Konjar – Koni, ki se srečanja ni mogla udeležiti: »Zahvaljujem se tudi vsem pesemsijkam in pesemsijcem ter vsakemu posebej, da se beremo. Ob prav vsaki zapisani pesmi se namreč zavedam, da ni sama sebi namen, da je moja samo v času nastajanja in da takoj, ko ji odprem vrata, pripada vsem, ki jo berejo. Pesem je tista, ki nas povezuje.« Urednica dr. Sara Špelec je izpostavila pomen virtualnega druženja na Pesem si, ki je blažilo samoto v času korone, saj je bilo na spletnem portalu vedno živo in živahno. Jure Drljepan, pesnik in najdejavnejši prevajalec na portalu, je spregovoril o pomenu prevajanja za dostopnost pesmi širšemu krogu bralcev ter o tem, kako se želi s prevodi iz južnoslovanskih jezikov v slovenščino in obratno čim bolj približati izvorniku. Skrbnik portala Gregor Grešak se je zahvalil za razumevanje ob tehničnih težavah na portalu – vsi pa so z nami delili tudi svojo pesem. Glasbeno sta prireditev, ki sem jo povezovala Ana Porenta, ozaljšala pevka Nina Virant ter kitarist in pevec Metod Banko s svojo svežo, zanimivo in rahločutno glasbo. Prvič sta nastopila v duetu kot Metod gospon pa Nina ninasta in nas presenetila z naborom svoje glasbe, ki se je napajala v ljudskem izročilu, pri poeziji Janeza Ramoveša in Nine Virant. Leto je bilo tudi po izidu zbornika živahno. Sodelovali smo na 22. večeru Šentjakobsko je poezija (10. 6. 2022), ki ga je zasnoval, ga pripravlja, vodi in povezuje pesnik in prevajalec Marko Skok Mezopotamsky.

Lidija Brezavšček in Jana Kolarič sta nastopili Na pesniškem tandemu s Petro Koršič, ki se je odvijal 30. 9. 2022 v Trubarjevi hiši literature v Ljubljani. Ana Porenta sem bila ena od mentorjev na literarni šoli Komunikacija z uredniki (Izzivi pisanja in objavljanja avtorskih besedil), ki ga je pripravil JSKD RS v Novem mestu avgusta 2022. V delavnici Zaslona za pesmi sem predstavila Pesem si kot spletni medij, na katerem lahko včlanjeni avtorji objavljajo svojo poezijo. Izpostavila sem dialog, ki spremlja objave na portalu, in mentorski pristop uredništva pri svojem delovanju. Udeleženci so se preizkusili tudi v vlogi urednikov, tako da so izmed izbrank letnih časov izbrali najljubšo pesem ter utemeljili svoj izbor.

V preteklem pesniškem letu smo bili manj dejavni na Youtubovem kanalu Pesem si!. Ob izidu pesniške prvenke Maje Podgoršek *Utrip stihov* sva se pogovarjali 22. novembra v videovirtualnem večeru (vsi pogovorni in bralni večeri so še vedno dostopni za ogled). Zbirka je izšla pri založbi Didakta, Maja pa nam je v spletnem pogovoru predstavila svoje poglede na pisanje, odraščanje, študij ... ter doživeto prebrala nekaj pesmi iz svoje prvenke.

22. decembra smo nastopili v Centru za poezijo Tomaža Šalamuna v Ljubljani. Sara Špelec, ki je začela večer, je svoje pesmi pripovedovala v svoji igralski maniri in nas začarala. V prijetnem vzdušju se je predstavil prevajalec in pesnik Jure Drljepan, ki je prebral tudi pesmi Senade Smajič (breze). Mirjam Dular je fotoverze iz svoje tretje pesniške zbirke *Lirika* pospremila s fotografijami. Marko Nemeč Pečjak nas je povabil na hajkanje s svojimi domišljenimi kratkicami. Maja

Podgoršek je brala raznolike pesmi iz svoje prvenke Utrip stihov. Felicita Medved nas je ob socialno čutečih pesmih nagovorila tudi z voščilom. Nada Pečavar je poleg branja iz zbornika Pesem si 22 povedala tudi svojo Belo pesem. Matej Krevs je nastopil s Polonco Šepic, prebrala sta Matejevo pesnitev Pogovor z malarjem, ki jo je narisal tudi v stripu in jo posvetil preminulemu članu Pesem si Simonu Jugovicu. Milan Žniderič, ki prebere sproti vse objavljene pesmi s portala, je svoj nastop začel s poletno izbranko bralcev (2021) To noč sem jo videl* pesnice Triglav, nastop pa nadaljeval z nekaj svojimi liričnimi in angažiranimi. Irena Pajnik Beguš, za katero smo soglasno ugotovili, da je najbolj plodovita pesnica na portalu, pa nas je uročila s pravljичno grozljivimi baladami in sonetom. Naš skrbnik Gregor Grešak je prebral dve svoji kar s telefona. Ob koncu izjemno prijetnega in pesniško bogatega večera pa nas je s svojo pesmijo o drevesu pobožala naša podpornica in spremljevalka, pesnica, pisateljica, esejistka, lončarka ... Ifigenija Simonovič, ki se ji zdi, da je Pesem si prav poseben in posrečen prostor srečevanja poezije.

Zadnje srečanje pred pisanjem tega letnega pregleda delovanja Pesem si se je odvijalo 20. in 21. 3. 2023, ko smo se pridružili praznovanju svetovnega dneva poezije na 2. ljubljanskem pesniškem maratonu in nastopili na različnih lokacijah; v ŠKUCu smo svojo poezijo brali Jana Kolarič, Lidija Brezavšček, Gregor Grešak, Milan Žniderič, Irena Pajnik Beguš in Ana Porenta, Majda Kočar in Marko Nemeč Pečjak sta nastopila v Društvu slovenskih pisateljev, Matej Krajnc in Dominik Lenarčič v Chanel Zero na Metelkovi, Lara Božak v Centru za poezijo Tomaža Šalamuna, Sara

Špelec pa v Vodnikovi center.

Ob zaključku letne beležke naj se zahvalim sourednicam in souredniku za požrtvovalno, poglobljeno in izjemno delo, ki ga opravljamo kot prostovoljci na Pesem si. Gotovo bi že obupali, če ne bi dobili toliko povratnih informacij in spodbud od avtoric in avtorjev, ki objavljajo na Pesem si. Čeprav pri pridobivanju sredstev nismo tako dejavni, smo v letu 2020 za Zavod za razvijanje ustvarjalnosti, v okviru katerega deluje Pesem si, pridobili status nevladne organizacije v javnem interesu na področju kulture. To omogoča, da tisti, ki želijo, odstopijo 1 % svoje dohodnine ZRU in s tem pomagajo portalu, da obstaja in se razvija še naprej. Hvala za vaše prispevke in priporočamo se zanje tudi vnaprej.

Naj vas pesmi iz 17. letnega zbornika Pesem si 23 prepričajo, da je pesem tako raznolika, kot so njeni ustvarjalci/-ke, in da ni prav nič takega, kar se ne bi moglo ujeti vanjo. Naj živijo pesmi in naj ne zmanjka uric za branje in pisanje poezije.

Ana Porenta

Pesem si spomin

V preteklem letu nas je zapustil pesnik in
slikar Simon Jugovic Fink.
Hvala za tvoje pesmi in slike – neizbrisljive odtise.

Simon Jugovic Fink (simon)

odtis

lahko sem svetil
kot najsvetlejša zvezda
lahko sem mračil
kot najtemnejši mrak
da sem le svetu naproti
nastavljal življenje

Pesem si izbrana

Damjan Japelj, Legy

pesnik

nenadoma
obstaneš

prehojena pot
se za tabo
zviije v preplašen
klobčič tesnobe

globoko vdihneš
ostro mesečino

v glavi te zaščemijo
bele breze
in črni veter
razmrši podrast
kjer si
pokopal
svoje korake

nekje v daljavi
zašepeta nebo

pohiteti moraš

iz oči streseš pesek
in odvečne oblake

ter nežno slečeš kožo
svojim besedam

in potem

jih spustiš

ponosno
jih opazuješ
kako nejeverno
izginjajo
v medprostore
nikoli zapisane
pesmi

olajšano
vzameš iz bisage
svoje pokrpano veselje
in si ga ogrneš
preko ramen

noč ne mara tujcev
pomisliš
in pospešiš korak

Pesem pomladi 2022 po izboru bralcev

noč iz papirja

s svojim
plišastim vesoljem
v naročju
previdno
odpreš
vrata
mojega telesa

v predsobi
hrepenenja
si sezuješ
besede
preden končno
vstopiš

Kje gnezdijo steklene ptice?

ne boj se

krvoločne zvezde
so varno zaprte
v kletki večera
nihče ne bo
nikoli več
objel
tvoje samote
lahko ji mirno
slečeš temo
in spustiš
nebo
nazaj vase

nekoč
bo to telo
tvoje
rastla boš
lahko
s tišino
v njem

Vdihneš nebo

ob tebi sedim
 poslušam tvoje dihanje
 kot že tolikokrat doslej
 dihaš plitko
 enakomerno
 vdihneš ptice
 izdihneš nebo
 iz oči ti polzijo utrujene zvezde
 brišem jih
 s kosom mehkega vesolja
 držim te za roko
 topla je
 razbrazdana
 kot beseda

levijo se sence
 vdihneš nebo

Pesem (Alfred Dorn sonet)

Kot mlado seme, polno hrepenenja,
 nenadoma vzkališ v moji rani.
 V praznino širiš svoje korenine,
 iščoč zamatke novega življenja.
 Tišina se s tesnobo senc nahrani,
 pripravljene na boj so že globine.
 Z vsakim vdihom plamen bolj izginja.
 Prezebla noč se s plaščem zvezd ogrinja.
 Tema pohotna si nebo odpenja,
 in v meni zbujajo se zdaj volkovi.
 Zaznali so krvavo sled trpljenja,
 zrahljali so se njihovi okovi.
 Beseda kot bršljan se name vzpenja,
 ne skriva več se sama med gozdovi.

Irena Pajnik Beguš, pi – irena p.

Megleno sonce

Bog nas gleda.
Na eno oko zamiži –
na drugem ima sivo mreno.

Kratka pesem pomladi 2022 po izboru uredništva

Sarme bodo majhne

danes sva s sestro lovili murne kobilice suhe južine
ob ostankih rek pobrali kakšnega deževnika
mati je medtem čuvala žerjavico
čeprav so strele zdaj pogoste
oče je brskal po pustih zemlji za ostanki dreves
v zaplatah vztrajne trave sem našla listje kislice

Pesem zime 2022/23 po izboru uredništva

Haiku

nebo ponuja
krhelj lune v srajčici
surove teme

Ko se neskončnost konča

se vrvica med prisegami strga
in vsak vleče svoj konec
v drugo neskončnost

Mrazenje

Zvečer med ulice se stegne reka,
ko s prsti iz megle drsi po tlaku,
ko z oken kakor akvarel odteka,
ko sprede se v oblak po gostem mraku,
prileze vse do hiš, neslišna, nema,
razpraska krik jo potepuških mačk,
brezdomčev dih, ki ob smetnjaku drema,
in gole veje so kot kavljivi kvačk,
kjer se v kapljanje zankajo koprene,
ki se razparajo kot v budnost sanje,
ko noč usiha, mre in v zoro vene,
z obal se sliši šum, vodá smehljanje

*in znova vse po pravi strugi teče
kot jaz, ko tvoj objem me spet obleče.*

Oktobrska zora

Vrišč ptiča vreže v tihost ostro rano,
 megla spusti iz belih neder trave,
 odpadel list zajezdi črno vrano,
 šušljaj med veje, v vetriču majave.
 Na cestah poležava žar svetilke,
 pod strehami se zbujajo kresnice
 in vodne kaplje, nizane na bilke,
 so kakor zrna julijske pšenice.

Upira se slovesu rjast cvet,
 med trnje zvit, zagrizen v suho steblo,
 še zadnja jata lastovk gre v polet,
 ko stisne v zimski post se hladno deblo.

*Privijem k tebi se, v ta čas obstali,
 tako lahko cvetim čez vse zmrzali.*

Hrestači

Prst koščeni vrv nareže,
 zanke čvrste naredi,
 da si v predbožičnem času
 vsaj drevesce okrasi.
 Goli javor ravno pravi
 za matildine je dvore,
 k živim za okraske seže,
 jih nabere, kar jih zmore.
 Ko krvava polna luna
 med oblaki obvisi,
 pod obešenci na vejah
 delo koso odloži.
 Sunek vetra zlomi vejo,
 pade z njo na tla fante,
 brž mrtvice se otrezni;
 smrt skomigne – *Ah, naj gre!*
 Ko fantič v moža poraste,
 vsako sveto noč poseda
 tam pod smrekico visoko,
 iglice in veje gleda.
 Nanje vesi le možice,
 vojsko iz lesa molčičo,
 sam ne ve, kako, zakaj
 čuti z njimi davno srečo.

Majda Kočar – Ob potoku

Kroženje

Nič ne rečeš, ko pridem.
Dam si dol masko, za hip,
najprej eno, nato drugo,
vse,
do kože.
Gledaš me.
Potem televizijo.
Domski hišnik ti jo je namontiral, da ti ni dolgčas.
Ko poštevanko sem se učila, sem nosila dolgi kiti dve,
poje Stanka Kovačič.
Mami, te pozdravim.
O, ti si, mi odgovoriš.
Ne poimenuješ me.
Le strmiš,
med vijugami trenutkov,
v z nočjo zlepljenem obstajanju,
kjer ti praznina riše sončne zajčke na nepomično telo.
Kako si, mami, te vprašam.
Te primem, te objamem, te pobožam.
Zdaj že hčerki češem kiti zlati, se sliši glasba po sobi.
Sprimeva se z razdrobljenostjo bližine,
raztajava se, razcepiva na dvoje,
da mi nagajivi veter prepriha rdečo oblekico,
ki si mi jo oblekla vselej za v Ljubljano,
ne spustiva rok, kot jih nisva nikoli v prikolic
avtobusa,
daš me gor, k šoferju,
ko prehitro vijugamo ob Ljubljani,
čisto blizu vode smo,
a ti se mi le nasmihaš, rahlo našminkana z rožnato.

Ni me strah.
Držim te in ti mene,
da nekaj tvojega ostane tam,
v tolažbi jezika brez smisla.
Kaj ste imeli za večerjo, mami, te vprašam.
Potem ti nalijem mleko v posteljo, kjer ležiš tako
drobcena, da te skoraj ni več,
zlivam ti ga med kosti, po laseh, belih, da se ne ločijo
od sladkega, nasitnega okusa,
po koži, med dihanje.
Počasi odteka, odteka, odteka.
Zdaj so spet dovoljeni obiski, mami, ti pravim.
Tenko, tenko nitko iz srebra, poje Stanka.
Pogrezneva se v tišino, zadostuje nama njen upognjen
hrbet, njeno nebogljeno obračanje,
njena roka, ki se ne more več premakniti v tvoj dotik.
Rada imam vse štiri svoje otroke,
končno spregovoriš.
Našteješ mojega sina, svojega moža in naju z bratom.
Vem, ti rečem, ne popravljam te, tako, kot praviš, je v
redu.
Kaj pa sebe, te vprašam.
Tudi sebe,
samo jaz nisem moj otrok,
tvoj sem, rečeš.
Seveda si, mami, seveda si moj otrok, ti pritrjujem.
Nasmehneš se.
Druga v drugi sva potem
le še objet začetek v koncu,
ki se vrtil in vrtil.

In odteka, odteka, odteka.

Pesem pomladi 2022 po izboru uredništva

Obletnice

Zakopala je blaženost rok,
 zdelo se ji je,
 da pod cvet potonike.
 Vonj po zemlji je spoznala.
 Na podplatih otroških copat
 se je držal.
 Na belih vratih,
 ki si jih je želela odpirati v svetlobo.
 Na ramenih je ždel kot drobcena sinička,
 da ga je nosila v vsa nema srečanja,
 od koder je prihajalo šumenje vode,
 kjer so se zbirali senčni prostori časa,
 ki so molčali v obletnicah srca.
 Vsak utrip
 je nekaj zmlél.
 Morda zrnje,
 morda srečo,
 morda spomin.

Na pragu

Bolje od mene veš,
 kaj je treba narediti.
 Pokriti ušesa. Pobegniti.
 Izgubiti se v toplem zraku,
 v zastalem dihu.
 S pogledi zakričati.
 Enkrat za vselej
 znati biti.
 Na hitro vzljubiti.
 V ptico spremeniti
 svoje golo, utripajoče srce.
 Priti nazaj peš.
 S trepetajočimi prsti odpreti knjigo,
 ki te čaka nenapisana na pragu.
 Pobрати besede, ki ležijo naokrog.

Navezana

Najin kozarec.
Napol polna sončna jutra.
Dotiki, ki jih na dušek spijeva.
Za hip obstojen način čutenja.
Notranje strani dlani so prebrane enkrat za vselej.
Ptičja pesem stopa skozi grlo počasi in nežno.
Iskanja.
Najdenja.
Te ptice, ki ne odletijo.
Presenečenje besed so, sočutje bližine.
Užitek upanja,
preprostost miru.
Raztapljava se.
Navezana.

Kruiku

kupček lego kock
po sobi rinejo tank
roke otroka

Senryu

nasmešek v listih
med drevesom in knjigo
nagajiv veter

Matej Krevs

Avtoportret po Dürerju

Kot Albrecht Dürer sem se upodobil
v živalskem krznu in z lasmi do rame;
ozadje črno, kot bo tema jame,
ki v njo me zbor pogrebcev bo »poglobil«.

Z desnico med sredincem in kazalcem
z neznansko nežnostjo držim šop dlake,
saj čopič moj iz dlake je prav take,
ki z njim sem se naslikal, zroč v zrcalce,

leta 2017 jeseni,
ko me navdihnil Dürerjev je duh
ali morda kak démon, zlobni genij

(ki se po naše reče mu napuh),
da v vlogi Krista sem zadel se zvesto
kot stari mojster leta 1500.

Pesem pomladi 2022 v formi po izboru uredništva

III. Sanje o apokalipsi

Še tretjo noč imel sem sanje hude:
ves svet je lakota nepremagljiva
prisilila v zločin; nobena njiva
pridelkov obrodila ni, iz grude

so zemeljske štrleli listi sljude,
plevel in ljulka rasla sta zgolj, siva
bila je zemlja, pusta in srhljiva.
Ljudje zblazneli trgali so ude

pokojnikom, ki glad jih je pomoril,
in žrli, »Bog,« vpijoč, »kaj si nam storil!«
Ko že tretjino je človeštva strla,

je Lakota, drveč na konju črnem,
nenadoma (če svoje sanje strnem
v en sam sonet) od lakote umrla.

Pesem zime 2022/23 v formi po izboru uredništva

Labodja smrt

Je jalovo zrcalo, ki odseva
nebo, ko sonce tone za obzorje,
po njem drsi labod, ki s trupom orje
prav to poledenelo sliko dneva.

Je luč krvava, ki se polna gneva
utaplja v jezera brezbrežno morje,
je nemi ptič, ujet v ledene skorje,
ki nežno spev labodji si prepeva.

Je mrak in tema, molk je in tišina,
ko spev konča labod in smrt ga zvije,
počasi kakor brod na dno potone,

z njim upanje, lepota z njim utone.
Z nočjo pa v zvezdah lik njegov zasije
na nebu, ki zrcali ga gladina.

Môra

Zbudim ves preznojen se iz še ene
grozljive môre: vojna, čas turoben,
sred minskega ždim polja, veter zloben
skeli mi rano; prsi prestreljene,

iz njih še kri mezi mi v zemljo rodno,
a jaz že spim – zaspal sem za vse čase
na travi vznak, kot dete bi negodno
pri mami dremalo, drsim v brezčasje

in v snu tem večnem sanjam, da železni
je čas zdaj proč, ni smrti ne bolezn
na polju istem sem, z neba dol lestva

se vije mi nebeška, gor, v neznano
me vabi neki glas; ko vstanem z mesta,
pa: Bum! se mina sproži tik pod mano.

Davni prvomajski kres

Je noč pred prvim majem, v kamnolomu
so kres napravili nam domačini,
ogenj gori v vsej svoji veličini,
nekdo: Tih bot, če ne, te bom nalomu!

kriči pijan, dva v gozdni sta mračini
strastno objela se v zakonolomu,
medtem počasi že vse bolj polomu
podobna noč smehlja se v mesečini

z nešteto zvezdami ob koncu Juge,
jaz, še otrok, pa nimam brige druge,
kot da zadel bi kaj na srečelovu;

ne vidim zvezd, ne lune, nezvestoba
je zame španska vas, pijanost, zloba ...
Čist sem kot lovski pes na krivolovu.

Breda Konjar, Koni

Če hočem ali ne

Če hočem ali ne, skrivaj me še izzivaš
kot ptica, ki bi rada gostolela
ponavljajoče stihe mile.
Še preden bi vzletela,
z občutkom zmage
mi prikrivaš
polet med drage.
Tam z njimi bi sedela
na krakih stare rogovile,
spreminjala glasove in žgolela
prijetno vižo v ritmu, ki ga ne kopiraš.

Z menoj potuješ skozi dolga desetletja.
Predana pesmi v formi te poslušam,
lovim metriko v tvojih žvižgih,
ponavljam, se pridušam,
ko menjaš ritem
sredi petja
v kotičku skritem.
Takrat tvoj dar okušam
v ponavljajočih se brlizgih,
ki zmoti ritem ustvarjalnim dušam,
razseli zloge v verzih pesmi mladoletja.

Pesem poletja 2022 po izboru bralcev

Pozabljena

Med rime slavospeva drobni pesmi
se vrnila je španska asonanca.
Ujemanje bilo je za neznanca
kot eleganten zvočni stik nebesni.

Pričakoval je pesem v polnem stiku,
spoznal pa se z vokalno je polrimo
in ni dovolil več, da šla bi mimo.
Prevzeli ga sozveni so v dotiku.

Mehko zveni v ušesih asonanca.
Lahko je moška, ženska in tekoča,
od nekdanja znana španska je romanca.

Čeprav je pesniško vabljivo žgoča,
za pesem samoglasniškega lanca
le malokdo se danes še odloča.

Pesem jeseni 2022 po izboru bralcev

Peterostišji

Na večer

oči
za trenutek
pogreznjene vame –
kot sonce, ki skozme tone
v pristan

V lunini senci

navdih
prepoln molka –
kot mrk je zasidran
v odsotni vseprisotnosti
nič

Ivanka Kostantino, Lea 199

Haiku 941

ovita v ščebet
hiti skozi zelenje
sončna stezica

Kratka pesem poletja 2022 po izboru uredništva

Haiku 942

februarski piš –
čez sosedov suhozid
šelesti jesen

Tanki

*

Vonj sveže brazde.
Krava pred plugom stopa
v barve zatona.
Zaman v spominu iščem
ime tetine cike.

*

Na kuhinjskih tleh
razbita skodelica.
Obeti sreče.
Pomislim: Ni vrnitve,
čas je za nov začetek.

Samonki

Nadomestek za ljubezen

Nočna tišina.
Starka v naročju ujčkam
prijazno mače.
Ob tapkanju krempeljcev
pozabljam na tvoj prezir.

Mrzla čumnata.
Ob meni, starcu, leži
tigrasti maček.
Utrujen od samote
se kesam arogance.

Tolažba

Od robidovja
spraskana povrhnjica.
Boli izguba.
Oskrbujem si rane;
za dušo ni balzama.

Enakonočje.
Na nebesnem obodu
samotna zvezda.
Prisluhni! Govorim ti
z glasom jesenskih vetrov.

Nadmoč

zagrabiš robove obzorja
in treščiš jutro ob večer

čez polja završi

strašen piš sili sončnice
v ples brez ritma

raztrga nebo
iz rež se vsujejo
zvezde
in popadajo
na tla

v blatu
tlijo
v upor

Mark Mandy, Yoda

Piškotki sreče

Janeževi piškotki
So ogrožena vrsta

Babice ne pečejo več
Saj se Recepti spreminjajo
Vnuki molčijo

Namesto sladkorja
Dodaj
E951 E954 E952 E420 E421

Sprejmi
In
Zapri

Tudi domači prijatelji
Izumirajo
Preprostost je *passe*

Bližina draži

Virtualno

Sprejmi
In
Zapri

Piškotki sreče
So popularni
Nosijo sporočila

Nekaj o

Svobodi, izbiri, udobju, varnosti, razumu,
povezovanju

In

Kontroli

Življenje
Je ...

Sprejmi
In
Zapri

Pesem poletja 2022 po izboru uredništva

Domine

včasih
pogrešam

sladkorno peno
otroške naivnosti
in modri balon
ki sem ga počasi spustil iz pogleda

med oblake

sicer, če dobro pomislim
nikoli zares nisem bil
slep
mogoče zato, ker sem od malega treniral
oči
odpiral
zdaj levo
zdaj desno
in širil
kot pogleda
na skoraj 180

manj kot sova
a dovolj, da sem opazil
vse
napudrane madeže
tudi skriti prah
na vrhu omar
ki ga še sedaj ne dosežem

človek, ne jezi se
je izgubil že kar nekaj figur
in kocka ne pade več tako zlepa na šestico
ampak roko na srce
tako ali tako sem vedno imel raje
domino

Vonj vakuuma

V prostor
Med besede
Zaklenem
Skrivnost

Stavki so
Šibe
Iz katerih
Spletom
Čašo

Vabim Te
Svobodno
Si nalij
Izvirsko vodo
Z okusom
Tišine
In
Vonjem
Vakuuma

Naj iz tvojega grla
Spere Prah
Tisočletij

Da zopet
Zmoreš
Na Ves
Glas
Zapeti

Pesem
Začetka
In
Konca

Preddverje

Sedim
In
Pustim
Prah
Naj se poleže

Potem stopim v preddverje Vedenja
In si z jutranjo roso
Izmijem oči

Sem
Priča
Vstajanju raznašalcev
Sporočil

Poleg skodelice čaja
Jim v zahvalo ponudim
Svež nasmeh

Ne poskušam razumeti
Zakaj črički
Igrajo otožneje
Kot murni
Raje
Poslušam
Kako kroži

Pesem me piše

kot ničkolikokrat že
je spet prišel

Občutek

nekaj gostega

Živega brezobličnega
ki počasi nežno
a vedno močneje pritiska
na notranji ovoj lubja
možganskega debla

brez besed govori

da se želi obleči
ne zato ker bi ga zeblo

ampak ker se želi roditi

tako včasih postane fotografija
spet drugič abstraktno barvito zapleše
po platnu

včasih postane zvočno zaporedje

produkt raznih čudaških glasbil in čudodelnih glasov
spet drugič se zameša v dišeče omake vilinske pogače
ali pa med čisto navadne meniške

Enolončnice

lahko se izrezlja v leseni totem okoli katerega pleše
polna luna
ali pa v obesek ki si ga nadene sonce
včasih je dovolj le gib roke
ki zamahne v Prazno

Aleksandra Kocmut – Kerstin

Pozabljena

V vinograd leze noč vse tiše.
Le potka vodi mimo hiše,
v katero več nihče ne pride.
Tod mimo se samo odide.

Nobene lučke ni za vabo.
Ograda kruši se v pozabo.
Po stenah mah mandale riše.
Le potka vodi mimo hiše.

Le kdo odnesel je podobe
s podstrešja, kuhinje in sobe
in kje zdaj svojo zgodbo piše?
Le potka vodi mimo hiše.

Zob časa grize votle niše.
Le potka vodi mimo hiše,
v katero več nihče ne pride.
Tod mimo se samo odide.

Pesem poletja 2022 v formi po izboru uredništva

Biološko razgradljiva

Na meni je še kaj mesa
in dolge zgubane kože
in slonovine
zaradi katere sem
dragocena

Na meni je še nekaj las
rdečih sivih črnih
vijačastih dlak
in spranih sledov
nohtov in zob

V meni je še kaj tekočega
kaj židko lepkega
in bistrega
kak liter ali dva A pozitivne
zaradi katere sem lahko
darovalka
krvi mesa in las
da se iz mene narediš
tanko mehak
in vroče valjano
pločevinast

In zagrebeš le tisto
kar zares
stoodstotno
razpade

Pesem jeseni 2022 po izboru uredništva

Stekla

Ker se vse na tem svetu prav zgodi.
 Ker je vse že storjeno in mrtvo in hkrati rojeno.
 Ker ti je babica rekla, da pridnim punčkam
 nihče ne raztrga krila.
 Nihče ne raztrga kril.
 Ker ti je mama rekla, da pogrej očetu večerjo,
 ni pa ti rekla, da se zakleni v sobo.
 Ker ti je sestra rekla, da pride pote,
 ni pa povedala, kdaj.
 Ker se vse na tem svetu prav zgodi.
 Ker si se vedno znala smehljati,
 četudi s škrbastimi zobmi.
 Četudi z iztaknjenimi očmi.
 Ker so vedno dejali: Glej,
 saj si prav taka kot prej.
 Ej, tebi čas ne teče naprej!
 Čas res ni tekel.
 Čas je jebeno stal,
 medtem ko si tekla ti
 kakor stekla žival.
 Ker se vse na tem svetu – – –

Zdaj te gledam staro.
 Vse več tvoje matere je ugreznjene
 v tvoj epitelij.
 S tretjim očesom skrivaj
 že pogleduješ tja čez.
 Ko sklepaš roke, nisi več videti kakor vila,
 ki pleše na valu poželjivih teles.
 Videti si, kot da naricaš,
 kot da vadiš za tisto z nogami naprej.

Gledam te, togo za tugo,
 sebe za drugo,
 in ti ne vidim oči.
 Zato ti ne morem reči: Poglej!
 Ne morem ti reči, da mi je žal.
 Ne morem te vprašati: Se je zgodilo prav?

Akvamarinska

Jaz se bom spominjala morjã,
 ker smo v objemu slane tekočine,
 potem ko smo spustili se z neba,
 začeli tkati zemeljske spomine.

Jaz se bom spominjala morja
 zaradi bistre vòdnate tišine,
 prečiščenega peskastega dna,
 neukročene zemeljske divjine.

Jaz se bom spominjala morja,
 ko enkrat vrnem v večne se daljine
 in ko pozabim, da sem sploh bila,
 in se spustim v vesoljne koprnine –
 takrat se bom spominjala morja.

My familiar

Kdo si, ki se sprehajaš z mano
po davnih dneh in skozi smeh
in stresaš mi na živo rano
prgišče besov in uteh?

Učiš me formul razodetja.
Režiš se, ko se zmotim znova.
Podajaš lažna mi verjetja:
V naslednjem krogu boš kot nova.

Neusmiljeno poznaš me, vrtaš
vame in si me razlagaš,
kot nož vzdolž hrbtenice škrtiš,
ko moje grehe strogo vagaš.

Potem me potrepljaš po glavi,
mi rečeš, da sem še kar v redu,
da sem prijazna po naravi
in ne preslaba po izgledu,

nakar ponikneš. Za teboj
ostanejo samo polenca.
In že greš znova z mano v boj.
In tokrat prepoznam te, Senca.

Maks Petrič, Maks Jamski

Križec

Gledam mrtvega očeta
v sobo vstopi stara mama
in ga sredi čela pokriža
tako kot je mene mama
ko sem šel na dolgo pot

Kratka pesem jeseni 2022 po izboru uredništva

Kapljice usode

Kapljice usode visijo nad našimi bivališči
kot skrite solze preteklosti
nad megleno prihodnostjo
posuši jih le sonce sedanjosti

Najstnik

Stoji na razpokani zemlji
 ki jo zaliva veselje in mladost
 jaz že stojim na drugi strani
 kot hrast v izropanem gozdu
 če dolgo stojiš dobiš bodice
 listje odpada počasi in nasmehi izginjajo
 od jeze po izgubah tuliš
 volk tuli v blede luno
 mi tulimo na blede starost
 in za nami ostaja pot

Starec v mestu

V velikem mestu
 prepolno ljudi
 v rokah ti bo ostajal kozarec
 jutranje tekočine
 enoličnega rituala
 megleni spomini preživetega
 v puhajočem dimu
 izginjajo znanci
 čakaš da se razbliniš v nič

Enkratno doživetje

Po zvočniku odmeva
 enkratno enkratni dogodek
 tečaj kako jesti strupene gobe
 enodnevno nepozabno doživetje
 na črni petek še popust

Kolo življenja

Bogati bodo vedno teptali zemljo in nas
 in zvonili bodo hudičevi zvonovi
 mi pa plesali sovražne plese
 drug drugega držali za vrat
 iztegnjenega jezika pobirali zadnje drobtine

Matjaž Jarc, maatjazzh

Usodni zakon Čas

(sonetni venec z dvojnimi akrostihom)

Uran umira, gospodar davnine,
mogočni bog neba, ki ga rodila
je mati Zemlja in se z njim ljubila,
prelestna hčerka kozmične praznine.

Razlita božja kri kaplja z višine,
večerni soj neba je pordečila ...
A roka sina, ta, ki je skopila
očeta, zdaj odganja zle spomine.

Atlanta moč usiha pod bremenom
pretežkega neba: vladar odhaja,
prihaja novi bog, z novim imenom.

Neskončni Kaos svet z meglo obdaja,
trenutek večni, z večno zlim pomenom:
sin Kronos nad boga, očeta vstaja.

*

Sin Kronos nad boga, očeta vstaja,
a iz krvi Uranove kapljanja
rodijo se boginje maščevanja,
grozljivi roj Gigantov se oplaja.

Vesoljni red, ki Dan in Noč razdvaja,
prerokbo sinu Kronosu oznanja:
njegov otrok usodno zlo ohranja
in rodnemu očetu smrt zavdaja.

Okrutni oblastnik požre otroke,
čeprav mu lastna žena jih poraja,
da bi obranil želje previsoke.

Božanski sin njegov pa le ostaja
za vedno živ in nadenj dvigne roke:
očetov dolg poplača Zevs do kraja.

*

Očetov dolg poplača Zeus do kraja;
za grom in strelo in oblast nad svetom
se znese nad prevaranim očetom,
razvname boj do zadnjega zdihljaja.

Deseto leto boj enaki traja
nesmrtnih velikanov nad planetom,
ko mati Zemlja vmeša se z nasvetom,
prevesi ravnovesje, modra Gaja.

Na strani Zevsa se po njej borijo
sinovi njeni, rešeni globine;
Tartarovi jetniki zdaj morijo,

A Titani bežijo čez ravnine.
Z Olimpa bliski Zevsovi grmijo,
daritev času, ki nikdar ne mine.

*

Daritev času, ki nikdar ne mine,
zajame strela gromska; to bobnenje,
ki zaduši Kiklopov zlih besnenje,
Urana reši krute bolečine.

Usodnosti, pravičnosti, vrline,
modrosti Zevsove se nad življenje
razseva luč. Nenehno hrepenenje
po miru se zasliši iz tišine.

Šepet vetrov potihoma spominja
na kri Urana, rdeči soj modrine
nebeške, ki jo črna noč utrinja.

A skozi dno podzemne prostornine
nikoli ne dospe svetloba sinja,
nikdar ne presvetli globin črnine.

*

Nikdar ne presvetli globin črnine
odrešujoča, milostna koprena
pozabe vseh zločinov brez imena,
krvi prelite, smrti, bolečine ...

Erinije maščujejo zločine,
moriyo zarod božjega semena.
In kazen, strah in smrt so zadnja cena
usodnih tkalk te krute zgodovine.

Brez konca težki boji se vrstijo
med bitji, ki jih bolni strah razkrajja,
zato se drugo drugega bojijo ...

A kje je večnost? Kje je lepa Maja?
Bogovi silni, da nas pomirijo?
Ideja sončna, Mir, ki z njo prihaja?

*

Ideja sončna, Mir, ki z njo prihaja,
mirujeta predaleč od človeka,
in kar je njuno, vse s krvjo odteka
iz tega časa v večno daljo Raja:

Hotenja, upi, volja, kar navdaja
srce z ljubeznijo, kar pot preseka
usodi bedni, da bi kakor reka
zalila dno človeškega značaja,

Tolažba, sreča, moč, navdih, veselje,
nemirno čustvo, ki v ljudeh razsaja
in zbujja pod obupom skrite želje,

In um, ki omejuje ga ograja,
ko čaka, da naznanijo povelje
zakóni, po katerih svet obstaja.

*

Zakóni, po katerih svet obstaja!
Po vas se sin odrešil je očeta,
po vas beseda spet postaja sveta
in duša v višje bivanje prehaja!

Leviti nove vere, ki osvaja
vse prebivalce našega planeta,
po vas si Zemlja novi red obeta,
iz vas se jezero miru napaja!

Iskalci nedosežne harmonije,
zapisani na časa ruševine,
razpeti med resničnost in vizije!

Varuhi reda, stražniki divjine,
kjer Zver lahko nemoteno ubije,
apostoli vesoljne domovine!

*

Apostoli vesoljne domovine,
kjer živo živemu ne bo več hrana,
kjer bo zaceljena krvava rana
življenja v luči kozmične sinjine!

Sovraštva pregloboke korenine
izruvajte, da vojna bo končana,
da sila pogubljenja bo izgnana
za vedno in dokončno iz bližine!

O, zakoni Narave in Pravice,
nikoli še zapisane postave,
o, Knjiga knjig, razpri svoje platnice!

Jasnino, neoskrunjenost narave
naj vrne Zakon časa in resnice,
Kralj kraljev, Kamen kamna, Glava glave.

*

Kralj kraljev, Kamen kamna, Glava glave,
ti, plodni veter, prinašalec zraka,
ti, zlati dež iz belega oblaka,
ti, rodna reka plameneče lave!

Rešitelj naš, nosilec večne slave,
nobena druga moč ti ni enaka!
Nebeška vojska pod teboj koraka
nad svet, prinaša tvoje nam pozdrave.

Visoki bog Miru, ki sol prinašaš
nevednim žrtvam samožrtvovanja,
o, ti, ki vse poznaš in vse prekašaš!

Izpolni to, kar nam tvoj molk oznanja,
o, ti, ki se z neskončnostjo ponašaš,
oznani konec mučnega molčanja!

*

Oznani konec mučnega molčanja!
Pomagaj nam premagati nas same,
daj, da modrost pravična nas objame,
naj nas norost brezmejna ne preganja!

Ti veš, kako mineva noč brezdanja,
kako v temi se sončno jutro vname,
kako se svet prebuja iz omame,
in veš, o čem nemočni človek sanja.

Odpri prostore novega življenja,
zaplodi v nas rodove nove, zdrave,
razkrij skrivnosti novega mišljenja!

Že slišim glas te vélike menjave,
že slutim Zakon novega učenja;
nad nas razvije naj Miru zastave!

*

Nad nas razvije naj Miru zastave,
nov Zakon svetosti vsegà, kar biva,
naj v njem bo moč lepote ljubezniva,
naj bo zapisan pod besede prave.

Ohrani naj nam njive in puščave,
očuva naj, kar v srcu nam počiva,
in vse, prek česar voda se razliva,
in vse, nad kar se dvigajo višave.

Ljubezen naj ta zakon napolnjuje,
pravičnost sodi naj za vsa dejanja,
naj dobro sodi zlu in ga kaznuje.

Ubijanje morilcev, večna klanja,
naj se konča vse to, kar ponižuje
človečnost, bedno sužnjo strahovanja.

*

Človečnost, bedno sužnjo strahovanja,
povzdigni, Zakon, nad sveta zakóne!
Oblast nad bivanjem je vredna krone,
samo če to zapoved udejanja.

Navdihni nas, pomagaj do spoznanja,
da sami hočemo, naj nam potone
naš svet, da sami streljamo milijone
ljudi, da krivi smo uničevanja.

Apokaliptični odsev pokaži,
prepreči nam zastrupljanje narave,
nikar nam o prihodnosti ne laži!

Črkuj potres, požare in poplave,
a tistega, ki nas tako sovraži,
Apolon razsvetli naj iz višave!

*

Apolon razsvetli naj iz višave
to krvoločnost, lakoto, zlohoto,
to smešno, nezaslišano nizkotnost,
umije naše roke naj krvave!

Razpre naj zastor, naj konča priprave
na novo igro. Našo naj gorečnost
spodbuja, da bi razumeli večnost,
zaznali njene magične vonjave!

Njegov nasmešek blag bomo dojeli
kot milost, vzvišeno nad vsa snovanja
preteklih časov. Spet bomo verjeli!

In to bo več kot dejstva vsa nekdanja:
kateri koli že, a bog veseli
spočne naj zlate čase praznovanja!

*

Spočne naj zlate čase praznovanja
veseli bog svetlobe in toplote,
presije tisočletja zmot, sramote
in zla, ki jim vse čase čas odzvanja.

Verjame, človek, in se ti priklanja,
kdor koli siješ toliko lepote,
kdor vladaš iz oddaljene samote,
čeprav izrečeš sodbo pokončanja.

Obdajaš nas od nekdaj, vedno isti,
sporočaš vedno nove nam vsebine,
če si Drevo, smo mi odpadli listi.

Dobrota vre iz kozmične sredine,
signali topli, polni, jasni, čisti ...
Uran umira, gospodar davnine.

Uran umira, gospodar davnine.
Sin Kronos nad boga, očeta vstaja.
Očetov dolg poplača Zevs do kraja,
Daritev času, ki nikdar ne mine.
Nikdar ne presvetli globin črnine
Ideja sončna, Mir, ki z njo prihaja.

Zakóni, po katerih svet obstaja,
Apostoli vesoljne domovine!
Kralj kraljev, Kamen kamna, Glava glave
Oznani konec mučnega molčanja,
Nad nas razvije naj Miru zastave!

Človečnost, bedno sužnjo strahovanja,
Apolon razsvetli naj iz višave,
Spočne naj zlate čase praznovanja!

Pesem jeseni 2022 v formi po izboru uredništva

Milan Žniderič, Jošt Š.

prilika o letu

poslušam kako šumeča dihaš svoj svet
in iščeš zlato runo otroških besed
doječa poljubljaš evangelij prepleta otroštva in
starševstva

tudi ti si bila žarno zvabljena iz nedotakljivosti
s strastjo leta ptice selivke zapustila jesen svojih
staršev
s strastjo preorana pretrgala zastor v templju doma
že pred njihovo zimo

uresničiš vsak vbod mita ki ga ljubiš
vsakokrat skrbno prekvasiš sebe v dar

sledim ti v mirnem razbarvanju prihodnosti
brez želje da se še kdaj prebudiva zavedena s strupom
svetlobe besed

najina zapuščina
je molk
tako velike sledi nama je poklonila ljubezen

(Iz cikla: Louise, o dvojini še nisva govorila)

Pesem zime 2022/23 po izboru bralcev

hodim mimo grobov
in se bližam
svojemu

Kratka pesem zime 2022/23 po izboru uredništva

na svoji zemlji (AD MMXXII)

otroci
vsi bosí

morda želijo
začutiti deželo

ali pa le prisluškujejo zemlji
ki prebuja pomlad

sen velike noči (AD MMXXII)

žvrgolenje ugaša v krošnjah
ki stražijo kvadre modrine
slavček s solom dokončno
odreže cvetoč dan
in naznani večerjo
velikega četrtna
za vsa zlomljena
in krvaveča srca
otrok ki mu mati umije noge
zaspi v njenem objemu
in sanja svojo posteljo
med stenami hiše
ki se nenadoma
razpre pod ognjenim svodom
da nad njo zaplešejo
drobne zvezdice
in rdeči prameni
vržejo toplino
na očetov pepelnati obraz
preden odloži poljube
čez sledi solz na licih
nato se sunkovito iztrga
iz kroga drhtečih teles
ter potone
na temni ravnini pekla
ki se zлива z nebom

na veliko noč
se dvigne v sanje otroka
mirni očetov obraz

ki neznano kje izginja
pod plitvino zemlje

igre (AD MMXXII)

otroci
se lovijo
v krogih
zarisanih
v betonskem tlaku

kot avioni

preden
so vrisali kroge

brezimni (AD MMXXII)

samo besedo
mama
in besedo
oče
so poznali

ali bodo kdaj
izvedeli
imena

kača ki si jo zibal

misliš
da polagaš besede v zibelko
a padajo v praznino kakor golobradi mladeniči ki si ne
upajo zbežati z bojišča
s svojo prestrašeno belino pojijo tujino teme
v grmenju zblaznelosti se ne slišijo nedokončani kriki
svetleči bliski označujejo le naključne smrti
ostanki končajo zamolčani ali pod zapisom »neznan«
ruševine najprej poselijo podgane
nato se k nebu dvigne nov blišč
veliko junaških zgodb bo šlo od ust do ust od
založnika do založnika od laži do denarja
kontrast med belimi površinami in črnimi odtisi se bo
zdel resničen
kakor zven navčka se bodo drobili šepeti v edine
resnice
in vse se znova začne v temnih prostorih pohote
iz semen požene znova sovražstvo in pohlep
vzcveti slepota novih smrti

v zibelko si položil kačo
in misliš
da boš iz nje dvignil besedo

Pesem si podčrtana

Ana Maria Beguš, Bela

Mala princesa

večerjala sem s sončnim zahodom
opolnoči poklepetala z Luno
eno sem ukradla Jupitru
jo zamenjala za Saturnov prstan
na Venero sem šla iskat poletje
in ga prinesla na Zemljo

tvoje pege povežem v veliki voz
pod njimi si moj

Aurora borealis

slišiš
kako se jutro obleče v oblake
da bi bilo nevidno
a se ne uspe skriti
vedno znova ga najdeva

Dekle na vlaku

mižim skozi okno
sence se objemajo pod mojimi vekami
vedno hitreje
kot bi bile razmetane

pospravim jih
ugasnem sonce

Rada bi

rada bi imela
odtis majhnih dlani na steni
od paradižnikove omake
ponesreči
da ne bom mogla biti jezna
ker skuha pregosto
in ravno pravo

da rdeče srce
ne steče z zidov doma

Maja Bernik, Berja Manik

Poročna obleka

od konca do konca postelje segaš

bleda
raztegnjena

kot prt,
ki nepremičen
obrobljen z gubami
obdan s čipko
čaka na vilice, šopke, nože

in ne služi svojemu namenu

resasti konci
tvojih okončin
kakor da pletejo zanke večnosti

pogoltnem ugnezden zrak

vrti se mi

gledam te še
zadnjič
pred obredom

(za prvo obhajilo
sem se sukala okrog lastne osi
podobna nevestici)

begajoče oči
se ne morejo prizemljiti

kmalu ti bodo
zapeli zadrgo

in te odpeljali na
čiščenje madežev

trebuh mi nekam nizko visi

Smisel

v tvoji smrti
sem spoznala hinavščino življenja

jo napolnila s praznino
se čudila votlosti

Čas

Vse je
prav in
mimobežno.
Ne skrbi

za zdaj. Obstoj
se meri v premicah
in tehta v pristankih.

Krila 1

po radiu Elda poje Lastovko
golobi se zbirajo na strehi
nad njimi se galebi držijo v jati
z dvorišča odpelje Freebird

metulj metulju razlaga
o gosenci
v vrabčevem kljunu

v kokonu se zaiskri
buba prvič pomisli na krila
in se ustraši

Dejan Bosil

Sonet I

V te verze vse bom vtikal zdaj rime svoje,
da nate bo spomin za vse rodove,
in v upanju, da dal mi bo sadove,
srce ta venec ti ponosno poje.

Sonet ta moj imel bo sestre, brate,
kot mozaik star v kleti katedrale
besede bodo moje se igrale
v spomin na te, ljubezen moja, zate.

Ko stihe pišem, v sebi sem odsoten,
sem vdal se, nasprotujem ne poroti,
da trud je bil na koncu moj, žal, zmoten.

Saj ti mi nisi več prišla naproti,
zdaj v dvoje več ne, vedno le samotni,
sprehod po moji bridki to bo poti.

Sonet XI

Rad najino pripeljal bi iskanje
na polja sreče, kjer si se smejala,
kjer pesem zate mak je zasejala,
ta krhki cvet iz solznih niti stkan je.

A polja zdaj požeta so pšenice,
vsa morja trave je požgalo sonce,
odšel iskat sem vero v tuje konce,
kjer klic prelesten me je vodil ptice.

Megla je jutra skrila mi v sivino,
je rosne kaplje sonce posušilo,
obdan z lepoto, silno zgodovino,

ki šepetala je, kaj bo sledilo;
veselje bo, kot trta rujno vino,
enkrat spet srečo zate obrodilo.

Stezice

V te verze vse bom vtikal zdaj rime svoje;
Sprehod po moji bridki to bo poti,
Priznanje, da živel sem v večni zmoti;
O želji, da s teboj bi sanjal v dvoje.

Morda na koncu zgodbe boš spoznala
Iskren namen moj, vse, kar sem obljubil,
Nebes pač ne, te z njimi nisem snubil,
A vendar si na koncu vse mi dala.

Na mesto, kjer pričel sem potovanje,
Da našel to bi, kar se je zgubilo,
Rad najino pripeljal bi iskanje.

Enkrat spet srečo zate obrodilo
Jesensko v meni to bo šepetanje –
Iskanju konec večnemu odbilo.

Ananda Boutoute, Ananda

Treći svetski mir

Na nebu
so spet rakete,
trikotne
kot papirnati aviončki,
podolgovate
kot karamelni bonboni Carambar –
odpirajo lopute,
da iz njih poletijo

ptice,
pisane žabe,
krilate ribe,

ko mi odpiramo usta,
da se nam na jeziku topi sladek kaviar,
nas popade histeričen smeh,
prižigamo kresove,
razobešamo
platna
in zastave –

moja je rožnata z belim severnim medvedom,
rdečo piko na koledarju
in deklico
z dolgimi črnimi lasmi.

Lepo bodi 5

Kako si lep
s tistim tatujem kolovrata
v Vip Casa Clubu Zlatibor –
so črna stranišča
z ogromnimi okroglimi ogledali
in v ličnih košaricah
higienski vložki

tvoje oči pa so
tvoje oči pa so ...

kot tisti večer v Parizu,
ko sem se ga napila z anarhisti!
Alex je rigal,
Romain je govoril arabsko,
François je vreščal Brela ...
le Christopher je bil tiho,
spet v nekem svojem filmu,
ne vem,
ali je bil od Rhomerja ali Chabrola,
saj ni važno,
samo da je bil z Luchinijem v glavni vlogi –
on je bog

še za nas anarhiste.

Celica (Transkripcija sanj s 1. 4. na 2. 4. 2022)

Vse leze,
hrešči in gomazi.
Na tisoče malih bitij je v tvojem telesu,
na tisoče sluzastih celic.
Ti si Prometej, moj bronasti bik,
a prihajajo modrasi
in jaz ne vem
od kod.

Lara Sofija Božak

Ko laž

skrbijo me
vse te pritikline nameščanja
skrbno izbranih risb
in oteklih vrvi možganskih tkiv
v sofisticiran obraz kolaža
drsenje prstov
po njegovih zobčastih robovih

skrbi me ker goljufam
globoko rekreativno
le redko se prepričam
ali so figurice dobro pričvrščene

umetno simuliram nevihte

potem iščem
različne vhode v razpiranje
natrpanih miselnih map
povabilo v utripajoče drobovje
sestavljanj in lepljenj

izločila bi jo
notranjost
skozi sebe
se razlila skozi usta
brbotala z drugimi dražljaji
a moje dneve naseljuje postava
ki misli da vse razume

telo pa potrebuje trdne dokaze

zoom in
zoom out

pobrskam po košari
in si nataknem copate za goste
ne spuščam se v podrobnosti
rahljam gumbe nekega jaza

ni vzorca
s katerim bi se pojavilo
zagugalo vame z večjo močjo
kam pokazati s prstom
česa se dotakniti
ne zareže
ko bi to pričakovala
eho kože
pridušen do vprašaja
binglja na veji
pretežno obvladan
iščem nekaj
s čimer bi zadržala
raztegljivost
ko se ne vidim
kot telo
dlanem nastavlja(m) stikala
stropnih svetilk
ublaži(m) škripanje
sklepov

morda pokazati s prstom
nase
zapolzeti z nohti po obrazu
prsih popku
ko se ne vidim
kot telo
poliži
kjer pušča
temno rdeče
še vedno obkrožena
s stvarmi
tipajoča
anonimnica
sem pot k drugemu
tečem
da/ko se ne vidim
kot telo
ne ploščim
ukleščeniosti
tečem
izmika se
ozka sled
ki jo puščam
v zvezku

Brezno

adam

nič videl
nič slišal
niti bil rojen
ko se je zgradila
hiša kamnitih besed

nič vonjal
nič okušal
niti bil spočet
ko je vrelo zabrbotalo
žvepleno morje

nič čutil
nič sanjal
nič vonjal
nič okušal
nič videl
nič slišal
nič slišal nič videl nič okušal nič vonjal nič sanjal nič
čutil

ko so se spenjale kosti
z zdrizdastim mesom in mlahavo kožo
v kruto zevajočo prikazen

SENce

strugo potoka
pokriva presušelo listje dreves

med igro šelestenja otroci najdevajo vitka okostja žab

paglavci so kar zadovoljni s svojim otroštvom

trop dvonogih se pomika proti severovzhodu
sledí psom ki navohajo vlago

narava je skopa in se zapira sama vase

s sestro sva zastala
svoje telo nasloni na vroče skale
zapoje
gledam obzorje kako valovi s pesmijo

z žarom sonca se gostijo tudi naše sence in se zlijejo
v eno
ko pride noč ki nam poklanja hlad

BREZNO

gozd

sto nemih ptic pa nič neba

lobanj nebroj jeklenih pušk

pogled poskuša seči čez

zaman

je gozd teman in čisto tih

Polona Campolunghi Pegan, Polona C. Pegan

stojim ob robu

mimo gre razmajan avtobus
mimo gre parnik iz prigod Toma Sawyerja
mimo gre torek izpred desetletja
mimo greš ti
in še enkrat greš mimo
in še vedno te smem ljubiti samo takrat
ko nihče ne spleta mojih misli
v kitke malih svetlolasih punčk
ali v bele vence za neveste
ali v pletenice, da nahranijo ognjišča

stojim ob robu
zamudila sem ladjo
za preskok na drugo celinko
ki bi v resnici ne bila nič bolj cela
kot je ta, na kateri sem ostala
zvenim in vem
svet je poln ogledal
nikoli ne morem vstopiti tja
kjer se vidim
da sem

Zavita v zaveso ...

... tako, kot so ji že stokrat povedali,
 da ne sme,
 skozi prosojno blago gleda,
 kako ljudje prihajajo in odhajajo iz bližine v napad,
 kako tople ženske roke
 neizgovorjene stavke vtikajo v vaze z rožami
 in božajo gube na prtu.
 Kot bi gladile samoto in jo skušale potolažiti,
 da bo nekoč dotik bolj živ.
 Kako moški koraki
 za hip zastanejo,
 potem ko se tišina po nekem odhodu zgosti.
 Kako se utrujenosti in strahovi lepijo na kuhinjska
 vrata,
 med fotografije srečnih obrazov in njene risbe.
 Tisoč barv bi ujela v objem
 in jim roteče zaklicala skozi prosojno blago:
 »Dajte mi besede,«
 ko bi imela besede za to.

Kot takrat

Ko na koncu najdeš starko v najinem domu,
 mi znova in znova ponavlaj svoje ime.
 Vsakič, ko bodo ušesa zaslišala zven črk,
 izvezenih na mojo usodo pred časi besed,
 se bo pozabljena ženska
 zasmejala z zvonkim smehom.
 Kot takrat,
 ko sem ti lizala podplate.
 Kot takrat,
 ko sva gola sredi poletnega gozda razpravljala
 o Orwellu in dominaciji zahodnega koncepta.
 Kot takrat,
 ko sem na zarošeno steklo s tvojim prstom narisala
 s puščico prebodeno srce.

V ta kruh bom vmesila tišino

Izluščila sem jo iz dni,
ko sva lebdela v najinem nisva,
in shranila tisto, ki naju je ovila,
ko sva za trenutek preslepila svet.

Vsa desetletna hrepenenja,
zamolčana spraševanja,
izmikajoče se odgovore, nedokončanosti,
jesenske megllice, kutine, tvoj amen in
na stežaj odprta vrata tja,
kjer se sprehajajo strahovi.
Vse podarjene golote, razpoke, šibkosti, rane,
ki sva si jih z mehкими pogledi zadala,
ne zato, da bi bolelo,
ampak ker sva hotela do konca.

Na dlaneh držim kamen,
v katerega je položena obljuba miru.
Potrpežljivo čaka,
da se spremeni v puščavo.

Tam bova razjahala z ukradenega konja,
odprla bisagi
in v miru pojedla ta kruh.

Vseeno bo,
koliko časov sta obiskali najini telesi.
Tvoje roke bodo v mojnih,
ko se tiho prelijeva v zvezdnato nebo.

Andrej Debeljak, Hovk

Na stopnišču

S ponošenimi čevlji,
nanje prikovanimi pogledi
se dan za dnem
srečujeva na istemu stopnišču.
Z rokami do tal,
z glavo do tal;
pobran s polic po nižani ceni,
s pretečenim rokom
v vrečah za smeti
sam sebe vlačim na podstrešje,
da nahranim hrčka.

Vprašal me, kako sem.
Odgovorim ti,
da sem dobro,
in pred teboj
v svojo stisnjeno dlan
zaklenem svojo črvivo srčevino.
Grenko se nasmehnem,
zadržujoč v ustih sline
po domačih žgancih
s kislim mlekom zavisti,
po balkanskih čevapčičih
s kajmakom kletev in psov.
Ne kažem ti neplačanih položnic
ne mlahavega uda
v svojih spodnjicah.
Privzgojeno ustrezljiv
sem celo takrat,

ko imam prekratke noge
za korake pred seboj.

Vprašaj me,
če še vedno pišem
tako temačne pesmi.
Ne odgovorim ti.
Ne priznam ti,
da za sončna očala
ne pride svetloba,
ko s palico slepca
tipam za stopnico,
ki mi jo je prestopiti –
da tam na stopnišču,
kjer se srečava tolikokrat,
skozi okno razbitih iluzij
pasje vleče severovzhodnik,
ki mi z mesarskim nožem
z obraza dere kožo,
ki se več ne zna smejeti.

Beli kvartopirci

Sede kartajo v krogu.
Govorijo brez besed.
S pogledi se srečujejo
v neskončnih trenutkih,
ki jih kolovrat časa
v svojem pritajenem škripanju
riše pred seboj
in za seboj izbriše.
Nekje se utrگا snežinka.

Iz ene praznine
pade v drugo.
Za njo pritava nova.
In še ena.
In še ena.
In še ena.
Počasi prične snežiti.
Sneg jim pristaja
na čelu, ustnah in licih.
Vsebolj sneženi so.
Vsebolj beli.
Beli kvartopirci.
Belina snežink
se zлива
z belino njihovih prstov,
belino njihovih obrazov
in belino svetlobe,
ki sije iz njih.
Nekje minevajo tisočletja.
Oni pa kartajo,
zatopljeni
v svoje bele, prazne karte.
Eden v drugem,
eden skozi drugega
drsijo čez ločnice sveta,
na iztegnjene dlani lovijo
bele kosme sanj neba –
nadvse čudovite, nadvse čarobne
si polagajo jih tja
pod mehko vzglavje
otročkega srca.

Prežganka

Vstajaš brez budilke,
 nad katero si obupal,
 da bi te kdaj zbudila.
 Vzglavje pod tvojo glavo
 kot ob pokojniku na parah
 bedi ravno toliko časa,
 kot ob postelji
 spijo nesrečni copati.
 V njih oddrsiš
 do počene skodelice
 nesladkanega knajpa in cekorje,
 ki bo ostala na istem mestu,
 dokler se ne vrneš s trgovine
 s kilo moke
 in škatlo jajc s pretečenim rokom.
 Skuhal si boš neslano prežganko.
 Za danes.
 Za jutri.
 Za teden, mesec,
 vse življenje.
 Medtem ko si,
 medtem ko te ni,
 ne pomežiknejo niti žaluzije:
 zjutraj odprejo svoje
 kot svinec težke veke
 in jih zvečer enako zaprejo nazaj.
 Skozi njih nemo strmiš
 v reko, ki teče mimo.
 V avtobuse in tramvaje,
 ki vozijo mimo.
 V ljudi in njihove sence,
 ki hodijo mimo.

Oblečen v svoj svečani,
 nekdanj črni gvant,
 osivel od nešteti žeht,
 žaluješ za svojim življenjem
 skoraj že od rojstva.
 Tvoj gugalnik popoldneve preječi
 kakor vagoni vlaka
 od Moskve do Vladivostoka.
 Nekega dne na pragu najdeš
 mrtvo miš,
 muka te povabi
 na prazno plesišče –
 ne umira se od starosti,
 umira se od samote,
 ki jo pestuješ v svoji duši.

Jure Drljepan, JUR

Leteče ribe z okusom po snu

razmetani oblaki jezdijo
na meridijanih visokih tokov
tvojega pogleda
ko se prva svetloba dneva
neslišno tihotapi
v okenske oči
tema nebes
se razblinja
in postaja siva modrina
a iglasto gozdni hribi
pivnajo zelene nianse
borovja
svetloba zore
se lesketa v rosi
na travi med kamni
prebujeni otoki
odmetavajo kože noči
in lica umivajo z jasnino jutra
morski vetrič je vrastel
v bonaco
in zbira vibracije
nemih valov
in medlih glasov
iz morskih globin
ribiči medtem kličejo
iz podpalubja
čisto nove mreže
in jih obešajo
na jambore

namesto jader
naročil sem jim
da zate lovijo
leteče ribe dneva
z okusom po snu
v škregah
in z iskrico svita v očeh

Mirjam Dular

Meddušni pogovori (31)

»Jaz mislim, da so naključja zakoni, ki jih ne poznamo.«*

Jaz mislim,
da so zakoni naključja,
ki so nas preslepila.
(Vse je zapisano –
vse mora vsakdo
odkriti sam.)

Meddušni pogovori (32)

»Simpatije iz otroštva so najbolj trajne, vse njihove
plehkosti in globočine se za zmeraj oprimejo dna.«*

Moder štrikan pulover
z belimi črtami,
grmi brina
z modrimi jagodami,
stotero zasoplih korakov
po prepadnih, zaraščениh
strminah. Simpatije v pregibu
mladih ust. Rožnata
travišča.

Tako kot se pek odloči

Tako kot se pek odloči,
da bo spekel kruh.
In ga speče.
Nune vstajajo zgodaj.
Zgodaj
po slabo prespani noči,
direzione Vicenza, dov'è la mostra
(proti zahodu do juga, spet k Egiptu; litanija).
Tisočletja. Vsak človek. Isto:
dleto, kladivo, *spatulo*, statve, šivanko, svečo, vrč,
skledo, olja,
posteljo,
vino, kruh, peč, papirus, rituale, metafiziko, votiv,
grobišče. Mir.
Stela.
Upodabljati. Pisati. Odštevati.
Trgovati z Mikenci.
Nekaj odkriti, nekaj skriti. Spati dolgo, mirno.
Ne zmore vsak speči kruha.
Ne zmore vsaka biti nuna.
Se odločiti.
Vstajati zgodaj.

* *Iz romana Lojzeta Kovačiča Kristalni čas.*

Sašo Greiner, Mrož

Pesem 37

Nocoj sem prerok brez jezika,
nebrat, ki je ubil Abela,
berač, mrtvorojen brez krika.

Na tratah begam iz krdela
in v poljih ne cvetim v zlato,
moj klas je žetev odcvetela,

moj las postarano srebro,
v očeh so madeži stoletja,
v dlaneh oguljeno proso.

In pride ura brez zavetja,
ko z ustnic se usuje prah
in duša vrne v čas spočetja.

Pesem 38

Poletje lebdi
Zarumenelo listje
Nima spomina

Sonce umira
Na tleh najina senca
Zlita v ednino

Na svetlih očeh
Se topijo snežinke
Črne maskare

Dehteča usta
Topli slapovi besed
Plavam v tolmunih

Duša na dušo
Reže dolgove obljub
Vesolje nemi

Nebo zagori
Leščerba v vejah dreves
Razgalja poti

Potna temota
Objema dvoje teles
Polzi skoz dlani

Dunja Polonca Guček, Dunja PG

Klik

Med prsti je vrtel madeinchina daljinec
in z mize frcnil pločevinko kokakole.
Sredinec je iztegnil tik pred zaslon in
kliknil v modro in rumeno, da sta izginili.
Zarežal se je v zaripla okna na belem pročelju.

Med zvonjenje telefonov so se mešale sirene.
Vedel je, da pridejo, zmeraj pridejo.
V vsaki misli so. Lezejo čez večerne oblake in
po njem stegujejo prekrižane rokave,
brizgajo vanj dajmir in ga grabijo za goltanec.

Stisnil je droben gumb in zaprl oči. Videl je letala,
plula so čez strop in prižigala ognje, da je
bilo spet sonce. Vročje in vsemogočno kot takrat,
ko je mama na njem cvrla vedro polžev,
ki so se nažrli solate. Njene. Z njenih gred.

Rok Horžen

Krasotkin

Z daljnogledom v rokah
pretikam
domači rajon
in ostrim sliko dejanskega stanja.
Vrhovi sadnih dreves so oglodani
približno na enaki višini,
čez noč se je zrušil kamin
v dolino,
fasada na depandansi se lušči ...
Znani glas me vneto kliče
izpod balkona,
a vse ostaja brez odziva.
Opažam,
kako sem odvraten
do fikcije, ki me
obdaja.
Mandić si je na premieri
dobesedno zlomil vrat.
Naslednji dan znova.
Rekel je, to je samo igra.
Glej, glej.
Jelen laja v sadovnjaku.

Fileristi

Vedeli smo vse, ravnali pravilno
brez vsiljenih usmeritev.
Rutinerji.
Srkali smo čaj ali pa kavo
in kramljali s kolegi, ki so počasi kapljali
v tretjo izmeno.
Sneg je rahlo naletaval,
skozi okno v kadilnici se je videlo parkirišče
in tam sta se zravšala maček in vrana
zaradi nam neznanega razloga.
Mirno smo se odpravili na linijo,
navajeni na mokroto in hrup.
Ni nam bilo težko,
vse je delovalo gladko,
šalili smo se
in sodelavke so bile rdečelične, nadišavljene.
Kasneje smo ustavili proces
ter nazdravili.
Silvestrska polnoč je odbila,
nekaj smo si zaželeli in privoščili,
potem pa je steklo vse po starem.
Spokojno in dolgočasno, kot da je pred nami večnost.

Posvečeno propadli pivovarni Union.

Jernej Jager

Nirvana

Verjetno si v delu mojega srca,

kjer sonce nikoli ne zaide.

Včasih si v jati,

drugič si sam.

Ko te nekaj vznemiri, ugasneš luč,

tudi če ti ni ravno pogodu.

Rad si v temi, zaviti zgolj v zvok mojega glasu.

Spiš pod kapilarami tujih vek onstran norosti, kjer je
čas tako pravilno odmerjen.

Še vedno ne poznam naslova puščave, ki te hrani z
živim peskom iz peskovnika.

Morda nocoj umrem v tvojem naročju kot v črno-
belem filmu.

Morda bova zgolj midva še budna v veličini prazne
hiše.

Nahajala se bova v sobi, kjer bodo še rože nehale
cveteti.

Čas naju bo nabadal na kodre hladnega zraka.

Med najinimi koraki bodo plesale vetrovne vile.

Zdaj so tam na dvorišču osamele klopce in avtomobili.

Edino vonj in glas naju še povežeta; meni ponujata
vtis, da nas je na svetu več, da še smo.

Notranja dvorišča se zdaj oglašajo drugače; z zvoki in
vonji nujnih opravil skozi odprta okna.

Sliši se ropotanje krožnikov,

oglašajo se hišni ljubljenci,
 nekdo kihne,
 drugi pokašljava,
 mama miri otroka, naj ne kriči,
 sosed menja lonce za začimbe in jih pofutra z novo
 zemljo,

tretji čisti stanovanje in z odvečno energijo stresa
 prašno odejo,

diši po čebuli,
 glasba se vrtinči, meša žanre
 in včeraj so mi v avtu ponovno tekle solze,
 v bistvu še sam ne vem, zakaj ...

Oče

*Spet sedim
 v tvoji senci.
 Čez noge
 imam razrgnjeno
 najdaljšo noč v letu.
 Tavam v brbotajočem joku.
 Vprežen v jarem spominov.
 Molčim v vseh jezikih.
 Odkar te ni,
 se je mestna veduta
 dodobra spremenila.*

*Diši po zimi,
 gorke čokoladi,
 domači skutii,
 karameliziranem sladkorju,
 cimetu,
 medenih tepkah,
 tvoji prepoznavni silhueti.
 Prihajam domov.*

Pesem o tebi

*Bil je Gospodov dan,
tvoj vonj je bil,
bil povsod, a hkrati nikjer.*

*Puhtelo je iz razoranih njiv,
na vrtu je cvetela češnja,
v vinogradu so se razraščale gartrože,
ki so se pripenjale na samotno vlažna jutra.*

*Star si bil devet let
in
Kristina ti je sešila haljo, tkano
iz
rdeče preje.
Iz enega kosa je bila šita,
in rokavi so bili tako široki,
da se je roka razgalila do ramen.*

*Bil si bos
in
gologlav
in
skupaj s suktnjo
sta odraščala – vsako leto, do zrele pomadi.*

*Sedaj se prikradeš
v
mojo nedokončano otožnost
in z njo nerodno
drsiš po usodi.*

*Pod plaščem te nosim
brez obleke.*

*Si večerna zarja,
danes zame,
jutri za Kristino.*

Črt A. Jamšek, Začrtan

Moja Tišina je Bodrila Taksista

Preden sem pijan zaspal
sem si napisal sporočilo za zjutraj:

če hoče imeti drugega
naj ga ima

zaradi tega še nisi mrtev
ne, ne

smrt je boljša
kot dva udarca v srce

ni podobna krempljem mačke
in stapedu testosteronsko podivjanih nosorogov

ni rob posode s sadjem
kjer se zbirajo lačne mušice

ni poledenelo cestišče
in hepatitis

kar ima boleti
naj boli

prav dosežena smrt
bo najboljša zmaga življenja

bo svoboda
kot topel radiator pri odprtem oknu

takrat se bo vse izbralo samo
in vse bo ena stran

odgovornost bo podplat strojevodje
komunikativnost pasji smetnjak

dokazovanje žvečilka v naravi
ambicije zgolj prdec v vodi

in raziskovanje dolžnost
kajti glavna valuta bo prostost

ne skrbi
smrt zahteva prisotnost samo enkrat

potem pa
nikdar več

Kako potrebujem nocoj pesem

da mi ne bi bilo treba
neudobno sedeti

iskati opravičila
in si čistiti nohte

ko jih vnovič zapacam
z blatnimi verzi

Kako potrebujem nocoj pesem

toda vse o čemer lahko pišem
je moj niz porazov

letni mehanični pregled
in napraskan denar

za plačilo zavarovanja
in ukradenega katalizatorja

kako potrebujem nocoj pesem

a vse mi preprečuje
da najdem rdečo nit

in misli se podijo po dvorišču
kot brezrepe kokoši

sklonim glavo
nad vsako drobtino

in upam
da bo zrno

kako potrebujem nocoj pesem

da bi se lahko dotaknil česarkoli drugega
kot zgodovine

in končno zamenjal
prašno politiko

z novo filozofijo

ki bi me gnala naprej

kajti sedaj opažam
da pri odraščanju

ne gre toliko
za pomanjkanje domišljije

kot za
čezmerno vpletenost

torej
da bi nocoj lahko napisal pesem

bi moral biti
spet otrok

dvorni norček lastnih gradov

Da sem sploh začel

Da sem sploh začel pisati
sem moral samevati
se rokovati s cigareti in kozarci
biti v množici
preskakovati ledene pločnike
korakati čez poletne ceste
zasovražiti pisanje
zasovražiti ljudi
se skoraj zaljubiti v dekle
skoraj pozabiti dekle
se zgroziti nad veseljem
izgubiti prijatelje
vzljubiti prijatelje
samevati
govoriti
se naučiti govoriti
zapravljaliti denar
ne služiti denarja
rokovati s cigareti in kozarci
gledati navzdol
se smejati
poskušati jokati
strmeti v temo
ostati v temi
odpreti luč
poiskati papir
in zapisati vso pot
da sem sploh začel pisati
sem moral najprej ugotoviti
da pri sebi
nimam ne pisala
in
niti papirja

Jasna Janež Markič, rožmarin

Morda

Mogoče bom vedno kuhala le za dva. Ali pa še za
ovdovelo taščo. Kaj, če ne bova nikoli hodila na
nogometne tekme in navijala, »Bravo, Nejc«, ali na
baletne predstave. Morda bova namesto tega razvijala
karieri in postala dvojna doktorja, obiskovala tuje
konference in v miru pila kavo v kabinetih univerz.
Namesto risank bova v kinu gledala drame s poučno
tematiko, ki nama bi morala razširiti obzorja. Ne bova
brala pravljic za lahko noč, pač pa znanstvene članke
o prihajajoči podnebni katastrofi. Ne bova ustvarila
življenja, ki bi prehitro potonilo v morju, polnem
plastike.

Morda.

Trenutek

Pred tabo sem
s pentljo v laseh
in morjem soli –
ljubkuj solze, ki jih ni.

Rože

Ko jutro pokuka med
rjuhe
in ti rečem:
»Zaliti je treba rože«,
tiho zamrmraš:
»Najprej zalij svojo dušo.«

Branka Kamensek, branka

nago strašilo

sredi sobe si mi postavil ptičje strašilo
dve palici vezani v obliki križa
na dolgih rokah v naglici nametana slama
in klobuk poveznjen čez oči
ki jih nikoli ni bilo

nago je

pustila sem da so ga obrasle robide
in vsakič ko bi stegnila prste
so spustile črne kaplje

vsako jutro mimo njega
nesem samo eno odejo
ki jo stresam skozi okno
drugo pa samo poravnam
da bi jo čez noč
ne da bi se zavedala kdaj
ponovno zmečkala

morilka muh

udarim s plastičnim loparčkom
poči in padeš na tla
postaneš črna packa

ker sem želela obdržati ta
trenutek zmagoslavja
sem se počutila kot morilka
ki hrepeni po sreči

menda si še živ
v svoji hiši sredi mesta
s temnim pohoštvom
prekritim s knjigami in figuricami
ki jim samo ti poznaš vrednost

ravno v času ko se je sonce ohlajalo
listje pod plastjo mestnega prahu
pa komaj čakalo da zaspi
sem se ustavila pred vrati
in na kljuko obesila
nekaj mesecev brez naju

matematike še vedno ne razumem

včeraj si mi dal ukor
zavit v očitek kot za praznik
a bil je navaden dan
v katerem si mi razlagal
vse o praštevilih

učil si me tudi govoriti
potem si uporabil vso energijo
da sem utihnila
molčim

čepprav nikoli nisem marala matematike
mi je zdaj bližje kot sva si midva
številka dve je sestavljeno število
deljiva sama s seboj
in tudi z ena

ne bom več pisala
ker nočem izvedeti
kako se bo pesem
končala

Stojan Knez

Haiku 61

jutranji sprehod –
veverica drobi storž
v moje korake

Haiku 71

polnočni mesec –
tisočeri biseri
v plesu planktona

Haiku 79

samotna plaža –
kača okorno slači
staro obleko

Haiku 90

ivje na šipi –
prvi žarki rišejo
gibljive slike

Pomembnost črk

Nikoli nič ni odšlo
Z besedo
Se vnovično rodilo
Z besedo

Poljub se ne da nadomestiti
Z besedo
Objem nikoli ne pomiri
Z besedo

Izpovedati zaljubljenost
Z besedo

Nima nobene veljave
Če beseda
Zamre že pred črko

Tjaša Ivana Kocmut, Tjaša Ivana

So

Tukaj so.
Ko zaprem oči in zadržim dih,
da me ovije tema.
Ko pogledam v nebo,
da bi se izgubil v njegovi modrini.

Tukaj so.
Polnijo mi pljuča, da mi zastaja dih,
da se dušim.
Zabadajo se mi v oči in duha,
da sem izgubljen v praznino.

Tukaj so.
Ko te pogledam, a te ne vidim,
ker so tu, ker jim ni konca.
Ko se te želim dotakniti, a nimaš kože,
ne, tu so ona, gosta in razcefrana.

Tukaj so.
Črna kot bes, ki lije iz mojih oči
in se razsipa v brezno med nama.
In brezno se polni s peresi,
ki naju zavijajo v pepelnati molk.

Tukaj so.
Stkana so v par obrabljenih kril,
ki jim ni dana svoboda veselja.
In zemlja pod mojimi kremplji je mrtva
tako kot tvoje prestreljeno telo.

Tukaj so.
Oguljena in krvava.
Tako tvoja kot moja,
saj sem se stisnil pod tvojo perut.

Dušica Kores, dusica

Iskalka

Iskala sem na prsih,
ki so dišale po mleku ...
Iskala sem v majskih nočeh,
med vonji španskega bezga,
med mladim bukovim listjem,
med drhtečimi dotiki ...
Iskala sem med betonom
in vročim asfaltom,
med travniki in polji,
med vinogradi ...
Iskala sem
med vsemi tistimi druženji,
ki so mi zapolnila čas ...
Iskala sem tudi tam,
kjer ni bilo ničesar ...
Utrujena od iskanja
sem zapisala pesem in si rekla:
To je to!

Moj čas

Bil si mi položen v zibko.
Zvesto si mi sledil,
ko sem bosonoga tekla
po prašnih cestah srečo iskat.
V jutranji rosi si z menoj
umival želje,
v mesečini ob meni
prešteval utrinke.
Pomagal si mi rasti,
svet dojeti.
Lase si mi barval,
zgodbe na lica risal,
mi pomagal vstati.
Še si želim tvoje družbe
ob jutranji kavi,
ob večerih, v mesečini,
ko boš v vsej svoji veličini,
ljubi čas, samo moj.

globinska slika

besede zamrejo sredi rojstva
vendar povzročijo nemir
tam nekje v globini
se rojijo
kot čebele
ko imajo dovolj tesnobe
odletijo ven
med veje dreves
obesijo se
in visijo
bingljajo
počasi zadihajo s polnimi pljuči
potem pa čakajo

Pripis uredništva: Dušici Kores se opravičujemo zaradi napačno napisanega priimka v zborniku Pesem si 22.

Milomir Kovačević, Miko

pismo v steklenici

ni vsakomur v dar
lep jesenski dan
sončna pot na Meranovo
ob cesti pa človek
do pasu sklonjen v smetnjak
iz njegovih oči
vzletajo jastrebi
da posedejo
štiri vogale prostranega dne
sladko vino pijemo
in poskušamo pozabiti
a slika se vsiljuje
kot izpod parketa mezi voda
gledam reko
kdaj bo s seboj prinesla krste
da v njih položimo drobna sonca
besede
ki jih bo slišal bog
ali pesjan
ki je človeka obral do kosti

pri svetem jožefu

pri svetem jožefu
 imamo pred kosilom misel
 imenuje se misel pred obrokom
 sedim tako daleč v kotu
 da slišim bolj malo
 ujel sem konec ... bog te išče ...
 in
 tone navrže boga ni
 marko bog je
 mentorica oboje je blasfemija
 franci pa je vzel v roko kos kruha
 in rekel
 glejte bog
 voilà si mislim
 franci pa naprej
 ali ne vidite v tem kosu kruha
 sonca pšenice potokov in rek
 pridnih poljedelčevih rok
 kaj vas je naredilo tako slepe
 da ne vidite vsega v vsem v enem
 tako gluhe
 da ne slišite
 molitev grmenja tišine nebes
 bedran ga živčno prekine
 pozabil si sol in kvas
 pozabil si da nestle že izdeluje umetno meso
 ki ga boš jedel medtem
 ko bodo nas ubijali s cepivom
 proti gripi

ko bodo nas zdesetkali

...

juha reče prostovoljka
 franci je kot užaloščen obsedel
 ... ne vidite življenja
 prišepnil sem mu
 pozabil si reči klofute
 ali ne vidite klofute v tem vesolju za vse nas bednike
 božje
 še posebej za tega bedrana
 ki po božji previdnosti
 zmeraj doseže to
 da francijevo seme
 pade na kamnita tla

Svizci v Tuzli

Včasih se džamija prestavi v jezero
glas mujezina zaplete v kafiče
Bila sem član Svizcev
na zboru človeške krhkosti
bipolarna jaz
zaposlovanje invalidov
Poljubil me je slep človek
suho sadje za sedem mark
Mesto potrebuje svojo reko
človek nežnost
in Balkan mir
Si slep od vojne
sem ga vprašala
Od rojstva sem slep
je rekel
a vem da si lepa
Dotikal se je s prsti mojega obraza
meni pa je bilo nerodno
kajti gledalo naju je mnogo
slepih ljudi
Mimo so hodile žene
z velikimi košarami na glavi
Svečano kosilo je bilo drobno
kot naše besede
krhke
kot je mir
tam med hribi Bosne
z roba pozabe
z občutkom da te gleda
božje oko

Matej Krajnc

Pesem za Anico

anica tisti dan je bilo v europarku precej ljudi
tudi dvigala so bila zasedena
tekoče stopnice so bile počasne
kot se to spodobi za avgust
in za slabo vreme
v ozadju bi lahko igral menuhin
yehudi imenovan
kdo ve kdo je v tisti uri
kupil čevlje

slika se je sestavljala brick by brick
podoba fotografija
nisem bil pretirano radoveden
vem da se to ne spodobi čeprav
je na penny lane brivec ki kaže fotografije
vsem mimoidočim
tam še nisem bil
nisem še prišel niti
do vrha tekočih stopnic
veš morda
kam izginejo

to je šele prvih devetintrideset let anica
to niso nobena leta
to niso res
nobena leta

si lačna anica sedeva v picerijo v pritličju
 prebledele minute odkar sem
 vstopil v europark
 ne marajo drugega kot margarito
 čemu šunka na tak dan
 in začimbe
 ki jim ni konca
 ni jim videti konca

to je šele prvih devetintrideset let anica
 to niso nobena leta
 to niso res
 nobena leta

koliko korakov je bilo potrebnih anica
 s hriba navzdol čez semafor
 tik pred dežjem nebo kot v hangarju
 sivo in nepregledno
 pesmi iz radijskih oddaj
 vrtele so se okrog svojih osi
 dvignila si slušalko in
 nato je čas šel po svoje
 moral sem iti saj veš
 moral sem izginiti
 moral sem iti saj veš
 vse to je bilo že zapisano

je bila dolga septembrska vožnja anica
 a kaj sprašujem saj vem
 nad ljubljano je vzpenjača delala lupinge
 zmajčki so tekali po vodi
 imena ki sem jih nosil s seboj so se razlila
 nad prividom maribora
 prišla je lastovka prinesla je

čisto drugačno zveličanje anica
 ti pa si šla spet na trgatev ne predaleč ravno
 dovolj daleč
 januarske trgateve so ravno prav dislocirane
 da se ne vrneš z brento
 da se ne vrneš s pesmijo
 da te ponoči obide
 melodija po želji
 misliš
 da si zmagal
 za tri minute prisluhneš zamahneš z roko
 imaš pa časopisne izrezke in kratek video
 boj prestolov
 nocoj zadnjič v kinu

anica tisti dan je bilo v europarku precej ljudi
 tudi dvigala so bila zasedena
 tekoče stopnice so bile počasne
 kot se to spodobi za avgust
 in za slabo vreme
 v ozadju bi lahko igral menuhin
 yehudi imenovan
 kdo ve kdo je v tisti uri
 posadil korenine

to je šele prvih devetintrideset let anica
 to niso nobena leta
 to niso res
 nobena leta

Prijatelj

nekoč sem imel prijatelja strojevodjo
 vozil je gomolka maribor–ljubljana
 vsak teden sem šel po tej relaciji
 imel sem še živega strica v ljubljani
 ko je umrl so umrli tudi gomolki
 in moj prijatelj strojevodja
 maribor ni kriv
 krive so vmesne postaje
 maribor ni kriv
 krive so vmesne postaje

vlak je lesen prinesel sem ga iz trgovine
 plastična embalaža nekaj kockic
 največja je lokomotiva
 lokomotiva je tudi obarvana
 da jo s prostim očesom lažje najdeš
 maribor ni kriv
 krive so vmesne postaje
 maribor ni kriv
 krive so vmesne postaje

oni dan sem počastil spomin na strojevodjo
 vedno je zavpil končna postaja maribor
 čeprav ga ni nihče slišal
 bil je na vseh balaševičevih koncertih
 jaz pa sem prinesel reciklrino svečo
 in se zadr! another year this time
 bodo spet dokupovali garniture
 e pericoloso sporgersi
 ne pas se pencher au dehors
 vroče je vroče pod nogami
 vroče je vroče pod nogami

vroče je vroče pod nogami
 vse je dogovorjeno za gradnjo europarka
 maribor ni kriv
 krive so vmesne postaje
 maribor ni kriv
 krive so vmesne postaje

Weary Blues From Waitin'

v čakalnicah
 vidim plakate
 letake za
 ognjeno zdravje
 zraven je gumb
 pritisneš ga
 pa se ama baš
 nič ne zgodi

in popusti
 posvetno rabo
 orglarček in
 zbeži v puščavje
 nato umre
 pretežno mlad
 nikomur nič
 ne zapusti

Samo Kreutz, albin

Nekaj kot strah

tisti čas smo še živeli deloma na nebu
in deloma v morju

ter poselili
zemljo z glasovi

besedami

ko je nenadoma
prišlo k nam nočit nekaj granitnega

ter se razlilo v gosto molčanje

Bratenja

nekoč so čisto vse zvezde
prišle prenočevat vate

do jutra

si se bratil z njimi
in gostil njihov plameneči nemir
pa si šele tedaj ugotovil

da jim živ
ter poln svojega telesa nikdar ne boš uspel

vrniti obiska

Skelenja

Tako močno me skeli všit rob teme.

Izruj mi ga, roka vzplamenela,
kost stoglava.

Potem pa ga,
kolikor hitro lahko,
odvrzi.

Kajti kdor ga preveč dolgo prenaša,
tistemu se posušijo

vsi dotiki.

Pre drugačenja

z besede

sem spraskal nebo
tisto goščobno
ki je preveč moteče dišalo

po temi

a ko sem ga zakopal v zemljo
je obilno vzniknilo

sredi nasršenih gozdov

kot nikdar
zares dokončano
poletje v rjavkastih očeh podrastja

Srečko Križanec, srecok

Haikuja

*
dolina češenj
cvetje skriva pogled na
zasnežen triglav

*
na polju
brenčeča češnja
igra džez

jesenska

na koncu časa
ni več ničesar samo
vihar spominov

senryu

ob hladnem pivu
vročina bode kožo
na polju repe

Nazaj k naravi

želel sem biti drevo
in sem pognal korenine
razširil sem roke
v taktu vetra plešejo veje
in prsti kot brsti
v zeleno pobarvani lasje
na glavi sraka splete gnezdo
v brazde kože kljuvajo ptiči
muče brusijo kremplje
in pijani tip
ki me je v mraku poscal
je verjetno želel
postati pes

Silva Langenfus

Zasneženost

Puhasta kopel
Zaledenele veke
Tipamo izhod

Tišine ni

zrak poka in jeclja nerazumljive mantre
tišina je naš prived, ko zamenjamo čutila
je nočna spremljevalka rdečih ulic
je menjavanje letnih časov brez opozoril
je lajež v nenaseljenih vaseh
globoko odmeva – v sramežljivosti vesti
tišina je slutnja
je ječanje volka v našem drobovju
ko se umaknemo iz tropa
ker ne želimo pripadati
razmesarjenemu svetu okoli nas

Rudarka

Kopljem po sebi
Vsa črna od prahu
Preštevam kamnine

Otroški jok in smeh
Se kotalita med prsti
Za nohti je preteklost

Prerokujem si iz dlani
Pa sproti pozabljam
Kje sem pustila zlato

Dominik Lenarčič

Dopplerjev efekt

Noč.
Avtobusi.
Beton.
Temni vrvež praznih prikazni.
V daljavi – vreščanje smrti.

Žarometi.
Svetloba slepi.
Raskava tla.
Premraženost.
V daljavi – vreščanje smrti.

Dim iz palčke.
Strup v telo.
Rjavi pljunki.
Vdih odštevajo leta.
V daljavi – vreščanje smrti.

Zrl sem v drobovje mesta.
Videl sem: Hladen nič.
Nič.
Zdaj praznino polni mestna tema.
Zaprem oči
in jo sprejemem vase.

Ognjeni krst

Dovolj dolgo sem se namakal
v mrzlih nebeških rekah,
da sem doumel: Hlad me ne prebuja.

Daj mi torej kanto postanega goriva
in vžigalico,
da se končno lahko krstim
v peklu.

Posoda življenja

Vsi se rodimo brezoblični,
ko pa te enkrat stlačijo v posodo,
nisi več amorfen.
Stene določijo tvojo obliko
in potem spadaš samo še
v svojo posodo.

Klara Leskovec, lizika

Haiku pentlja 2

Nad čipko slane
žametna krhkost neba
v kvartu svetlobe

V kvartu svetlobe
med skulpturami ledu
brezvetrni ples

Brezvetrni ples
v zlatolasih meglicah
kreator jutra

Kreator jutra
oranžno pastelna sled
nad čipko slane

Brahek

Zvezde se drstijo
v jezeru mlade noči
lišp mesečine

Haiku 24

V bordo večeru
nebesna krinolina
guba oblake

Feng shui

Tvoj obraz je ujetnik mojih besed.
Slačiva črke bližine,
strmiva v predigro občevanja sonca
po lovilcu sanj.
Samolist podi plesen
ob zvokih tibetanskih posod,
tvoje prsi so moj vzglavnik
v vonju palosante,
spalnice rešim ogledal.

Tomaž Mahkovic

Surogat falzifikata

Svet nas je poln!

Poln potvar:
diplom,
potrdil,
doktorjev,
mirovnikov,
državnikov,
sodnikov,
veleumov,
vseznačev,
človekoljubov,
rešiteljev,
mesij,
rdečih kopic,
zvezd,
mask,
miru,
vojn,
ruševin,
premirij,
žrtev,
množičnih morišč,
mrličev,
grobov,
angelov,
hudičev.

Svet nas je poln!

Svet nas je sit!

Beseda

Ne vem,
kdaj sem jo
nazadnje rabil,

besedo,
ki opisuje
stanje sveta.

Gotovo sem jo
nekam založil
ali izrabil.

Kdo bi vedel?
Najbrž bom moral
iznajti novo,

trajnejšo.

Dober tek

*Če bi ne bilo če,
bi bila čebula bula,
a kljub temu bi
povzročala jok.*

Če je stvaritelja ime
pomembnejše od stvaritve,
je zgodba hrane
pomembnejša od hrane.

In ker je vse hrana,
je pomembna zgodba
vsega.

A to mene
presega,
močno presega.

Beseda je meso
postala.
Postala

beseda je meso.
Dober tek.
Dober tek,
beseda.

Felicita Medved, nemesis

Njene barvice niso bile Aero

Dišalo je po pasti za parket. Na tabli je z veliko številko in malo tiskano črko pisalo »1. b«. Mami me je posadila za prvo klop, tik ob katedru, mi zabičala, da naj bom pri miru, in odhitela v svoj razred. Ko je zamrl odmev njenih pet, je bilo neskončno dolgo vse tiho. Potem je za mojim hrbtom nenadoma završalo. Napeto sem čakala, kdo bo prisedel k meni. Mislila sem že, da ne bo nikogar, ko sem na svoji levi, ob oknih, ki so se raztezala po celotni dolžini razreda, zaslišala ženski glas: »Marjanca, bi sedela zraven te deklice?« Marjanca je brez besed vzela šolsko torbo z ramen in prisedla. Nato je odprla torbo in na klop previdno položila podolgovato kovinsko škatlo. Tako lepe škatle še nisem videla. Na njej so bile v obliki mavrice naslikane barvice in nad njo napis Faber-Castell. Znala sem že brati, a beseda mi je bila tuja. Skrivoma sem od strani poškilila k deklici. Imela je svetle, rahlo valovite lase. Bila je ljubka kot punčka na okrogli škatlici za kremo, s katero mi je mami zjutraj zloščila čevlje. Tisti trenutek sem vedela, da se mi je usedla v srce.

star abecednik

v pisanih čačkah spomin

na prvošolko

Déjà vu

Sinoči je obljubil: »Nikoli več.« Nocoj pravi: »Daj no, samo še enega, da proslaviva.«

novoletna noč
reciklirane želje
na zvezdnem nebu

haiku xxxi

slanost modrine
blago gladi kamnino –
čer za galebe

Alenka Mihorič, modricvet

Nisem iskala jeseni

nisem iskala jeseni
a so me sami našli tisti lističi
ki jim je zmanjkalo zelenila
da so zažareli v rdeči
nisem iskala jeseni
a so mi v ušesih divje grlice
zapele s sivimi toni
za slovo preden se odselijo
nisem iskala meglic
a so same prekrile nižavje
in skrile grmičevje ob reki
ki napaja moje bregove
sprejela sem jesen
žareče listje in meglice
odsločila sem grlice in gruljenje
da bi našla tišino
v nikoli presahli mrtvici reke

Ko se širijo ceste in vsa pokrajina postane prodajalna možnosti

so konci ki si jih želiš videti
vsaj s kotičkom očesa
in se ob tem ne počutiti
kot sebična pošast
zadnje ure se navadno za dolgo ustavijo
in potem v trenutku umrejo
le s podaljšano roko
odmahnejo iz groba

če odideš
je vrnitev vprašljiva
ne veš če boš zmogel
dolgo stati pod razkuhanim nebom
in zmrznjenimi oblaki
sredi dneva čakaš da zaspi minotaver
da noč s culo na rami odide
da lahko odpreš oči

jezik kože je moč tako hitro pozabiti
in se ga še težje znova naučiti
nova polt ima drugačno barvo in vlažnost
in vonj in mehkobo –
kot glinena zemlja
ki lahko preživi požar

z večerom prepojena soba
te opomni
te sezuje
in zaspíš kot delavec po žetvi

Stranski učinki

in hodiš
med bresti in bukvami in gabri
preskakuješ korenine
globoko dihaš
poslušaj gozdne ptice
in šuštenje listja
potem udari neki četrtek
ni v redu
in te nagačijo s kemijo
poslušno se ukloniš
a še vedno hodiš
preskakuješ poslušaj
dihaš in opazuješ
kako listje odpada
kako tvoja koža srbi
in zabolijo sklepi
pomagala naj bi nova kemija
zagotavljajo
a le začutiš
kako se ravnotežje maje
in se vid meglí
ujet si v igro domin
a se dalje boriš
iščeš poti med breze
javorje in smreke
še globlje dihaš
in vsrkavaš zvoke
detla in stržka
in nenadoma se zaveš
da ne hodiš
da samo šepaš

Drago Mislovič, DragoM

Mimobežno

Na oknu
dve resničnosti
Znotraj
moja
zunaj
neka druga
neizbežna
drvečemu vlaku
komaj
zaznavna

Popotniki

Prihajali so
in prinašali
upanje
potem
so odšli
in mi odnesli
srce
Ne odpiram
več vrat
Odprl sem
oči

Skupni imenovalec

Tiho
si sedel tam
v kotu
svoje tišine
Slišal sem jo
in občutil
tvojo samoto
ki se je
dotikala moje
ko sva sedela
vsaksebi
v foajeu
hotela
osamljenih src

Bernarda Mrak Kosel, lovrenka

Predanost

v jutro vstaneš iz temine
slika pred očmi nastaja
vas domača iz davnine
večna vez med nama traja

slika pred očmi nastaja
zemlja znova prebujena
večna vez med nama traja
dediščina podarjena

zemlja znova prebujena
zame si življenja reka
dediščina podarjena
tvoja moč se vame steka

zame si življenja reka
pesem vode neminjiva
tvoja moč se vame steka
meni si nepogrešljiva

Kjer koli si, povsod sem jaz s teboj*

del mene nosiš v sebi
ko izginjaš med neznanci
zavit v šal megle
mi pred očmi blediš
v reki ljudi vse manjši

del mene nosiš v sebi
ko s kovčkom v roki
stopiš na tekoči trak
drseč na pot obljub
z vozovnico za srečo

del mene nosiš v sebi
v samopostrežnem svetu
ki vse ponuja, a z besedo tujo
srca se le na pol dotika

del mene nosiš v sebi
ko v praznini blišča
spomniš se na češnjev cvet
bel in dehteč
na mizi v veži

* *Karel Destovnik Kajuh, Kje si, mati*

Listi kostanja

v knjigi jeseni
razprti v ravnovesje
diši po srečanju s tabo
na mizi šipkov čaj izpareva

novembrski večer
trpežno skriva pričakovanje
v pozni uri hodim po opečnem tlaku
v naročju nosim rožmarin

Nada Pečavar, nada pecavar

Prišla je pomlad

ringlo
kvačka čipko
cvetovi brenčijo
usipajo se na trupla
nežno

Vedno

noge
preobute
v vojaške korake
zabijejo letne čase
v zemljo

Lani sem bila še babo

babi babi
se kotali po ploščicah
radovednost in gnetljivost
poskakujeta zraven
tu in tam slabe sanje
besede se spotikajo
med angleščino slovenščino španščino
in včasih nerazumljene obvisijo v zraku

užaljen trmasto vztrajaš
da če bo skočil Awaro
bo tudi Siba skočil ne skočila
med različnima svetovoma gradiva most
s knjigami in kockami
kar stopim se
ko diči diči diča
privre sam od sebe
enoličnost ponavljanja plete varnost
meša se z domišljijo
ki vztrajno gradi
dokler ne privrši tromba jeze
ali razposajenosti
brskaš za peskom med kamni na ulici
postaneš bager
jaz kamion za kipanje
čudi te
da ne poznam delovnih strojev in znamk avtomobilov
letiva po celinah
kjer si že bil in jaz ne bom nikoli
do doma
ki ga vedno bolj pogrešaš
mrtva rakovica
in šviganje rib okoli stopal
cmokanje njam njam
ko se hruška cedi med prsti
in pristane na trebuhu
pobiraš ostanke
kot da te nič več ne čaka na mizi
lahko lahko noč pojeva
da igrače najdejo pot v škatlo
po najini uspavanki
s svojimi prijateljčki odkorakaš
strah sram žalost

so še vedno v mojem širokem krilu
in negotovost
ko začutiš napetost med nami
in toplina
ko se nepričakovano odtisneš vame
čeprav je zima
me tanko pisano krilo
še vedno greje

Rakovice so se skrile v luknje

valovi drviijo
razpenjeni jezdec
z vihrajočo grivo
si ob obali pomirjujoče podajo roke
sklenjene v dolgo belo črto
ki ponikne

moja jeza
se razpeni do konca
zgori na vročem pesku
po katerem poskakujem
da me ne ožge
da se mi ne naredijo mehurji

Marko Nemeč Pečjak, dedihajka

Na oknih jesen

Na oknih jesen
Raj slikarske palete
Tudi v MS Bing

Zvončki

Nemo pozvanja
Z livade ob potoku
Bela preproga

Sonce za oblak

Sonce za oblak
Oblak je tak in jaz sem
Tak – oj črn oblak

Nevidna ženska

Neobičajno presunljivo branje
Le kdaj postala žena je nevidna
Ta negovana in na moč solidna
Nič več opažena – to je dognanje
Boleče nepričakovano stanje
Ki ne uide duša mu previdna
Pa naj bo lepa grda ali pridna
Za vsečnost ni mogoče več pehanje

Ko pridejo ta pozna čudna leta
Razkrije enkrat staro ogledalo
Zakaj nje videz mnogim je neviden
Je neprivlačen – pesem je izpeta
Okolje z molkom se je zdaj obdalo
In vsakdo v druženju je z njo previden

Igor Odeb, Brezinbor

Vonj odcvetelega jasmina

Rahla sapica v zavesi.
Vonj odcvetelega jasmina.
Jutro v maju, sled spomina,
spet vprašanje ...
kje si, kje si?

Sežem tja v desetletja,
spet cvetoči so jeseni
pa stezica nad zalivom,
klop, odrinjena ob poti,
rano jutro, spev tišine
in stopinje balerine ...
Iik ob meni angel pluje,
štejem bitje src v dvojini,
še galebi v tej tišini
skoraj kot okameneli
se zarišejo v oboku
bledo modrega neba.
Tam otrpnejo v sliki,
ulovljeni v obliki
kril, razpetih prek morja.

Sedeva na klop sklesano,
stkeva marmorne dlani.
Tisočletja tu sediva,
jaz in angel, moja diva,
ujeta v zavihku časa.
Vsaj tako se nama zdi.

Pijem, pijem iz spomina ...
vonj odcvetelega jasmina,
jutro v maju, ki za naju
slast je spet in bolečina.

Sivkaste zavese

Kaj bi v to jutro znal in smel dodati?
 Ponavljam se, ponavlja se in steka
 moj čas odmerjen, ki mu reka
 odplavlja dni in miren spanec krati.

Postopam tu, odgrinjam si zavese,
 ko gruden grudi brazde osamele.
 Ni ptic, ščebeta, pesmi onemele
 zaspale so na ustnicah princese.

V megle posegam, v jutra brez pomena,
 in upam, iščem, brskam, prizadevam,
 da najdem smisel, ko dlani ogrevam
 v plamenu, ki vse bolj že dogoreva.

Ne pišem pesmi; kitice in rime –
 čemu mi bodo, komu kaj pomeni
 v tem sivem času, kdo se zame meni?
 Vse bolj in bolj oklepajo me zime.

Še iščem luč, a vem, da je zaman
 iskati to, kar nekdaj je sijalo,
 in takšen kot razbito ogledalo
 po kotih sem razsut in vse bolj sam.

V veje gole hrastov, bukev, drena
 zaganja severnik se dan za dnem.
 Poznam to pesem vetra, njen refren
 in spet še ena noč bo izgubljena.
 Gomile spe. Nad njimi le ciprese
 stražarijo v ta mrk in oster čas.
 V zvoniku udarja bronca uliti glas,
 ko vse zastrejo sivkaste zavese.

Knjiga

Listam knjigo, stokrat brano,
 stran že vsako prepoznavam,
 a kot v znanem kraju tavam,
 iščem nekaj, nepoznano,
 smisel, zgodbo, ki kot basen,
 nek poduk, modrost sporoča.

Zdavnaj že platnice stare,
 davno črke pobledele,
 tu in tam že manjka stran.
 Vsa poglavja, vsak odstavek
 že na pamet skoraj znam.

Ni ta knjiga iz posoje,
 rad bi videl, da bila bi.
 To je le življenje moje,
 ki je včasih šlo po svoje.
 Kot ime, ki ga dobiš,
 se ti lepi skozi leta,
 iz mladosti tja v jesen,
 če jesen je doživeta.

Rad bi včasih jo odložil,
 knjigo staro, na polico,
 rad izvedel bi že konec
 tik pod zadnjo tam platnico.

A nekdo še piše, piše
 mi odstavke in poglavja,
 tu in tam se že ponavlja,
 in beseda teče tiše.

Zdaj zavidam Polikarpu,
svoje je ime oddal.
Jaz to knjigo, svojo knjigo,
vse do konca bodem bral.

Matjaž Pegan, botermesec

Utrinki: 5 (Jesenski dan)

Človeštvo skaklja v ritmu borznih tečajev
Dete sesa iz izvira neskončne ljubezni.
Katjuše sikajo v tišino nad zasneženo rasputico.
Sužnji sladkih strasti grizemo prepovedane sadove.
Potemkinove vasi rastejo kot privid svetle prihodnosti.
Svet se ogreva z vitalizmom človeške norosti.
Oltarji pozabe lačnim ponujajo kruha in iger.
Psički cvilijo, karavana gre dalje.
...
Pozna jesen žari.
Lep dan za sprehod.

Sanjam v barvah

Odkar sem barvno slep,
svet zaznavam le še v odtenkih sivine.
Preizkusil sem rožnata očala, a bolj slabo pomagajo.
Palete barv in slikarskega pribora ne uporabljam več,
zato ju podarim otrokom.
Izražam se le še s peresom in črnilom.
Rišem grafike, geometrijske like,
če sem razposajen, hudomušne karikature.
Tudi črk se ne bojim.

Kljub navidezni resnosti,
sem ohranil skrito razvado –
- ko sem sam,
prem oči in sanjam v barvah.

Srečko Plahutnik

Srečala sta se v Gornjih Ležecah

Na železniški postaji.
Ona je izstopila iz vlaka,
on pa jo je čakal na peronu.
Še preden sta si segla v roko,
je v objektiv fotoaparata ujel
portret mlade temnopolte dame
z belimi kostanjevimi cvetovi v ozadju.
Dogovorjena poroka za 200 zlatih dukatov.
Do konca njunih dni jo je nosil na rokah kot kraljico.

Moj prijatelj Hans je v svojem bistvu dober človek,
le v slabi družbi in pod vplivom Marsa ter ognjene
vode
dviga roko v nespodoben pozdrav in bljuva sovražni
govor,
v katerem pošilja zamorce nazaj v Afriko.

Iz starega zapraščenega albuma bom vzel fotografijo,
posneto njega dni.
Portret mlade temnopolte dame z belimi kostanjevimi
cvetovi v ozadju
poleg železniške table z napisom »Uber Lezece«.

Predstavil mu bom njegovo prababico!

Žiga Planinšek, Ziegler

Čakanje na vpotegnjen čas

Kadim jutranji čik,
čakam na cvetenje.
S fenom
posušim hipermanganirano krilo,
zelene misli imam.
Prisluhnem Floydom,
bolj ko so dimasti,
mehkejši so.
Čik mi zgori do filtra
in noče ugasniti.
In 25
oziroma 24
sličic na sekundo
se mi zdi vse bolj zlaganih.
Ali resničnih.

Janja Plevnik, Pisana_beseda

Krojač

v možgansko skorjo se ti zajeda brezobzirnost
amigdala je odmrta
ni ti mar za bikovski trend

ti SI bik ti ustvarjaš trend

s polnimi pljuči trupel
vodiš barko v mesinsko ožino
smeh kot skovik preseka noč
karbonski trup reže rdeče valove
slutiš jih v globinah
slišiš njihove krike
vstajajo
prihajajo
ti pa zadovoljno stojiš pred ogledalom
in zreš svojemu bogu naravnost v oči

tvoja zvestoba je brezmejna

obdan s krvavim mahagonijem
zgolj bežno pomisliš na tesarja
zaplata njegove kože skrivaš pod zelenci
bil je prijatelj
tako je vsaj govoril
ko je prosjačil
a ni te pretental
in v resnici ni bil lačen
preveč je terjal
zahteval je privilegije
kruha za otroke

ne nisi slabič

eol si in tvoj veter je množica –
zeleni mrena ji prerašča zrkla
glasovi mrtvih so oddaljen šepet –
z nevidnimi škarjami krojiš

nevidno blago z nevidnimi šivi
okoli vratov se zateza
po tvojem scenariju

kreativni monopolist

zemlja pleše

komu mar
da se ji vrti
ko pluje okrog sonca
in da pod mostom
kinka glava
komu mar
komu mar
da poplesava
da se nasmihata in
maha v pozdrav
ali morda
renčече dviguje pesti
komu mar
zjutraj ga pomečkana
počaka pri plečnikovih arkadah

Običajnice

poljub s katerim se posloviš
preden greš v trgovino čez cesto

»I need a hug« ki kot maestral
prepiha kožo in napolni pljuča
da se usta razlezejo v nebrzdan smeh

skoraj neslišno dihanje
ko bereš najljubšo knjigo
jaz pa le sedim in se čudim
molku ki se nežno pozibava z mojim

roke ki me ovijejo v medeno toplino
kar tako in kadarkoli

dremave oči ki pripovedujejo
da plešem v tvojih sanjah
ko prvi odtenki dneva razbarvajo temo

dotik ustnic ki me prebudi
v (potem nič več) običajno jutro

Maja Podgoršek

Ulica pripoveduje,

da se vsak
potnik vrne.

Stoletje nazaj
je obstajalo
vznemirjenje z
osrednjeslovensko
ulico.

Zdaj po prihodih
tam vikam
lastno senco.

Ulico rada
prevozim,
da prenesem
pozdrave.
Potem si oddahnem,
ko zapuščam
svoje ruševine.

Vprašam jo,
vsevidno ulico,
kako bi zvenela
pripoved.

Če bi me takrat
obravnavał drugače
kot slepega potnika.

Študentska bajka

Ne razumem
propagandne
bajke o
zlati dobi.

Vem le, da
sem bila
vso to dobo
životinjsko carstvo.

Gos, ki je
morala biti
udomačeno
nevidna.

Taščica, ki
ni smela
zaprhutati
iz takta.

Delfin, ki
je zanemaril
svoje potrebe
po dihanju.

Kakadu, ki je
citiral razmišljanja,
ne da bi se
kdorkoli odzval.

Bila sem marsikaj.
 Le oblika
 pedagoga ne.
 In študent samo
 v elektronskem naslovu.

Kutikula zlatih časov
 je odvržena.
 Olajšanje je
 prisotno.
 Nostalgija je
 mrtva.

Zagozdena

Lovim razpršene misli
 in jih skušam namestiti
 v prepričljivo skulpturo.

Premeščam pisalo
 na zahodni strani
 strehe
 Sonca in oblakov,
 Lune in zvezd.

Koncepti bledijo.

Diagnoza ni raven EKG
 mojega skoraj četrt
 stoletja.

Tudi retrogradni Merkur
 ni pristal v mojem
 znamenju.

Le vsak delček sveže odkrite
 strehe me težje presune.

Vsak nov gradnik se nekoč
 spremeni v vzorec.
 Umetnost je doseči novo perspektivo
 z istim materialom.

Zagozdila sem se.

Marija Praprotnik, triglav

Žensko telo

*Moje telesce
je pred mnogimi leti,
brez izrazitih posebnosti
(tako mi je povedala mama)
spolzelo iz vodne postelje
njenega trebuha.
Deklica!*

*Nič posebnega.
Drobno dete.
Sprejeto in vzgajano
v skromni družini, ki je vedela:*

*To je prav!
To se ne dela tako!
Bodi uvidevna in rahločutna
do vsakega živega bitja!*

*Mama! Ata!
Je drevo tudi živo?
In trava in solata?
sprašuje otrok.
Premišljuje najstnik.*

*Seveda, vse, kar te hrani
in napaja, je živo.
Bodi obzirna in spoštljiva.
Spoštuj pa tudi svoje telo!
Sama odločam o sebi!*

*Ne dovolim izrojenim idejam,
da me spreminjajo v
reprodukcijski obrat!*

*Ne pustim sodniškimi dvoranam
in parlamentarnim hodnikom
splakovati pravic in volje
v umazane kloake.*

Haiku 183

*prve snežinke –
na povešenem cvetu
teža zmrzali*

Haiku 179

*kal na pašniku –
žabci na hrbtiščih zvezd
regljajo v temo*

Bor Ratajec, Oaza Misli

Svete solze

Stiska, tesnoba, oh, daj mi že mir!
Spadaš v otroštvo, kjer bil je prezir.
Želim si tišine, želim si svobode,
odreši me grenke, neskončne tegobe.

Nikoli pomemben, a vedno nihče,
ostajam neviden in kukam s teme.
Vztrajno me strah vedno ščiti svetlobe,
nihče nikdar dal mi ni take zvestobe.

Kriv sem, odkar sem prikukal na svet,
moje potrebe moj glavni so greh.
Vedno se trudim ugajati drugim,
v krogih vrtim se, a se ne utrudim.

A vsa nesigurnost pokaže mi pot,
še dobro, da spremlja me večno povsod.
Vodila me bo prav vse tja do rasti,
solze zajamejo moje oči.

Bentenje

Jeza se nabira v meni,
išče pot zdaj iz telesa.
Vsi gozdovi, prej zeleni,
polni rdečega so stresa.

Moški, ki se ne razburi,
zgolj tesnobo si kopiči.
Kmalu vse ob svoji uri,
kar telo po svoje izniči.

Je priložnost izgubljena,
zdrava jeza izpuhti.
Kazen zdi se nepoštена,
ko bolezen se rodi.

Kdaj postali občutljivi
so ljudje glede resnice?
Vsi enako smo minljivi,
vsi doživljamo krivice.

Naj se skupaj razjezimo,
in uslišimo telo.
Končno se osvobodimo,
sonce razjasni nebo.

sivi veter

Epitaf

Objel si me,
neusmiljeni trg dela.
V svoje bogato neдрje
si me zatlačil
in s primerno strogostjo
mi v trdnem naročju vlivaš
lesketajoče mane
za mojo pokoro.
Nikoli ti ni dovolj moje bližine
in nisem dovolj virtuoz koristnosti,
da bi si zaslužil uspavanko.

Moji projekti so samo zame.
V nevidnih nočeh, ko ne gledaš,
bom prakticiral svojo prostost
in kukal čez tvojo ramo
z utrujenimi očmi;
dokler še vidijo skozi okno
v tvoji prelepi izbi
brez nepotrebnih dekoracij.

Z ovenelimi prsti
bova brodila po sočni marmeladi.
Junaški bo žvenket tvojih kovancev,
ki jih bova štela po epskih dogodivščinah;
in sonce nama ne bo močilo čela
ne mraz tresel adrenalina polnih štrcljev.

Ko strohni moj duh,
boš stresel molče na tla
moje razglodano okostje
in s srebrnimi črkami vpisal moje pozabljeno ime
v veliko knjigo pridnih ljudi.

Marko Skok Mezopotamsky

V praznih žepih skrivaš pogum

Ne znajdeš se
v tem trenutku,
ne veš,
kateri dan,
mesec
ali letni čas je ...

Veš le,
da smo se
zataknili
v tem absurdnem
letu,
ko so ptice
zavzele
večjo plahto neba.

Iz dneva v dan
čakaš,
kdaj se bodo
pritihotapile
spremembice ...

Ni jih.
Od nikoder
jih ni.

Nikakor se
ne zmoreš
utiriti v pot,

ki so jo
zarisali
samo zate.

Zaprepadeno
strmiš v kolono
svojih pesmi,
ki se izgublajo
v megli.

Pojma nimaš
kolikerim
se bo uspelo
rešiti,
da bodo
nepoškodovane
pričakale
novorojeno sonce.

Skorajda neslišno
zašepetaš:

*V praznih žepih
skrivam pogum
in kamenje,
ki nima posluha.*

Senada Smajić, breza

Lajnanje

Ko reče nič,
prekucne orjaški kelih
in s cerado prekrije škodo,
vem, da naprej ne gre.
Včasih se nebo odpre,
ko se po zvrhani praznini
vsuje vsemogočno seme,
zarožlja hotenje
in prizadeti AhhOhh steče
v drobovje domišljajske note,
nič pove vse.
Onkraj besed,
v idili lastnega idiotizma,
jaz se obnaša(m)
kot (g)rajski norček,
ki mu bela kraljica šepeta:
 tišina je poezija,
črna pa:
 molč je giljotina,

in štopam čas za nazaj
v skoraj že človeški glas,
ki zagovarja stališče,
da je le liriki dovoljeno
posilstvo duše.

Ko nič ni zastoj

a manjka ti
precej osnove
za kalkulacijska sranja na pamet
te kdaj prime da zavpiješ:

Gospod, koliko stane dober

dan?
ko naveličan nereda v redu
ki mu ni videti ne začetka in ne konca
le buljiš v hrbet zadnjega človeka
kot prvošolec v tablo
in si med prsti
zmedeno vrtiliš karkoli že
na kar računaš
ko odpoveduje vse drugo?
Se ti je kdaj zlo-
milo zdrobilo
ko si tako dolgo čakal na odgovor
da je cena že zdavnaj preseгла vrednost?

ko se groza razneži
v dvojni morali
nežnost sneži
in zaman se stresaš

prime se
kot smola kot žled
kot led tvoje kože

Vesna Šare

Vsi otroci ne plešejo

vsi otroci ne plešejo
je rekla deklica z roko
ki jo je vrgla preko stola
da je bingljala še dolgo potem
ko je ni bilo več v sobi

ne smejejo se
je rekla z napačno stranjo krožnika
ki ga je ogledovala z mislijo
da bo kmalu večji
in iskala kvas v njem

ne igrajo se na snegu
je rekla v obleki
ki je obvisela na obešalniku
rahlo in počasi se je dvigoval
tako moder
in suhljat

ne poznajo barv
je rekla v prostoru
z vlažnimi znamenji
ki so na stene narisala
črno posteljo in luknjo
v kateri so se kopičile
reklame za odeje

ne hodijo na športne dneve
je rekla z boso nogo

ki je znala preteči razdalje
od ene do druge teme

vsi otroci ne bežijo pred tabo
mi je rekla s pogledom
ki se ni ustavil
in se naslonila name

Vzpon

slišalo se mi je
kot bi že bila znotraj
in se vzpenjala
kot se jaz
zunaj
ne bom nikoli

videlo se mi je
kot bi jo nosila
in krvavela
kot jaz
na tnalu
ne bom nikoli

čutilo se mi je
kot bi stala na pragu
in bi prag stal na meni
in čakal
da odidem
kot jaz
ne bom nikoli

S teboj

ko boš povešena
bom tudi jaz ves povešen
ko boš sklonjena do tal
pometala z lasmi in boki in koleni
ko boš podobna vrbi žalujki
povešeno hitela v svoj odsev
in s plešo strmela proti nebu
ko bodo tvoje bradavice le še en popek več
in bodo prsti skrčeni kot najbolj grčasto drevo
bom povešen božal tvojo povešenost
ji prinašal sadje in rože in vse sončne zahode
ki bodo padli nekam mimo naju
smehljal se bom tvojim povešenim ustnicam
in jim povešeno bral pravljice
v katerih zmaga povešena lepotica
in je princ senca žabca
ki s teboj odhaja
v rahlo povešeno prihodnost

Eva Šubic

Sem to, kar nisem

Nisem zjutraj pretresla litra vaniljevega jogurta
z že odprtim pokrovčkom.

Nisem si nato pred celo jedilnico brisala
te kravje packarije s svojih očal in jopice.

(In nisem navajena v poeziji govoriti resnice.)

Moj obraz ne izgleda kot nič hudega sluteč kupid v
Sikstinski kapeli,
prej kot tisti srhljivi kipi srednjeveške device Marije,
ki ti namesto nebes vztrajno obljublja praznino.
(So namensko pozabili zenice?)

Ne zvenim kot tista prikupna pomladna ptičica
siničica,
ki osladno obljublja ljubezen, mir in upanje

vsem usmrajenim kmetom in nadrogiranim
meščanom.

Kako zvenim, ne vem,
vem pa, da me kosi razumejo
in vrane tudi.
*(Drugače ne bi čakale na moj vlak
in jaz ne bi vedela, kakšen je njihov sedežni red
na tistem starem, zgubanem hrastu.)*

Ne poslušam maminega jadikovanja.
 Ker ni zanimivo in ker se vedno ponavlja.
*(Ne poslušam tudi slovenske narodne glasbe
 iz podobnih razlogov.)*

Ne spomnim se, kaj sem ti obljubila –
 včasih besede rada menjam za tišino
 in oprosti, če je bilo kaj pomembnega.
*(Če ti pomaga, se še spomnim, kdaj je tvoj rojstni
 dan.)*

Nisem pozabila,
kako si rekel, da me ljubiš,
 in nisem pozabila, kako se ti je potem

v tvojem zmedenem vesolju
 še vedno splačalo ostati z njo.
*(Ker le kako bi lahko pozabila
 tako napačno rabo glagola ljubiti.)*

Lepa okna

Kako človeka lahko presenetijo
 lepa okna.
 1, 2, 3, 4, 5,
6 lepih oken.

Le za koga so jih zgradili?
 Le kje bodo našli
 1, 2, 3, 4, 5,
 6 *(dovolj)* srečnih ljudi,
 ki bi zasanjano zrli skoznje?

Okna lične rumene hiške
 so *prazna.*

To se zgodi s tako lepimi okni –
 ni ljudi, ki bi skozi njih
 gledali v svet.

*Ljudje nočejo čudovitih razgledov,
 ampak take, ki jim še lahko verjamejo.*

Doma čepijo in iz razpadlih, zapackanih foteljev
 gledajo skozi svoja trohljiva okna,
 pri čemer njihov pogled
 komaj telebne
 preko črvive okenske police,
 medtem njihove trdne cokle na nepometenih tleh,
 ob njih tista kihajoča mačka –
Mica, 18 let, garjava.

*Tako gledajo gnile razglede,
s katerimi se počasi spajajo,
dokler ne razpadejo
skupaj.*

Pomendrano steblo

Danes moje telo

ni spregovorilo.

Motalo se je po stanovanju,
kot suknjič nase nizalo
pajkove mreže in stopalo na
neposeseane kvadrante,

če ljubimo mrtve,
smo potem sploh še živi
*ali pa smo tisto bistveno
že namenili propadu?*

Ko na balkonu ne štejem vran,
gledam cesto in avte in zimski smog
in sneg, ki se ne namerava stopiti –

razmišljam, komu se prikazuješ te noči
in zakaj me še
nisi izbral.

Igor Šmid, igorj

Vseeno in vse eno

lahko ji rečeš zemljo krast
ali pa ristanc
vseeno

ko se zvezda
ki zareže v solzo
obarva rdeče

ko je kositrni vojak
sin matere
in igra (p)ostane
odurno zlo

izbruhaš predse
vse eno
ki se ti je kot tujek
zataknil v grlu

Dvorišče v mestu

razbeljen kamen
segreva zrak pred nočjo

usedeš se dovolj blizu
da me poplavljaš

šumenje bližine postaja glasnejše
prepustim se ujetosti v polkrog

drsenje potiska odvečnost pod napušče
v pozlati lestencev zanihajo strune
skoraj angelski glas napolni dvorišče
kot jadro iz žameta se razpira med bele stene

tu sva kot bitji iz bajke
v najinem deblu
so goste letnice

Preden odprem oči

vsi čuti se krcajo čez ograjo
ladjice s slepim kapitanom
in delajo brazdo v gladino
sanj do jutranjega konca
vtrtega v meglico nad
še vedno spečo površino
ko več ne vem ali sanjajo
sanje mene ali jaz njih

Luka Šturm, Lorijan

Obleka idealista
tehta 21 gramov.
Ostanki razmočenega Katekizma
ji silijo iz drobovja.
Z leti postaja težja,
bolj vlažna,
hladno neprivlačna za molje.
Sol zažrta v rokave,
odpadli gumbi oguljenega tekstila.
Neprimeren jesensko-zimski dodatek.
Strdek pozabljenega črnila.
Še vedno pa
nenavadno domača.

*

Virus visi v zraku
kot politične odločitve
brez smisla.

Njegova ovojnica
bo zadušila
zadnje svarilo besed.

Molk množic
je svet iz pirita.

Jože Valenčič, valjo

V pričakovanju

Ko bi ti vedela, kako sem sam,
kako neznan nemir se v srcu peni,
počutim se odpadli list jeseni;
to noč te čakam, pridi, saj veš, kam.

Vse drugo je zdrselo mimo mene,
kar sem imel, le ti si še ostala.
Le ti besedo toplo mi boš dala,
ni mar za druge mi stvari nobene.

Sedaj pa sam sedim v tej pozni uri –
odprta knjiga le je pred menoj –
in čakam, da bi se odprle duri,

da stisnila se k meni bi nocoj.
Pa vem, to noč spet čakal bom zaman;
obišče me, kot vedno, le nov dan.

Spokoj večera

Sedim pred kočo, sonce že zahaja,
večerna sapa mi hladi obraz,
živina, ki se pase, me obdaja,
v mladostni se brezskrben vračam čas.

Srce, v nekdanje sanje potopljeno,
tu našlo zopet je miru spokoj
in vse, kar mi bilo je že zgubljeno,
spet v dušo trosi radostni opoj.

O, da mi tu za vedno je ostati,
kjer ti prijatelj je neskončni mir,
kjer tvoja duša se s tišino brati

in zvonci krav pojo ti vsak večer
uspavanko; tako edino mati
pregnati znala duše je nemir.

Pastir

Sem v gorskem svetu našel domačijo.
Mi z mirom je napolnjena bisaga.
Odkar odšel od mestnega sem praga,
tu spet stvari v popolnosti žarijo.

Tišino slišim, ta mi spet pozvanja
in v dušo trosi mir mi in toplino;
od kar zapustil mestno sem ravnino,
narava z vdanostjo se mi priklanja.

Tu travniki z zelenjem so prekriti,
v cvetovih gorskih sijejo planjave;
spokoja tu ne nehaš nikdar piti.

Pastir sem, varuh, tu bom pel pozdrave
lepoti gorski, vseokrog razliti,
saj tudi sam sem, človek, del narave.

Svit Valovnik, Svit

Haige

*

Sklonjenim bilkam
bodo žarki popili
težo vstajenja

*

V sončnici cveti zvezda,
geometrija semen
zori v njej.

Pripis uredništva: haige so na portalu pospremljene s fotografijami, v zborniku pa jih ne objavljamo.

Zemlja

Sonce me ljubeznivo slepi, noč in dan sije,
da lahko v senci zatonov
opazujem svoje
iluzije.

Haibun

Toplota greje, poganja, raste, objema, oživlja, vabi,
topi, privlači, združuje, varuje, klije, ohranja,
vzdržuje,
odganja, obuja, odpira, razkraja, uspava, umirja,
valuje, domuje.

Zunaj zmrzuje,
pleterjanka greje čaj
in moj apartma.

Kruiku

Po nočnem lovu
ostane na tlakovcu
od polha le rep

Haiku

Galeb oplazi gladino,
iz ribe v kljunu
kapljá voda.

Tom Veber

Kaj ni življenje
samo eno neskončno premagovanje
samega sebe
hrib na katerega se vzpenjaš
je v resnici tvoj hrbet
temne jame
v katerih s svetilko tipaš za izhodom
so dnevi ko se ne zmoreš pogledati v ogledalo
pot dolga kot je dolga samota
je steptana od stopinj poizkusov in zdrsov
tvojih prednikov
na cilju te pričaka poznan obraz
tvoj lasten
jaz

Ramiz Velagić, Žiga Lev

Ob pogledu na sonce

želiš naslikati sončni zahod
fantazirati o sreči
božati mednožje
pogoltniti nežnost
izbrisati spomine
ki odmevajo
kot prekletstva in blagoslovi
zapravljene mladosti
vse obljube
ti odzvanjajo v ušesih
ob pogledu na sonce
v neskončno podaljšani tišini
uhajaš v pesem

Nenadzorovano

Nehal sem gledati
otroke, ki tečejo čez cesto,
črno-beli svet,
zmrznjene češnjeve cvetove,
zapuščeno hišo.
Vse prizore sem pustil za sabo
v upanju, da ne hitim skozi življenje
kot nerazumno čudovit hologram,
ki se zavaja v racionalizirani resničnosti,
ko se prepustim začudenim mislim,
sladkim besedam, cvilečim zvokom
in prazni tišini. –
Zvok vetra v zraku.
Ne čutim trpljenja –
hrepenenja po bližini,
spečega obraza fatamorgane,
drobca, ločenega od srca,
greha.
Ko gredo želje skozi mene,
si želim,
naj pesnik, ki sanja v meni
o vsem, kar se je zgodilo,
ničesar ne prosi.

s piskajočim dihanjem v pljučih

hodim
utrujen od poezije
še nekaj pesmi je v meni
odidem do morja

kresnice mi letijo iz oči
kot duhovi deklet in žensk

hodim
poezija me premika
s piskajočim dihanjem v pljučih
ko se pogovarjam sam s seboj

Jože Vidmar, Joakim

Na kratko

Pozdravljeni
sem gospod J.
in bi želel
z nekaj besedami
opisati
dogajanje
na svetovni
politični sceni

sranje
sranje
sranje

P. S.
pozabil
sem vas opozoriti
da ne znam leporečiti.

Odrešitev

Najine stopinje
v blatu so sveže

poti
ki shojene
vijugajo
med drevesi
ne vedo
da beživa
stran od civilizacije

bila sva zgarana
proizvodna delavca

zdaj bova
kot brodolomca
končno
fotografirala
sonce
kako vzhaja
in zahaja
ležala v travi
in se igrala
človek ne jezi se

všeč mi je
kako izgovarjaš
besedo prostost.

Zadnji vlak

Mesto spi

vlak pobira
zadnje potnike
s perona
ki je skoraj že
prazen

vsak si izbere
svojo pot
v neznano

ti mi mahaš
pri zadnjem oknu
in sama pri sebi upaš
da se bova
še kdaj srečala

a ne veš
da sem prebral
tvoje želje
in jih zapisal
v spomin

lepo te je bilo
poznati.

Janez Virant

Otok

danes bi poljubljal samo tebe
na tržnici smokev in divjega medu
v dnevu ki je narejen za molčanje
kupujem rože kupujem čas za naju
dobro je stopiti na svoj otok
dobro te je imeti osončeno poljubljeno
zato sem zalučal pest prahu pod kamen
kamor se je zvila strupenjača
da umirim žareči zrak in najin dah
da se nebo dotakne vode

in naju zalije preko glave

Zimska

Kot
vrata v plotu ta prelaz
v otrdele razpoke skorje
v razsekane hraste
zima izrastla v trdi tišini

Kaj
počnejo v zavijajočih nočeh
v akvariju izgubljene oči
kaj v kaminih otrdeli obešenci
in žalostne luže po njimi

Razhajanja

Skozme letijo jate pisanih ptic
in v meni buči nevidna reka,
ti pa si spovedno skladna,
iz tebe bi lahko zgolj deževalo.

Volkulja je prenežna beseda
za tvoj obraz in za vonj,
ki buri pohotno misel.
Ker na nebu ni prostora,
da bi te videl golo in mlado,
se bom moral zaplesti
v spolzko hlastanje,
se splaziti v mokro tesnost,
v sredico brezsravnih zvijač,
kjer bom prazen začuden ostrmel
kot svet nad prvo zmrzaljo.

Kot strašili bova oba prisilno molčala.
Brez smehljajev ustrahovana, na prstih
kradoma spojena v polomljen ples.
Ni varnosti, ne bleščanja,
nesmrtnost sva napačno razumela.

Tisti od naju, ki bo odšel,
bo votlih oči
odnesel vse besede s seboj.

Metka Zemljič, Amoris

Ličila

Moje želje so bile,
da mi razmažeš šminko, in ne maskare.
Rdečilo na licih je postalo naravno,
ko so ga rezljale črne solze zemljinih oči.
Je poanta ljubezni res to,
da se počutiš odvratno
z uničenim mejkapom?

Čakati na sonce ali izkoristiti dež?

Ko dežuje,
so oblaki sivi.
In ko so oblaki sivi,
dežuje.
Tokrat
zapremo vsa okna in čakamo na sonce.
Tokrat
imajo račke na njivi kopalni dan.

Po tebi sledi jesen

Rada opazujem dež.
Kako se kaplje vode spuščajo
po fasadi temne hiše
in spirajo umazanijo z oken.
Kako dež očisti in nahrani
posušene rastline.
Zlijem se z okolico.
Hranim posušene oči,
čistim temno umazanijo z razpokane kože.
Spiram te s starih razvitih slik.

Sašo Zorc Florjanski

Senryuji

*

Aprilski orkan.
Varno luknjo išče trop
kameleonov.

*

Nesramen pešec
po trotoarju caplja
med biciklisti.

*

Nazaj k naravi.
Oddam hišo na barju
z bazenom v kleti.

Kruiku

Halo, sto trinajst!
En ušiv kurc spet krade
moj kruh iz kante.

Slednji čas

*deneš
da najtiše
prideš
kot zna
prit'
ta slednji čas
v sna
preludij
se razliješ
v pospano
misel
krčiš
gaz ...*

*deneš
da shitiš
najtiše
kot zna
shitet'
ta slednji čas
a morebit'
še kdaj
le venkaj
prideš
kot cvet
kamén
iz skalja
raz ...*

deneš
da najtiše
mrješ
kot zna
mret'
ta slednji čas
v milje
pozabe
molk
oviješ
kod čut'
bo ubiti
nemi
glas ...

Barbara Žvirc

Silos

*Once there was a shock
that left behind a long shimmering comet tail.
It keeps us inside. It makes the TV pictures snowy.
It settles in cold drops on the telephone wires.**

V srajcah sedimo za mizo.

Noge pokrčene. Kava vroča.

Signale iz dremave podzavesti

odnaša mimo črnin veselja.

TV je obrnjen v steno,

električni šum napaja

obgrizen svinčnik.

Razbita ogledala, lesena tla.

Iz pip teče poezija.

To še imamo. T o š e l a h k o i m a m o.

Pred oknom v drevesa zapletene žice.

Njihovi svetleči konci dobivajo popke.

*Stones throw shadows as sharp as objects on the
moon surface.***

* Tomas Tranströmer: *After a Death* (prevod v angl. jezik: Robert Bly).

** Prav tam: *Outskirts*.

Pesem si otroška

Lucija Pegan, Lucibu

Domišljija

Nekdo si domišlja,
da oblak je iz smetane.
Nekdo pa,
da zvezde so kakor kraguljčki.
Nekdo si predstavlja,
da sonce leti,
nekdo pa,
da snežak sam s sabo govori.
A jaz si predstavljam,
da igrače živijo
in da vsi srčki v nas se smeji.

Vesel komet

Vesel komet se le smeji
in vedno in povsod žari.
On v vesolju je doma,
tam tudi zmeraj se smehlja.

On gleda ribnike
in ometa dimnike,
ko pa sonce bo vzšlo,
se domov spet vrnil bo.

Morje

Morje je lepo.
Morje je modro.
V morju so ribe in raki doma.
Morje je širo,
morje je mokro,
vsak, ki ga vidi,
rad ga ima.

Pesem si za otroke

Breda Konjar, koni

Nagajivka

Gledam te.
Nisi škrat.
Nimaš kape, bo pomlad.
Sonce greje tvoja lička,
pesem poje ti sinička.

Vabiš me.
Zdaj si Ula.
Ptičkom čevlje bi obula,
z njimi pela bi, plesala,
ves dan se glasno smejala.

Kličeš me.
Zdaj si kos,
tisti, ki sam pleše bos.
Ko vrtiš se sredi vrta,
žvižgaš, kličeš črve, krta.

Skupaj sva.
Jaz in ti.
V glavi nama se vrta.
Usta skremžena so v pusta,
Čas za hrano je, ki hrusta.

Spremljam te.
Zdaj si čuk
in s teboj je palček Smuk.
Urno smukneš pod odejo,
kamor čeveljčki ne smejo.

Slišim te,
že smrčiš.
Ptice v spanju pet učiš.
Še ponoči si nabrita,
kakor ježek v klobčič zvita.

Do prvih besed

Glej jo, glej, kako hiti!
S knjigo v roki me lovi
in nenehno žlobudra,
kakor glasen vlak drdra.

Ko pa knjižico odpre,
srečna v slike se zazre.
Muca je naenkrat »mjaaaav«,
»muuu« pospremi sliko krav
in konjiček je hihiii,
z njim se pelje k mamici.

Rekla bi še čiv, čiv, čiv,
pa ji ptič ni zanimiv.
Sama je kot ptičica,
ki oglašča se, čeblja,
da najraje gre domov,
kjer jo čaka njen hov hov.

To bo kmalu, še nocoj,
knjigo vzela bo s seboj.

Od jutra do večera

Kar naprej se javlja,
svoj tok tok ponavlja.
Ko stoji pred vrati,
se začne igrati.

*Pride in gre
pa ne pove,
da njen kuku
bo vedno tu.*

Včasih preseneti.

*Steče miže,
ker zdaj že ve,
da tu in tam
sme kam drugam.*

Da ne bo pomote,
skrije se v vse kote.
Ker še noče spati,
je vratar pred vrati.

Luna pa že sveti ...

Sabina Posedel, platanas

Kako postaneš škrat

Škratovas je v gozdu skrita,
v mah in praproti zavita.
Polna škratov, mini hišk,
gobic, rožic, škratomišk.

Če želiš jo kdaj odkriti,
moraš za drevo se skriti
pa zatisniti oči,
prepustiti se temi.

Prihitijo škratomiške,
te popeljejo do hiške.
Tam pa razigrana škrate
te poneseta skoz vrata.

Pa takoj si sredi trate,
kjer zagledaš vse te škrate ...
Te objemati hitijo,
v hipu v škrate spremenijo.

In te več ne izpustijo ...

Škratonoč

Mali škrat zaspano zeha,
 a igrati se ne neha.
 Sonce že ugaša žarke,
 noč temo nalaga v barke ...
 Luna sede za krmilo,
 glej, glej, že se je stemnilo ...
 V sobici, kjer škrat živi,
 pa nekdo glasno smrči ...
 Tiho, da ga ne zbudimo,
 ga na čelo poljubimo,
 zaželimo mirne sanje,
 gremo z njim na potovanje ...

Škratonevihta

Na travniku, polnem marjetic,
 ležita dva škrata lenuha.
 Mezinci štrlijo iz čevljev,
 dva hribčka – dva gola trebuha.

Tam v senci, pod vejo drevesa,
 glasno si vsak svojo smrčita,
 med pridnim brenčanjem čebelic
 vsak svojim se sanjam režita.

Na veji sedita dva kosa
 in gledata škratjo idilo.
 Napenjata ostru pogleda,
 če najde se kaj za kosilo.

Med škratoma, prav na sredini,
 se nekaj neslišno premika.
 Oba zastrmita se v črva,
 pozabljena vsa je olika.

Spustita se tja med trebuha
 po svoje okusno kosilo,
 a to se je, sreča v nesreči,
 pod škratovo zadnjico skrilo.

Takrat je močno zagrmelo,
 se v hipu nebo je stemnilo.
 Začelo je sveže pršiti,
 in škrata je to prebudilo.

Črviček se splazil je v zemljo
 in škrata sta urno zbežala,
 med močnim pomladnim nalivom
 dva kosa sta lačna ostala.

Marija Praprotnik, triglav

Vrabci na balkonu

*Jata vrabcev je sklenila,
da bo na balkonu štaló –
brezpogojno, s čim več hrupa
(kakor znajo), naredila.*

*Torej zjutraj, ko zdani se,
izpod strehe se spustijo.
Skačejo po stolih, mizi.
In potem ... frrrrrr, odletijo.*

*Ne za dolgo! Iz grmovja,
privrši še večja družba
in naenkrat vsa ta gužva,
kaka, skače, se šopiri.*

*A skoz' okno gleda mama
in od jeze skoraj počí.
Pa v trenutku se odloči,
da balkon bo zopet prazen.*

*V kot postavi staro metlo.
Na papir obraz nariše.
In potem iz kletne niše
luknjast še klobuk prinese.*

*Že stoji tam v kotu Pepe.
Črno gleda čudna spaka,
da zbeži še kužek Jaka.
Zdaj na kavču on trepeče.*

*Kot da Pepe je iz repe,
tam izvidnica krilata
naredi le dva obrata –
in že skače po klobuku.*

*Pa ostaja vse po starem!
Vse, kar mali vrabci znajo,
kar se jata je zmenila,
je ponovno naredila.*

Dan čarovnic

*Črno mleko,
bela krava,
noč čarovnic
in zabava.*

*Brihtarus,
čarovnik zla,
v svoji kleti
spet se igra.*

*V kotlu kuha
rep podgane,
taco pajka
iz Ljubljane.*

*V Kranju si je
ščurka ujel
in ga tudi
v lonec del.*

*Za zgotitev
pa je rosa,
žanje jo
Matilde kosa.*

*Pravkar pa
(o, ta je bosa)
notri padla
mu je osa.*

*Zdaj brenči
in se huduje,
lonec z zvarci
napihuje.*

*Da mu ne bi
ven ušla,
jo priklene
kar na tla.*

*Ko prida še
pest sluzi,
ki jo polž
mu naredi,*

*je nared, da
se pripravi
in čarovnice
pozdravi.*

*Z metlami
so priletele,
da bi zbor
pod luno imele.*

*Črno mleko,
bela krava,
gromki smeh je
in zabava.*

Pesem si tujejezična

Marina Adamović

Melpomena

Smejem se iz pritaje
razmislite ko sam
Sadim kosu s lobanje
hej, talasasti korov !
Oklopnjača sam ljupkih prevara
kožom prekrivam dugovečne laži
Sakupljam zube i gađam demone
nad zavetnim kipom kvazi tragedije
nema mi ravne
jedini sam talas crne
Mnemosine
O,
oni nariču,
Karajone !

Ona

Ona je u
novoј odeći
ona je u
novoј obući
ima novu
frizuru
novi lak na
noktima
ona je dama
koja piše o
mrt
vi
ma

Posle svega

Šta reći posle svega?
šta učiniti?
na koju stranu sveta
krenuti?
pitala sam svoju senku
a ona postajala
sve kraća
i
kraća
pa
iznenada
nestala
evo šume evo neba evo reke i uzdaha
evo mene evo mraka i
beskrajnog
ničega

Rijad Arifović, Sumiko

Čudan cvijet

Ja sam čudan cvijet na obali
modre rijeke u zaboravljenoj zemlji
Ja sam usamljenost vremena
u moru zaborava
Jer moja žeđ je duga
i ne može je ugasiti
zeleni ples talasa
To je sudbina onih koji mnogo vole
Moja ljubav nije rijeka
ima ponore poput mora
i plašt od talasa
Ona je požar koji tinja godinama
i bukne u zoru
Ja sam glas nezadovoljne duše
skriven tišinom iz koje se
rađa pjesma

Grad u kome kiša ne umije da plače

Vraćam se u grad svoje mladosti
grad u kome se vagala svaka izgovorena riječ
grad u kome se ljubav izjavljivala oprezno
kao da se gazi po razbijenom staklu
grad u kome u poznu jesen
još dozrijeva jabuka u bašti
iza male kuće okrečene u bijelo
ispod koje sam skrivao svoje tajne
grad u kome se nalazi i bol i slutnja
dječaci opsjednuti muzikom
i djevojčice koje razgovaraju sa oblacima
grad u kome sam ostavio
mnogo nenapisanih stihova
jer sam shvatio koliko su bespomoćni
grad u kome sam noću lutao ulicama
tražeći utočište za svoju čežnju
grad u kome se zaustavilo vrijeme
i liječi rane onih koji mole za oprostaj
grad u koji zimu donose plavi ždralovi
dok mjesečeva svjetlost
prenosi poljubce od jednih usta do drugih
grad koji i daje i uzima
ne birajući emocije
grad koji svoju ljubav, kao svilen gajtan,
obavija oko našeg vrata
grad u kome, ponovo, oživi sjećanje
na djetinstvo koje miriše na kolače
grad u kome kiša ne umije da plače
ona pada samo da bi saprala
prašinu sa komadića istine
okačenih u našim srcima
grad u kome sumrak ima sladak ukus
i miriše na ljubičice
grad kome dugujem ovu pjesmu

Vesna Andrejić Mišković

Rođena kao krijesnica

Mislila sam
da sam umrla još onog dana
kad su krijesnice bile
raštrkani plamičci,
a ja se borila za zrak
u gasnoj komori,
spašavajući ih
jednu po jednu.
Zazivala sam pomoć
(ehom tišine)
kanalićima moždanih lezija!
Glumila u isto vrijeme
hrabricu i godopadnicu,
boreći se protiv nemoći.
Gurala šake u vlastitu utrobu,
Evu iz sebe protjerujući van.
I rebro viška koje me je žuljalo
u mašti prodala na aukciji,
dobivši povlasticu
izmolivši oprost Sveprisutnog.
Udijelio mi je svijetlost!
Obasjao me, novorođenu!
I spremio za nove bitke,
ovaj puta kao krijesnicu!

Tri gracije i ja četvrta

Svoju mentalnu krhkost
 pripisujem
 nedostatku dovoljnog prostora,
 u koji sam smjestila
 sve svoje praznine.
 Lišena sunčevih dodira
 ljubila sam tračnice
 podzemnih željeznica.
 Utopala se u očima
 beskorisnih iluzija
 a bila svjesna
 da želim odglumiti
 smrt Jesenjina
 i u satima malodušnosti
 izvršiti
 trostruko samoubojstvo.

Ovo nije ispovijest!
 Ovo nije drama!
 Ovo je glad pred smrt!
 Ovo je vrisak vena,
 koje kroz nove pukotine
 gase žeđ za stihom.
 Ovo je vrisak štrika
 koji vapi za nečijim vratom.
 Ovo je (iz)dah prije konačne smrti
 skorenih slova (vlastite krvi).

Doviđenja pjesnici,
 sanjari, lažljivci
 i prodane duše za šaku slave!
 Doviđenja malena,
 sama sebi si došla glave!
 Žensko si ali priznaj brate,
 da si zaglavila
 još na početku kraja
 i pitam se
 jesu li dovoljne tri gracije
 (grleći te tako »sitnu«)
 da te povedu u Had
 i kao četvrta postaneš
 beskrvno lijepa
 i jedna od njih.

C'est la vie

Razmišljam...

Možda sam ja jedna
od nepopravljivih budala
koje pazeći da ne gaze tratinčice
osvajaju pedalj po pedalj
novonastalog ludila!
Možda sam prikriveni promašaj
Ili mi je Bonaparte onako nizak
bio daleki rođak
i u naslijeđe mi ostavio
pohlepu za dodirom!
Možda se baš zbog njega
okrećem i sama za
prirodnim plavušama
i fićukam kao
nadobudni deran!

Možda se zbog toga
dajem vojnicima
za porciju graha
očekujući zauzvrat
toplinu vojničkog šinjela
i zvuke koračnice
dok ljuljamo krevete
umjesto uspavanke!
A možda imam
i debeli dosije
iako nisam puno puta
privedena,
samo glupo zavedena
(osjećajem manje vrijednosti).

Prebrojavam
ovce i vukove...
Koliko ih je do sad prošlo
kroz moj život
i moje snove?
Jesam li im dala svima
istu šansu,
da me bar malo upoznaju
i da znaju da nisam (svojevoljno) laka.
I da dopuštam
kad me prigrle kao svoju
i priviju na grudi,
začnu dijete u meni
neokaljano i sveto
dajući mu ime-
C'est la vie.

Katica Badovinac

Haiku 75

noć Perzeida –
tisuće želja pada
u bezdan neba

Kruh sa sedam kora / gazela

I huči i pjeni se noćas more – a brodovi plove,
Kao da crno nebesko polje ore – a brodovi plove.

Naviga mornar širokom pučinom
Duša mu pati zbog teške pokore – a brodovi plove.

Zagrljajem snažnim valovi sve odnose,
Pa iznad visokih stijena zavijore – a brodovi plove.

U samotnoj noći na poratu stojim
Osluškujuć' iz daljine mrmore – a brodovi plove.

I pitam se: - Hoće li se moj dragi vratiti
Ili će usnuti pored stare amfore – a brodovi plove?

Je l' to vjetar za njim tužaljke poje
Il' mi to školjke iz dubine šumore – a brodovi plove?

O, more, more! I mene shrvanu uzmi
Nek' mi se oči uz njega zatvore – a brodovi plove.

Val u valu / gazela

Poznajem te dobro, poznajem – ljubavi moja,
kao razlivenu tišinu zavičajem – ljubavi moja.

Kao ljubičasta jutra u studenom
obavijena maglovitim zagrljajem – ljubavi moja.

Tu si i kada mi se učini da te nema
iznenada me budiš tihim kucajem – ljubavi moja.

Pomislim da je sve neka uvrnuta igra
i da ćeš nestati jednim trzajem – ljubavi moja.

Al' u meni se kao pjesma nanovo rađaš
i ja te voljeti ne prestajem – ljubavi moja.

Mirišeš na procvale bademe i naranče
bojeći ovaj dan plavetnim sjajem – ljubavi moja.

I dok noć odijeva nebesa zvijezdama
kao val koji traži svoju stijenu postajem – ljubavi
moja.

More si koje se neprestano mijenja
kad sam ti blizu u tvom valu nestajem – ljubavi moja.

Branka Cukrov-Belak, nikita

zipka

sve što ne mogu da nisam
ja sveudilj jesam i neću prestat' biti
sve što mene trebalo je kriti
od bolovanja kojeg tražim da nema
a koje davno za mene se sprema
sve u sebe što sama danju sijem
da
sve to
pred samom sobom krijem
dok ne shvatim da živa ću
od svog mesa jesti
da samo sjenka sam
na sunčanoj cesti

motiv rata i mira

među našim prstima
začeo se rat

s istoka
tvoje se tijelo spušta
niz vlažne vrištine
mojih bedara

svoju kožu htjela bih razviti
kao bijelu zastavu
pred Sunce

ti blažen pogibaš
ukopan u moju grobnicu

zlato je tvoje sjeme
i miris života u kapljama

najdraži
pretrči Sunce u mom oku
i ostani uzdignut na istoku
gdje mir za ratom tuguje

nebo je danas rodilo

nebo je danas rodilo
nakon devet vječnosti
i jednog beskraja sažimanja

razderano
oblaka prepunih
krvave sluzi i umorenih zvijezda
pred zemlju je otkrilo nakanu mesa
i sva obličja njegova utjelovljenja

jeka budućih umiranja
sunovratila se među ravni i vode
krajolika netom okončana poroda

nebo je danas rodilo
naum začeti u prvom pokušaju
jedan vrisak ništa je preveo u sve

i vrijeme je poteklo iz čovjeka

Ivan Gaćina

Haiku 12

bezbojno nebo...
vjetar olakšava dah
ubranom maslačku

Haiku 38

planinski izvor...
sjaj tisuću zvijezda
u gutljaju vode

Haiku 50

polarna svjetlost...
nebo pije ocean
iz moje ruke

Haiku 64

zbrkane misli...
ribarsku mrežu krpi
jutarnja magla

Haiku 79

bakin novi vrč...
ispijam na slamku
usidreno nebo

Senrju 26

soba puna graha...
način na koji ona vježba
matematiku

Slavica Gazibara, saraivor

Oni

Dok je ona trančirala pile za juhu, za saft, za pohanje,
za drugi put, on se mučio ispravljajući povijesne
istine.

Kad je on istraživao aktualne društvene pojave, ona
je s jednakom ozbiljnošću tražila gljivu za krpanje
čarapa.

On je proučavao velike društvene krize, a ona je
naučila kako iz nemati stvoriti imati.

On je izgarao u revolucijama i svjetskim potresima,
ona je starjela svladavajući tablicu množenja i lektiru.

Uspješno su se nosili s kriznim situacijama: on s onom
na Bliskom Istoku, ona s ospicama i suzama prve
ljubavi.

Ponos postignutim bio je čvrsta poveznica
između njih.

Jednog prohladnog jesenskog popodneva, gledajući
igru unuka s klupe u dvorištu, on je shvatio dubinu
sentence „sve teče“.

- Dobro smo sve to napravili – zaključio je.

- Da, jesmo – potvrdila je ona, namještajući deku
preko njegovih nogu.

* * *

sve je novo
viđeno s tobom

ljušte se zidovi grada i klupe
neka drva posječena
ovdje se još samo gnijezde stršljeni
sva vrata su zaključana

danas me zove daleko
blato je živo
čeka
s tobom bi dobilo boju
zaustavi me
ne daj da opet odlutam
možda se utopim

ne daj mi danas da odem
sve je novo viđeno s tobom

Dejan Ivanović, dejanivanovic

Rutina, baš rutina

ne pijem kafu posle 5
ne jedem posle 6
ne vežbam posle 7
ne čitam posle 8
ne idem u šetnju posle 9
ne gledam tv posle 10
ne palim kompjuter posle 11
zaspim pre 12
ustajem pre 7
doručujem pre 8
krećem na posao pre 9
krećem sa poslom pre 10
dolazim sa pauze pre 11
završavam posao u 12
ručam u 13
ne znam šta ću sa sobom u 14
ne znam kuda ću u 15
dolazim sa posla u 16.30
MRTAV UMORAN
i tako sve
u krug

Tanka

Nikad pre takav
sjaj - onda šum u zoru
razori dušu
Umiruće latice
trešnje, gusto padaju

Marinko Jagodić, MAKI

Sonet XIV

U mom srcu ti ćeš ostati do groba!
Ti si mojoj liri ojačala krila
I moju si muzu iz sna probudila,
Pa sad radoznalo moje strune proba.

Svaki dan mi nežno pevusi na uvce
Ljubavne romanse posvećene tebi.
Od sebe je nikad odgonio ne bi'
Jer tera oblake i donosi sunce.

I kad moju dušu anđeli ponesu
(Možda će to biti neke davne zime,
Možda skorog leta zadnji dah istresu,

Samo sudba znade - to je njena tajna),
Zadnje što ćeš čuti biće tvoje ime.
Životu si mome vazda zvezda sjajna!

Haikuja

*

Rasplak'o se krov -
sunce mu pocepalo
belu dekicu.

*

Na mom balkonu
ptičicu ne sekira
račun za struju.

Tjaša Ivana Kocmut, Tjaša Ivana

Ravens

Black wings spread wide
against a pale blue sky.
Ravens gather, a mass of black,
silent guards in the trees.

Intelligent and cunning,
these birds are far up in the sky.
But they know the secrets of the land,
and they fly on the winds of time.

The caw of a raven,
a call to other souls.
A gathering of feathered kin
to feast on life's remains.

Graceful in their flight,
their feathers stunning black
against the pale blue of the sky.
Divine their soars and dives.

Oh raven, dark bird of mystery,
I watch you with wonder and awe.
You remind me of universal paths,
of death and birth and more.

So spread your wings and fly,
black beauty of the skies.
And know that you are loved,
by those who see the truth inside your eyes.

Mile Lisica, mile

Dvadeset mrva

Dvadeset kvadrata jeseni
Izgubljeno ispod kože
Budi me
U oku mi fermentisana tišina
Na rame kasne ptice
U kostima plove lađe
A more nadolazi
Miluje početak kraja
Očima ga čuješ
Dvadeset galona jeseni
Na jednoj staroj fotografiji
Ljubi me
Ljubi te
Pre nego oslepim
Postani nebo
Magla sam na reci
Neka svu prazninu tvoju
Izmeri zemlja u meni
I videćeš
Ostaće dvadeset mrva duše
Da te čeka
Dvadeset mrva bezvremenih

Željko Majstorović, Mikailo m. z.

Rupa na cipeli

Svete moj
bos ćeš kroz budućnost
sa trnom u peti.
Ubijao si postolare
i majstore zlatnih dlanova.
Ko će te umiti, ko očešljati
musavi moj.
Ko će ti dati gutljaj vode
i ko uputiti pogled
koji leči boljke.
Među slepim zvezdama
ostao si sam da krvariš
na Zemlji što se lagano gasi.

Jagnje

Vučiji zubi zariveni u grlo
I nada da san je
A onda
Ni svetlo ni tama
Samo mir
Smrt nije ništa
Smrt je ništa
I tišina
Nepremostiva

Pismo Goci

Kako psa da privežem uz kućni prag?
Na sreću nemam psa.

Javljam se iz ružnog sna
iz ogolelog dana
iz vazduha
zbog kojeg nije trebalo gubiti škrge.

Zaista
sramota je pričati
o takvoj pustoši
ratnog februara 1993.

Ti ne trebaš to znati.

Jagoda Nikačević, jagodanikacevic

Coca - Cola v.s. Zova

malo kojoj godini bolje pristaje
da je prestupna kakva je
bila šezdesetosma, jer u martu je
bio masakr u selu mi vaj u južnom
vijetnamu; april je obeležilo
ubistvo martina luter kinga
u memfisu; u maju su se sukobili
studenti sa policijom u parizu; odmah
zatim jun su obeležile studentske
demonstracije u glavnom gradu i širom
jugoslavije; ni jul nije bio
bolji usled eksplozije bombe
u bioskopu 20-ti oktobar u beogradu;
u avgustu su trupe varšavskog pakta
marširale zlatnim pragom; dok smo se
u septembru brat i ja posvađali
sa mamom i tatom kad smo odbili
da pijemo domaći sok od zove, prešavši
na koka-kolu. pa smo sve ostale
događaje pustili da se zaborave

Tujejezična pesem pomladi 2022 po izboru uredništva

Zvezda mog života

moj tata je voleo zvezde
 da premeće u zemljanoj perspektivi
 i sokolima društvo pravi u stoju
 na rukama ili glavi svejedno
 niko nije mogao da ga nadmaši
 ni takav most da izgradi ili da se rastegne
 špaga kao žila kablovskog vijadukta
 ali noćima se tako bojim
 neumereno i nemirno
 dok dozrevaju stihovi u meni
 i u mojoj ruci mokri njegovu
 pramenovi s čela. modri spletovi
 vena ispod, delta ispresecana mrkim
 staračkim ostrvcima pega
 oglašavaju se podrhtavajući sitno:
 novo jutro zemlju da ne promaši

Kupanje gejše

trebala sam dati još
 kao malo da mi se zgužvaju
 noge u lotose da se pozlate
 kao što čine gejšama

(kaže mama, vidiš
 sve sam više
 manja, a stopala narasla)

misliš, kod kineskinja
 rekoh joj, gejše su iz japana.
 svejedno sve su one
 iste sa kosim očima, odgovara
 pa snežna kao grudva nestane
 u mojim rukama

Haiku

nedeljna služba -
 natpevanje cvrčka
 i starog fratra

Tanja Očelić

Samsara

(Rahina – Egipt)

nedostaje mi smrt za još jedan život da te volim

*

zadnjim sam te slovom sahranio u sebe

u mali sarkofag posmrtnje ljubavi

usamljenom srcu

balzamirane sreće

crtežima prošlosti

ožigosao sam vrijeme

pronađeš li me

pod sobom

otkriješ slučajno

u ruševini

nadanja

svih trenutnih želja

ja

starina prastarih misli

zatrpan u svoje godine

što iskopavaju same se od sebe

ne vjeruj mojoj pjesmi

mojim dubokim riječima

vjeruj meni

krhak i nježan

sam na dodire

prelomljenog srca

a jakog uma

(Zemira –ZDA)

mi smo sijamski abortusi slobode

*

stojim u redovima

nemoći, sramote

smrt nas odmjerava

kupuje me kao roblje

ne, ja svoju dušu ne prodajem

za crni grob

za križ iz dvije trske

ruka pravde je bez milosti

dvesto puta

na dan ne voljena

sto puta na sat pretučena

koža puca u brazdama slobode

ne, ja ne padam na koljena

zemljo vrati mi

osmijeh što krvari

kida lance

skinuće i okove

(Pauline – Pariz)

i danas su sve tvoje klupe zauzete samoćom

*

da si preciznije nišanio

sada bi ti bila u srcu

ruski rulet više se ne vrti

brojiš slijepe metke

širiš zjenice

drhtiš

strah je sada puno jači

bojiš se da ću ti uletjeti u usta

strašću propucati misli
 okrznuti dušu ubojitom maštom
 kožu probiti
 u tijelu ti ostati
 da me barem nisi promašio
 sada bi me imao živu

Kvar

instalirani
 za zabavu
 pokrećeš petu arkadu
 iz datoteka
 izbacujem
 prošlost
 čistim tragove
 novih inspiracija
 ostavljam ti
 tekstualnu avanturu
 tvoj pobjednički kliše
 (znam, to nisi više ti)
 gasim se
 monitor ti namiguje
 kvar bi mogao
 da mi ošteti srce

Crni petak

Danas u centru
 dijele raspoloženja
 Ljudima u žurbi
 navijaju satove
 Dan je lijep
 i kada nam pošalju samo jedno Sunce
 Izlazim
 iz naše male skromne kupole
 Lizaljka sreće pale su cijene
 uzimam dvije sa okusom kave
 da me probude
 Rijedak zrak širi mi nosnice
 Nije mi do šetnje
 Kupila sam kartu za pokretne korake
 Gledam izloge
 otvaraju se preko senzora na moje poglede
 Razmišljam
 šta još da ti kupim i
 poklonim za praznike
 uz samu sebe

Igor Pavlic, Speculum

O nebu i ratovima

Borio sam se u tisuću ratova
U predasima sam rađao djecu
I smišljao nova oružja

Ubijao sam leptire, ptice
zmajeve, snove, ljubavne pjesme
oblake i ljude koje nisam poznavao

Jednom sam rasparao nebo i ugasio sunce

Mrzio sam te iz milijun razloga
Kako se smiješ, izgledaš, mirišeš, govoriš...

Nekoć smo ležali jedan pored drugog u krateru bombe
poput dva dječaka zaspala usred igre

noćas sam spalio ordenje za hrabrost

nebo je opet plavo

Che Guevara

Nekoć sam dizao revolucije
S vojskom prezrenih
rušio sam blistave dvorce
Uzalud
Moji drugovi izgradili su nove

Požuda

Moje nepostojano ja
rasplinulo se u zrak
i ti si me udahnula u sebe

Promatram se iz tvojih očiju
i slušam laži koje ti pričam

bazde na požudu

u tvom umu mirišu na ljubav
ulaze u arterije, pale ti krv

ostaješ bez daha
vjeruješ mi

Mirko Popović, mirkopopovic

Duhovi oko stola od teške ebanovine

Markusov i moj živčani sustav
lebdjeli su oko stola od teške ebanovine
dok smo još mogli piti
ostatke *Sarajevskog* i izdisaje
glazbe u bivšoj kavanskoj lijeposti
Gledali su nas rascijepljenim pogledom
svi koji su izlazili i ulazili jer smo kažu
recitirajući poeziju vjerovali u pobjedu
nad dolazećim stampedom
vjerovali u riječ olovku i papir
dok smo pili i trošili preostale sate
koji su se osipali poput krede
poput mirisa ljiljana

Pili smo iako su s radija umjesto glazbe
izvirale kapljice krvi a s nečijih lica
već počeli teći mrtvi valceri

Pili smo ali nismo više mogli usnuti
jer u gorama je zavijalo istrebljenje
ljudske vrste jer vukovi su
u predvorjima bešćutnosti
kidali skidali i prosipali mrtve zvijezde

Pili smo jer su nam nadimci bili
Sloboda a prezimena Pravda
a snovi su nam bili Pravo na život

*

Prije nego su iskapale crne latice godina
prije nego su pjesme pregažene
žrvnjem tenkova naši su duhovi
prestali piti

i zalutali u sebe zatekli se u raljama
ljudskih noćurna i pjesmi proljeća
u izradi drvenih nogu plastičnih ruku
glinene pameti razapinjući iluzornu
snagu papira i pera što pokušaje
proširiti teoriju o tisućugodišnjem
stabilnom društvu

Ako nam se više ikada sretnu duhovi
politiziranje i ostaci razuma
zagrlit ćemo se uspomenama
i sasvim prirodno amputiranim rukama
možda će nam razvući usne u osmijeh
kataklizmička ratna neman
i Markusove spisateljske mogućnosti
kao vječno i uzaludno graktanje
o zaumnom okusu sreće

Tujejezična pesem zime 2022/23 po izboru uredništva

Neispričano putovanje

Promiču i nestaju
 Pusti kolodvori
 Ti bi ušetao u kišne priče
 Koje su protekle
 I nijemo stajao
 Nad olupinama brodova
 Nad grgoljem vode
 Što skrito oku njiše
 Nevidljivo sidrište

Ne naslanjaj se uhom
 Na neiskazivo *j u č e r*
 Na nedozvano *s u t r a*
 Izvajaj odmor
 Na obroncima što promiču

Gle još će se samo
 Zanjihati i nestati
 Siluete vremena
 Još će samo u damarima
 Ostati miris lišća
 Miris kiša koje su otišle
 I mogući nalet vjetra će
 Jureći poljanama
 Zaludno rasplitati
 Hladno i Prazno

Sfumato

čini mi se
 neznatno negdje
 zastajem
 samo koraci odlaze
 sa kretanjem sunca

prazna mi sjena lika
 s mosta nagnuta
 nad mirnu riječnu površinu
 dugo
 netremice motri pticu
 jednim okom kao skamenjena
 gleda
 mogući pokret mi ruke
 drugim okom žrtvu
 u liku svijetle ribice
 u zraci sunčevoj ukočene

prazan i pust je
 svijet između nas
 čini mi se
 a možda samo dugo
 klizeću vodu šutim

neznano z a š t o

Ljubica Ribić

Retrospekcija

Žitna polja zazlatila vidokrug, ravnica miriše
na svjež kruh
i poneki dud skriven u starom dvorištu.
Ljetna omara vuče se niz obale Vuke,
taloži uz dok, na širokim bokovima Dunava. Sve je
usporeno.

Nijemo prolazi vrijeme,
ispisuje novi život koračajući ulicama,
sokacima, njivama.
Ne može se zaustaviti korak.
Korak istine i nade. Korak vjere.

Tama, strah u zjenama,
posljednja kriška mirisnog kruha.
Fijuk vjetra, miris zgarišta.
Žitna polja, kukolj zakrvavio sjeme.
Urlik, ratni poklik, padaju ljudi.
Krvvari zemlja i dud.
Kolone prognanih, minska polja, izgaženo žito.
Talog smrti.
Suze u očima djeteta.
Jecaj na usnama roditelja.
Smrt. Smrt. Smrt.

Jutro će razgrnuti tuste oblake.
Smijeh će se razliti ušćem. Korača život.

Sreća je na drugoj strani

Otežale riječi
ne mogu preko usana
Gluha tišina i tihi jecaj
Slike su suviše

Ispisujem život brojeći trenutke
Skupljajući kapi gorčine
i mirise eteričnih ulja
Osviještena slavim svaki dan
Na kraju i gorčina miriše
Nektar uhvaćen usnama izvlači osmijeh
Vlakovi prolaze
noseći teret putnika

Vidokrug sužen
a želje beskrajne
Nižem trenutke tišinom
Riječi su suviše

strah je ispružio kandže
grebe misao
Pruži ruku
dotakni me
Zajedno korak po korak
do osmijeha
Sreća je na drugoj strani
Moramo je rasuti po porušenim domovima

Izjum

Grobovi
Svuda oko nas grobovi
440 tijela
Muk se uvlači u svaki pokušaj bijega
Humci vrište
Zemlja natopljena krvlju
Ljudi brojevi u nekim statistikama
Rane neprekidno cure
Krv je na rukama
Ne mogu je isprati kiše ni snjegovi
Zakorila se
Zavukla u oči u usta u nosnice
Uši prepune jauka
Jauk djeteta
Jauk majke
Jauk ratnika
Grobovi
Svuda oko nas grobovi
Stotine tijela
Rasuta imena
Svjedoci trajanja umiranja
Žica na rukama
na nogama
oko vrata
Smrt na usnama u očima na noktima
Muk se uvlači u svaki pokušaj bijega

Saša Slavković, salke

mali otok (krajolik postanka)

mali otok
svjetionik
pored crkva
jedan zvonik

s jedne strane
stijena lice
tamo gnijezdo
stare ptice

galop vala
težak sudar
prasak kapi
glasani udar

nosi vjetar
letu sape
more grli
svoje škrape

dok sadimo noć

liježemo
na uzglavlje
od tvoje kose

mirta ti
duž grla
ispletena
da ne izgovoriš
strah

u noći
koju sadimo
dodira nema

Senada Smajić, breza

Tu i tamo, iz čistog mira

tu i tamo
iz čistog mira
se razigraju bogovi
u kućnim papučama
da furije napnu dojke
i grune
neka sila kroz dva krila
istog prozora
razbukta žar
uskovitla smrad
i pokrene atlas
čovjeka iza vrata
koji nejednakim rukama
glanca kaljače za raj
i nema da nema broja
samo nered vlada redovima
do plafona

Tujejezična pesem jeseni 2022 po izboru uredništva

Sumrak

kad zamirišu banknote
u visećim baščama
bruto nacionalnog dohotka
i glodavci javnog dobra jurnu
preko pustog polja
neko drekne

vrijeme je za jeftimbu

i liferanti na tuđem dvorištu
nude sve živo i još pridodaju
ko kupi kovčeg dobije cipele ili obratno
ko kupi meso dobije lijes il' obrnuto
ko kupi kosti dobije grob ili obratno
ko kupi fasces dobije povorku il' obrnuto

oni što ništa ne kupe dobiju puhaljke

i kad nas kitom pogode
prokrvare nam oči.

Jelena Stojković Mirić

Ostariće

Ne smej se mladosti i ti ćeš pojesti taj prah
neminovnosti

Lale i narcisi u dvorištu

Isprepleteni brezama

I jorgovan, ljubičastim dostojanstvom

Ostariće

I kamen, veruj mi

(ne misli da neće)

i naši mili i voljeni

Ne smej se mladosti i ti ćeš pojesti taj prah
neminovnosti

Cvetovi magnolije padaće pod starim pegama

I jeleni u poljima požaliće se drugima da im je koleno
negipko

Vreme za koje kažu da ne postoji

već ispisuje sitnu boru tik do oka i boji srebrom vlas

Ne smej se mladosti i ti ćeš pojesti taj prah
neminovnosti

Ponavljaće ti priče sedokosi

Grlice te rećima ako drhtavim rukama ne mogu

Takve ih na grudima priviti

ruke stare ljubiti, čašu prineti...

nema tu filozofije

samo srce što kaže

ako je pravo

Ti koji znaš sve ovo neće te imenom osloviti

Jer srce ti je baš takvo

Ostariće
 I kamen, veruj mi
 (ne misli da neće)
 i naši mili i voljeni
 Ne smeji se mladosti i ti ćeš pojesti taj prah
 neminovnosti

Stablo (odleću ptice moje južne)

Po mraznim iglama
 jedno po jedno odlaze tiho

Oblak je progrizao svoj drob i samo se čini da je
 kristal šećeran i sitan posuo ulice
 /Gorko je i otrovno/

Mačka poklanja godine kome zafale
 Želja se sliva u oku daljina
 i šapa klizne niz crepljiku stare zgrade
 Mesec se pomeri i cvili
 u sibirskom beskraj
 daleko od sluha palih zvezda
 Groznica kida jezik
 Lome se grane
 odleću ptice moje južne, moja Ljube
 mirisi prvih baletanki, trapavih padova
 i pozornica se prazni

Pera se zabijaju potkožno
 To nebo usisava junake mojih reka, gradova, voćnjaka
 samo pred starim fotografijama u potiljku lomi zube
 još pet stepenika za malene korake

do puste terase
 Stolica se i dalje klata
 to njeno lepo lice vedrinom izvodi čuda zaljuljana
 Odleću ptice sa rodnog stabla
 junaci mojih dana
 Oglumim hrabrost na sceni
 gotovo dostojanstvenu i gordu
 Vešto koketiram sa svojom smrću u bujicama reči
 /koje ponekad oslovim pesmom/

Druga je decenija tugovanja u ilegali
 /skuplja se/
 moja Ljube
 Sačuvaj žilu i stubove čelične
 ispravi povijene u crno

Žena iscepanih kolena pada na ulici i vrišti
 Nevidljivost u ilegali
 Ne znam koja je sezona
 kako joj poštari uručuju
 pisma od kojih se krše ramena
 i prsti u lednim kockama padaju pred vrata

Odleću ptice moje
 Junaci mojih dana
 Sklupčanoj ispod rodnog drveta
 kroz leđa mi tinja korenje
 dok grickam zemlju

/krtica u ilegali/

Kao one večeri

Kao one večeri
kad je dvorište blještalo od svitaca

a ti,
vrteška bez belega gravitacije

kao kad prstićima pišeš po nebu:
to su malena sunca,
samo nekako drugačije

kao one večeri
kad te poljubac letnjeg pljuska
uzme u naručje, blago u jezero spusti
zasvetliš bez krljušti
kao kad plešeš prstima:
to su zeleni plamičci na usnama vode,
samo nekako drugačije

kao one večeri kad je naivni slikar
istisnuo iz tube žute balončice
na zelenoj podlozi
kao ritam igre:
to su malena sunca skrta iza zelenih misli
nečeg što diše,
samo nekako drugačije

kao one večeri
kad smo pili Mlečni put s' drvenog mosta, naiskap
kao one večeri kad je riba
progutala mamac bliskosti i,
izdahnula na obali
kao kad si sve reči sa ugraviranim dugama, one

devojke
zaključao u školjku
i zabacio daleko u okean zaborava,
samo nekako drugačije

kao one večeri
kad su me istrgli iz nekog normalnog toka
kao kad cvet sam sebe opraiš i,
rodi se kroz nekoliko nečega
kao kad ti se u prste vraća ples, opet,
samo nekako drugačije

kao konfuznost u vrevi i metežu
kao one večeri
kad si se presvukla u kožu breze
pozajmila kosu platana
sela na vrh brda, kraj onog drveta i, rekla:
Ja bih da ćutim s Vama.

Samo nekako drugačije

kao ove večeri
kad si istu haljinu obukla
pozajmila krila lastavice
sletela na srebrni broš i rekla:
Ja bih da ćutim s' Vama.

Samo nekako drugačije

broš je ćutao sa mnom
neku čudnu tugu.

Vladimir Vuković

Pesmica (4)

Ljubav ima duge nokte u boji
svitanja i krvi i nosi tvoje umiranje
pod svetlucavom kožom.

Ljubav je kameleon,
mlečni zub, staračka pega,
ona je na vatri jaje u kojem kljuca tajna.

Ljubav je stopalo pred skok ni u šta:
na koncu, ljubav nije ništa od ovoga
bez belina u kojima se savijaju reči.

Tujejezična pesem poletja 2022 po izboru uredništva

Pesma sinu (Kontrapunkt)

Da slušam svet:

U oko bih ti usadio narcis, usne obojio u moć.
Pa na resice okačio himne, rasturio noć
i u paramparčad rastaklio u čemu gineš,
ud ti u zlato salio (u masku lice)
da se želje lome i padaju ničice.
Srce bih ti izvadio (tu stavio klopku za nejake),
dodao: Pljuni Sunce i kamenuj Mesec – sijaj sâm.
Sve bih to i uncu laži više,
ali to ljubav ne čini, sine.

Pesma za decu koja izlaze iz buke (prvo shva- tanje slike)

U sebi nađi mesto gde nikog nema
(seti se ubijenih buba, vetra i kako sjaji živa grana),
sedi na uzrok, plači;
zatim, kao nekad, prvoimenuj
crvenom, zaokruži srcem, sluti
šta to znači pa čekaj poziv, čuti.

U tebi će se sa sobom larva presti
dok iz slepog ugla leptir ne prhne ko strela;
kaži: ovo jesam/nisam, ali ne boj se –
kada čuješ glas šarki i vidiš vrela slova,
otvori vrata za poplavu, otvori za sunčana polja:
šta si imenovao – to ćeš sresti.

Pesem si prevedena

Jure Drlječan, Jur

Prevod dela: Pesnik

Avtor izvirnika: Damjan Japelj, Legy

Pjesnik

iznenada
zastaneš

pređeni put
iza tebe
smota se u preplašeno
klupko tjeskobe

duboko udahneš
oštru mjesečinu

u glavi te zabole
bijeke breze
a crni vjetar
razmrši mladorast
u kojem si
pokopao
svoje korake

negdje u daljini
zašaputa nebo

moraš požuriti

iz očiju streseš pijesak
i suvišne oblake

svojim riječima nježno
svučješ kožu

a zatim

ih ispustiš

ponosno
ih promatraš
kako u nevjerici
nestaju
u međuprostore
nikada napisane
pjesme

iz bisaga
olakšano uzmeš
svoj pokrpani svemir
i ogreješ ga
preko ramena

noć ne voli strance
pomisliš
i ubrzaš korak

*Prevod dela: **Ko hodiš, rahlo poskakuješ.***

*Avtorica izvornika: **Ema April, Ava***

Dok hodaš, skakućeš.

Poslije uzaludnih pokušaja seksa,
cirkuska stonoga se umirila i
prestala treperiti svojim nožicama po mom tijelu,
živcima i usamljenosti.

Umjesto toga se stisnula uz mene i uzdisala,
dok nije ponovo preuzela ljudski lik.
Čađave misli su se spuštale na dlačice oko bradavica,
a u međuvremenu mi je uspjelo tijelo,
u kojem tog trena nisam bivala, strpati u prtljažnik
zaista malenoga automobila.

*Prevod dela: **Brezmejnosti***

*Avtor izvornika: **Samo Kreutz, albin***

Beskrajnosti

jednoga dana

rasplamtjelo se skoro beskrajno jutro
pa smo obezglavili tišinu

i izložili je

dok nije napokon nestala
ali nismo marili za to
pošto tada nitko nije bio nimalo svjestan

da će se jednom vratiti
silnija

s neizmjerom velikom grudom granita umjesto glave

*Prevod dela: **Biološko razgradljiva***

*Avtorica izvirnika: **Aleksandra Kocmut - Kerstin***

Biološki razgradiva

Na meni je još nešto mesa
i duge naborane kože
i slonovače
zbog koje sam
dragocjena

Na meni je još nešto kose
crvenih sivih crnih
kovrčavih dlaka
i ispranih tragova
noktiju i zubi

U meni je još nešto tekuće
nešto žitko ljepljivo
i bistro
kakva litra ili dvije A pozitivne
zbog koje mogu biti
darovateljica
krvi tijela i kose
da se iz mene napraviš
tanko mekan
i vruće valjano
limen

I zakopaš samo ono
što se zaista
stopostotno
raspadne

*Prevod dela: **Duhovi oko stola od teške ebanovine***

*Avtor izvirnika: **Mirko Popović, mirkopopovic***

Duhovi okrog mize iz teške ebanovine

Markusov in moj živčni sistem

sta lebdela okrog mize iz teške ebanovine
dokler sva še lahko pila
ostanke Sarajevskega in izdihe
glasbe v nekdanji kavarniški lepoti
Gledali so naju z razcepljenimi pogledi
vsi ki so odhajali in prihajali ker sva pravijo
ob recitiranju poezije verjela v zmago
nad prihajajočim stampedom
verjela v besedo svinčnik in papir
dokler sva pila in trošila preostale ure
ki so se drobile kot kreda
kot lilij vonjave

Pila sva čeprav so iz radia namesto glasbe
vrole kapljice krvi iz neznanih obrazov pa
so že začeli curljati mrtvi valčki

Pila sva toda zaspati nisva mogla več
ker je v gorah tulilo iztrebljenje
človeške vrste ker so volkovi
v vežah brezčutnosti
trgali snemali in razmetavali mrtve zvezde

Pila sva ker sta najina vzdevka bila
Svoboda priimka pa Pravica
najine sanje pa so bile Pravica do življenja

*

Preden so izkapljali črni cvetni lističi let
preden so žrmlje tankov
zmele pesmi sta najina duhova
prenehala piti

in zašla vase obstala v žrelu
človeških nokturnov in v pesmi pomladi
v izdelavi lesenih nog plastičnih rok
glinene pameti križajoč iluzorno
moč papirja in peresa ob poskusu
razširjanja teorije o tisočletni
stabilni družbi

Če se kadarkoli še srečajo najina duhova
politiziranje in ostanki razuma
se bova objela s spomini
in s popolnoma naravno amputiranimi rokami
mogoče nama bodo ustnice v nasmeh razvlekli

kataklizmična vojna pošast
in Markusove pisateljske zmožnosti
kot večno in brezuspešno krakanje
o brezpomembnosti okusa sreče

Marinko Jagodić, Maki

Prevod dela: Pozabljena

Avtorica izvornika: Aleksandra Kocmut - Kerstin

Zaboravljena

Polako noć u vinograd uće.
Samo putić vodi pored kuće,
u koju se više ne dolazi.
Tuda se još jedino prolazi.

Nijedna lampa tamo ne zove.
Mahovina stvara slike nove.
Ograda je osušeno pruće.
Samo putić vodi pored kuće.

Sve odreda odnešene stvari.
Da li iko sada za njih mari,
i ko sada priču njinu čuće?
Samo putić vodi pored kuće.

Zub vremena u sva mesta uće.
Samo putić vodi pored kuće,
u koju se više ne dolazi.
Tuda se još jedino prolazi.

*Prevod dela: **Sonet II***

*Avtor izvornika: **Dejan Bosil***

Sonet II

Sam šetam stazom prepun nade, truda,
gde večno sa mnom biće slika tvoja,
da je sačuvam brine mašta moja
i melodija srca prati svuda.

U tvome oku nek se sreća blista,
i da nikada suza ne prošeta
po tvome licu belom poput cveta,
koji usnula čuva usta čista.

Crne ti kose vetar milo plete,
tvoj nežni dodir k'o slučajni motiv
zapali vatru da varnice lete.

Dokaza nemam ni za, a ni protiv,
skriveno sumnje mene sad podsete:
priznati želju, nagon neukrotiv.

*Prevod dela: **Sonet IV***

*Avtor izvornika: **Dejan Bosil***

Sonet IV

O, željo, s tobom nek mi sanak pluta
da sa mnom nađeš proleće, ne zimu,
iznova pletem ja čežnju kroz rimu,
kao što pauk mrežu pokraj puta.

U stihovima poruku ćeš naći
da ljubav moja za tebe je čista,
kao kap vode sred zelenog lista,
ja ću s dobrotom pred tebe izaći.

Kada si pesme pročitala moje
rekla si da se tu umetnik krije,
prelepe reči da u njima stoje;

možda ljubiti mene teško nije,
jer osećanje nije sive boje,
možda ti se iz priče razotkrije.

Jupiter! Silvana Orel Kos

Prevod dela: *Romance de la luna, luna*
Avtor izvirnika: **Federico García Lorca**

Romanca o luni, luni

Conchiti Garcíí Lorci

Luna je prišla v fužino,
v bokih ziba tuberoze.
Mali luno gleda, gleda.
Ves čas gledati jo hoče.
Veter ganjeno zaveje,
luna gibko zgane roke
in razgali hotna, čista
čvrste kositrene dojke.
Beži, luna, luna, luna.
Če prineslo bi Cigane,
belo ti srce stalili
bi v koralde in obročke.
Mali, pusti me plesati.
Ko prineslo bo Cigane,
boš pričakal jih na naklu
in imel zaprte očke.
Beži, luna, luna, luna,
zdaj pa res že slišim konje.
Mali, pusti me, ne gazi
mi naškrobljene belote.

Jezdec se je vse bolj bližal,
tolkel ob planotne bobne.
Tam v fužini fantič mali
nič več gledati ne more.
Bronzni, sanjasti Cigani
že zavili so med oljke.
Glave nosijo pokonci,
žmerijo predirajoče.

Aj, kako skovika sova,
aj, kako na veji poje!
Luna čez nebo potuje,
vodi fantiča za roke.

Tam v fužini vik se sliši,
točijo Cigani solze.
Veter pa jo čuva, čuva,
v črni vel zavijajoče.

Prevod dela: La casada infiel

Avtor izvirnika: Federico García Lorca

Nezvesta žena

*Lydiei Cabrera
in njeni zamorčici*

Pa k reki, kaj, sem jo odpeljal,
mislil sem, da je še punca,
a bila je omožena.

Sveti Jakob se slavil je,
šel sem z njo, kot da je treba.
V noč so mrknile svetilke,
čričkom krila so se vnela.
Med poslednjimi vogali
sem otipal speča nedra
in na mah so se razprla
kakor hijacint socvetja.
Poškrobljeno spodnje krilo
mi šuštel je v ušesa,
kot da v balo fine svile
desetero nožev drega.
Brez srebra na svojih krošnjah
zrasla so v nebo drevesa
in obzorje psov že laja
daleč daleč proč od brega.

*

Ko za sabo sva robidje,
loč in beli trn imela,
sva pod slapom njene grive

v rečni mulj se mehko vdela.
Jaz odvrnel sem kravato.
Ona je obleko slekla.
Jaz opasico s pištolo.
Štiri steznike je snela.
Lica školjk in tuberoze
toliko še niso nežna
in tako sploh ne žarijo
z luno obsijana stekla.
Kot bila bi plahi ribi,
mi izmikala je stegna,
ki napol bila so v ognju
in napol zaledenela.
Tisto noč sem v dir po poti,
ki bila mi je najlepša,
brhko biserno žrebico
gonil brez uzd in stremena.
Ker sem mož, ne bom ponavljal
vseh reči, ki jih je rekla.
Nepriemerno več obzira
luč razuma mi veleva.
Vso od peska in poljubov
sem od reke jo odpeljal.
Irisi so se sabljali
z rahlimi dregljaji vetra.

Storil sem, kot mi je v krvi.
Kot Cigan ta pravi dela.
Dal sem ji šivalni pehar
iz rumenega satena,
ampak nisem se zaljubil,
ker bila je omožena,
rekla pa, da je še punca,
ko tja k reki sem jo peljal.

Marko Skok Mezopotamsky

Prevod dela: Coca - Cola v.s. zova

Avtorica izvirnika: Jagoda Nikačević, jagodanikacevic

Coca-Cola vs. bezeg

malokateremu letu bi bolj pristajalo,

da je prestopno, kot je to
bilo osemindesetdeseto, ker marca je
bil pokol v vasi my lai v južnem

vietnamu; april je zaznamoval
umor martina luthra kinga

v memphisu; v maju so se študentje

spopadli s policijo v parizu; takoj

zatem je bil junij v znamenju študentskih

demonstracij v glavnem mestu in po vsej
jugoslaviji; tudi julija ni bilo

bolje zaradi eksplozije bombe

v kinematografu 20. oktober v beogradu;

avgusta so čete varšavskega pakta

marširale po zlati pragi; septembra pa
sva se brat in jaz sporekla
z mamom in očkom, ko sva zavrnili
pitje domačega bezgovega soka in prešla
n
a kokakolo. zato smo vse ostale

dogodke prepustili pozabi

Prevod dela: kupanje gejše

Avtorica izvirnika: Jagoda Nikačević, jagodanikacevic

Kopanje gejše

morala bi dopustiti
da mi kot majhni zmečkajo
stopala v lotosa, da se pozlatijo
kot to počnejo gejšam

(pravi mama, vidiš
čedalje
manjša sem, stopala pa narasla)

misliš kot pri kitajkah
ji rečem, gejše so z japonske.
vseeno je, vse so
enake s poševnimi očmi, odgovarja
in kot snežna kepa izgine
v mojih dlaneh

Prevod dela: Ostarice

Avtorica izvirnika: Jelena Stojković Mirić

Postarali se bodo

Ne smeš se mladost tudi ti boš snedla ta prah
neizogibnosti
Tulipani in narcise v dvorišču
Prepleteni z brezami
In španski bezeg z vijoličnim dostojanstvom
Se bodo postarali
Tudi kamen, verjemi mi
(ne misli da se ne bo)
tudi naši dragi in ljubljani
Ne smeš se mladost tudi ti boš snedla ta prah
neizogibnosti
Cvetovi magnolije bodo odpadali zaradi starostnih peg
In jeleni na poljih bodo potožili drugim da je njihovo
koleno negibljivo
Čas za katerega pravijo da ne obstaja
že riše drobno gubo tik ob očesu in s srebrom
barva lase
Ne smeš se mladost tudi ti boš snedla ta
prah neizogibnosti
Sivolasci ti bodo ponavljali zgodbe
Objemali te bodo z besedami če te že s tresočimi
rokami ne zmorejo
Takšne je treba priviti k prsim
jim poljubljati stare roke, prinesiti kozarec ...
tu ni nobene filozofije
le to kar ti govori srce
če je pravo
Tebe ki vse to veš ne bom nagovorila z imenom
Saj tvoje srce je prav takšno

Postarali se bodo
Tudi kamen, verjemi mi
(ne misli da se ne bo)
tudi naši dragi in ljubljani
Ne smeš se mladost tudi ti boš snedla ta prah
neizogibnosti

Senada Smajić, breza

Prevod dela: Pesmica

Avtor izvirnika: Vladimir Vuković

Pesmica

Ljubezen ima dolge nohte v barvi
svitanja in krvi in nosi tvoje umiranje
pod bleščečo kožo.

Ljubezen je kameleon,
mlečni zob, starostna pega,
je jajce na ognju, v katerem kljuva skrivnost.

Ljubezen je stopalo pred skokom v nič:
na koncu ljubezen ni nič od tega
brez belin, v katerih se zvijajo besede.

Prevod dela: Namesto skodelice življenja

Avtorica izvirnika: Lidija Polak, li

Umjesto šalice života

tri kamena
na klupi
i tvoj potpis
na mojoj fotografiji

/... i čavao
u moj dlan
leptir zaleprša krilima /

što bih s tvojim poticajem

da ga zakačim oko vrata
kao privjesak
za blizinu

... da me vuče ka tlu
jer u nebo za mene
ne može

Pesem si uredniška

Luka Benedičič

Turist

Ne nosijo zidovi mene
Jaz nosim te zidove, ko se jim pustim
Biti nošen na kamnitih plečih
Vdihniti prah in ga pobrisati
Darovati času svoj čas
Kot da sem dete z nič za početi
Kot da sem starec, ki neguje dete
In pozabi sam nase

Dukkha

Ne morem več v tej tišini. Pogojen sem z
navzočnostjo drugih. Lahko bi zapičil palico
v blato, pa ne bi stala pokonci. Lahko bi prešteval
čašne vence neke rože. Ne morem:

noč sije predolgo, vse me moti. Ne morem zaspati
pokrit ali odkrit. Ne morem sprejeti
besed mojstra, ker vem, da ne rabi moje potrditve.
Glej ga, kako svoboden je. Kako

osredotočen je na svojo bolečino. Ko ga vidim, me
zaskeli globoko v rebrih.

Včasih pišem kot rumi

Iskal sem te
In veter se ni oglasil
Nasmehnil sem se ti
Toda sonce ni zlomilo enega samega žarka
Povohal sem rožo, ki nosi tvoje ime
A me ni spomnila nate
Izpustil sem tvojo roko
In si prišla izza hrbta, me objela
S svojimi sijočimi dlanmi

Lidija Brezavšek – kočijaž

Andata

*zapela mi je o zadnjem morju
ki je goltalo svoje usedline
o napihnjeni prsti
ki je obnavljala pozabljene grobove
o zaplatici iz srežastega snega
ki ga je trdi veter zarinil med moji lopatici
o frazi dozdevno breztežne zgodbe
ki gloda in kriči in ne briše za sabo*

*zapela mi je o prerazprostranjenih nivojih diha
ki ga ne morem več prenesti
o sposojeni klobučevinasti odeji
ki ne preplasti sprejete praznine
o bežnih vzporednostih in kratkih vmesjih
ki čakajo da mine zastavljena sekunda
o predrti celinki na prežaganem notnem črtovju
ki se bolno kodra*

*o nedojemljivi beli slutnji
ki hoče odrezati zajeten krajec od mene
o tem česar nisem znala nikoli napisati*

*o tebi
mi je prejle zapela*

*potem pa odšla stran
in ni hotela biti več moja pesem*

Vaja za rime iz sence

ko bom nova in velika
bom za senco stala
ki jo tvoj korak prenaša
kožo ti bom dala

ko bom lepa in dorasla
tvojim slikam dneva
v tebi zvejem korenine
bom tvoj blesk odmeva

ko bom dolga in napeta
čez tvoj dih poletni
bom tišino zadržala
v orbiti umetni

ko bom mehka in vodena
te za glas poprosim
da lahko bom verze brala
ki jih s sabo nosim

ko bom mrzla in zelena
te ne bom rabila
tiha bom in utopljena
brezizrazna vila

Poizvedovanje

sedla sem med vse tiste rože
sedela sem
one pa so
cvetele in se s fazo privlačnosti
nadaljevale
v nedoglednost časa

med vsemi tistimi cvetkami in travami
in listi in stebli in slamicami
v vsem tistem vrvenju in molku
v drhtenju in dehtenju
v prhnenju in gnitju
življenju
postanku

sem sedela

gosenica je malo zelenila
črnino prsti
mravlja je natančno vedela kam gre
prepolovljena osa se je sušila
na robu mahnate blazinice

sedla sem tja in obsedela
in izvedela

da sem

Ana Porenta

Naše pesmi bodo romale v hladilnik.
Tam bo njihovo kričanje potihnilo,
potemnela bo žarečnost,
uplahnila srčnost.
Grenkoba bo izhlapela,
ostrina otrdela.
Pripadnost se bo porazgubila.
Njihove misli se bodo razkrojile,
zgrudile, zdrevenele, se skrčile.
Ohromele bodo.

Potem jih bodo razdajali kot sladice
tistim, ki lačni prosijo zunaj.

Nad nami se grbančijo vode.

Strmimo v kumulunimbuse.
Bližajo se z visokimi vrhovi.
V njih bradati mož piše knjigo.
Zdi se kot Trubar,
vseprisoten in nedosegljiv.
Trči ob svod.
Stisnemo se med zidovje.
Le Jan Hus v krakovski goščavi
z debelo knjigo, ves v kamnu,
goreče premišljuje o Kristusovem nauku.

Naliv spira spomine na izgnanstva in grmade.

Z roba mojega akvarelnega gaja

poganja živahen, v vetru zibajoč se gozd
s cvetočimi robidami, škrlatnimi bradavicami na
bukovih listih

in belimi nohti gob na deblih.

Kako miglja, se sklanja, znova poravna
prečesana jerebika, gaber, javor, kostanj, hrast.

Dolge nabrekle samoglasnike oplazi glog.

Tu je vse mehkejše.

Preobraženi Kafka postavlja ostrivce, krativce in
strešice

s svojimi šestimi nogami nad črke.

Izpisala se bom z nabuhlimi rdečimi gumbki malin,
mahovnimi koreničicami, volčjo češnjo.

Čutim micelij slovanščine,

samo dovolj globoko se moram zakopati v humus.

Helena Zemljič

Tanka rdeča črta

Jedan mali pas En majhen pes Ne vem
zakaj bi moral to ponoviti ali kaj
bi s tem povedal drugače Med prsti
se mi rišejo pajčevine Ožarja jih
večerno sonce da se svetijo kot majhni
ognji ali mreža avtoceste Srečam tri
ljudi nobenega psa Vsak vztrajno
sprehaja le sebe ker je samozadosten in
prenese večerno svetlobo Moji prsti
rišejo vedno iste poti da so hrapavi
in jim zmanjkuje dotika Pomislim
na tistega psa zjutraj in kaj je hotel povedati
ko je tulil za nečim neznanim

Rdeča hiša je nekam izginila Tisti gospod
se ustavi ob klopci Prehitevava se
kot pri človek ne jezi se in kaj
se bo zgodilo ko se bova oba
ustavila ob isti V točno tej
hiši sem želela živeti in malo boli
ker sem si jo verjetno izmislila
Kaj bo ko zmanjka klopc Kaj
če nekdo ugasne vse ognje
preden mrežo spletem
do konca

Končno srečam prvega psa Srečam ga v mestu
in ni nič posebnega Na to stran več ne sije
samo svetlo je in nekdo odnaša
smeti Takoj za tem še eden in še
eden Ne bi jih znala poimenovati ali
ločiti Rdeča zahaja prsti se prepletajo
v nekaj tesnega Zadnja klop je prazna
dolga in tukaj bi lahko bilo
veliko ljudi Tisti ki pride mimo
je brez povodca morda bo kaj
rekel morda zna zakuriti
kres

Predstavitev avtorjev

Marina Adamović

(1962, Niš) Živi in dela v Nišu. Študirala je francoščino, kasneje je nadaljevala s študijem prava. Poezijo objavlja v elektronskih in tiskanih revijah in zbornikih. Pesniške zbirke *Curriculum vitae*, *Psihodelija minijature*, *Haiku* so izšle v tiskani obliki, več knjig kratkih zgodb in misli pa v e-obliki. Je članica Udruženja pesnika Srbije, mednarodnega društva ustvarjalcev *Nekazano*, *Društva književnika i književnih prevodilaca* Niš in humanitarne fundacije *Humanost bez granica*.

Vesna Andrejić Mišković

(1964, Kruševac, Srbija) Živi in dela v Karlsruhu v Nemčiji. Po poklicu je ekonomistka. Njena dela so objavljena v štiristo mednarodnih zbornikih in v petih antologijah. Izdala je dve pesniški zbirki: *U sobi zrcala* in *U dosluhu s nebom*, tretja knjiga bo izšla jeseni. Piše prozo, poezijo in haikuje. Njene pesmi so prevedene v deset jezikov. Je tudi dobitnica priznanj in nagrad ter članica več pisateljskih društev.

Rijad Arifović, Sumiko

(1958, Bijeljina) O sebi zapiše: »Do 1992 sem živel v Bijeljini, nato v Skopju do 1996, od takrat naprej pa živim v Sarajevu. Poezijo pišem od srednje šole in to je moj način, da z drugimi delim, kar občutim. Objavljam na portalih Očaravanje, Avlija.me. Pesem si, Poezijaonline. Moje pesmi so objavljene v več zbornikih, kot so *U srcu gazele*, *Čuvari riječi*, *Tvoje kandilo mojom svijetom gori*, *Umreženi snovi* ter v časopisu *Diskurs*.«

Katica Badovinac

(1954) Živi v Zagrebu. Po poklicu je ekonomistka. Poezijo objavlja na portalih Pesem si in Očaravanje ter v številnih zbornikih in literarnih revijah. Je stalna članica časopisa za poezijo *Supphoart*. Piše tudi v angleškem jeziku, njene pesmi so prevedene v nemščino, romunščino, poljščino in slovenščino. Na mednarodnih natečajih je prejela več nagrad,

med drugim italijansko *La Voce di Poeti* (2016), posebno priznanje žirije za pesem *Oda miru* ter dve prvi nagradi Romunskega društva haikuistov (2020, 2021) in diplomo (2022) v kategoriji angleškega jezika ter 1. nagrado (2022) *Lanterna magazina – Haiku krugovi* (Hrvaška). Izdala je pesniško zbirko *Most od oblaka* (2019).

Ana Maria Beguš, Bela

(1995, Ljubljana) O sebi zapiše: »Od malega sem potopljena v umetnost, kar me je pripeljalo do ustvarjanja predvsem v glasbenih vodah, poezija pa je tista, preko katere uspem resnično izraziti svoje najintenzivnejše vtise. Hvaležna sem predvsem svojim staršema, ki sta mi podarila vizijo, da je ljubezen tista, ki naj te vodi skozi življenje. Živim po načelu: Življenju reci da in pusti, da te preseneti.«

Maja Bernik, Berja Manik

Dejan Bosil

Ananda Boutoute, Ananda

(1988) Je Kranjčanka slovensko-francoskih korenin, ki z možem in tremi otroki živi v Bruslju. V njenih osebnoizpovednih in družbenokritičnih pesmih prevladuje romantična atmosfera. Pesmi objavlja na portalu Pesem si in pri kranjski založbi Layer.

Lara Sofija Božak

(1999, Celje) »Sem študentka humanističnih študijev v Ljubljani; ukvarjam se z glasbo in pisanjem poezije. Pišem, ko (in ker) preprosto ne gre drugače. Pisanje mi v tem času hitenja in hiperprodukcije predstavlja svojevrsten upor ter posebno obliko komunikacije s seboj in svetom – s tistimi, ki jih moje pesmi dosežejo.«

Brezno

Polona Campolunghi Pegan, Polona C. Pegan

Branka Cukrov-Belak, nikita

Andrej Debeljak, Hovk

Jure Drljepan, JUR

(1953, Komletinci, Hrvaška) V Sloveniji živi od leta 1972. Po poklicu je pravnik. Stanuje v Domžalah. Piše v hrvaškem in slovenskem jeziku. Objavljal je v različnih časnikih in literarnih revijah, kot so *Mentor*, *Fontana*, *Primorska srečanja*, *Odsevanja*, *Vpogled*, *Locutio*, *Paralele* idr. Je udeleženec številnih literarnih srečanj in večerov ter drugih kulturnih prireditev. Izdal je dvojezično (hrvaško-slovensko) pesniško zbirko *Uklesan u slova/V črke vklesan* (1998), zbirko *Sizif u mreži* (2010) v hrvaškem jeziku in zbirko *Neslišne barve besed* v slovenskem jeziku (2013).

Mirjam Dular

Živi in dela v Ljubljani, je doktorica znanosti. Zanima jo leposlovje, piše prozo in poezijo. Na portalu pesem.si je od konca junija 2019 do sredine marca 2022 vsak dan objavila pesem, da je nastalo zaporednih, pravljličnih 1001 fotoverzov. *Fotoverz* je kombinacija poezije in fotografije. V zborniku je objavljen samo besedni del fotoverza. Leta 2018 je izdala zbirko kratke proze Milina pogovora, leta 2020 prvo zbirko fotoverzov z naslovom *Stikanja*, leta 2021 drugo zbirko fotoverzov, *SND – Spoznavanje narave in družbe* ter leta 2022 tretjo zbirko fotoverzov *Lirika*. Več o njenem literarnem ustvarjanju lahko preberete na www.dular.world, nekaj njenih objav pa je tudi na portalu Vrabec Anarhist.

Ivan Gačina

Slavica Gazibara, saraivor

Sašo Greiner, Mrož

(1978, Maribor) »Pišem, kadar je čas zrel in glava sladko utrujena. Ne pišem za kritično presojo, temveč iz čistega dolgčasa in častihlepja, kakor vsi veliki pesniki. Mnogo si izmislim, še več ukradem, kakor vsi veliki pesniki. Nikoli ne vem, ali pretiravam zaradi laskaštva ali ker je laž velika resnica življenja.«

Dunja Polonca Guček, Dunja PG

Rok Horžen

Dejan Ivanović, dejanivanovic

(1966, Lazarevac pri Beogradu) Po poklicu je delavec, po izobrazbi inženir ekologije. Poezijo objavlja pretežno na spletu ter v številnih zbornikih in revijah. Več njegovih haikujev v angleščini je objavljenih na uveljavljenih mednarodnih portalih na Japonskem in v ZDA ter v tiskanih izdajah haiku poezije.

Jernej Jager

(1993, Celje) Zaposlen je v Domu ob Savinji Celje kot bolničar negovalec. Izdal je pesniško zbirko *Misli, ujetje na sukanec* (2021): »Šlo je za mojo dolgoletno osebno željo. Na avtorsko zbirko sem neznansko ponosen, in na njo je bil ponosen tudi ati, ki je leta 2022 žal izgubil bitko z boleznijo in nas mnogo prezgodaj zapustil ... Po njegovi smrti mi pisanje poezije predstavlja popolnoma novo dimenzijo. Sedaj vem, kaj pomeni življenje ... Pri pisanju gre za čustveno in osebno pomiritev, ki jo v tem trenutku resnično potrebujem ... Vse moje izbrane pesmi v zborniku so prežete s ščepcem nostalgije, spomonov in nikoli končane (večne) ljubezni do atija ...«

Marinko Jagodić, MAKI

(1959, Sanski Most, BiH) Izdal je šest pesniških zbirk, dva romana in zbirko kratke proze, njegova dela so prevedena tudi v slovenščino. O sebi pravi: »Bil sem strojevodja, sedaj

pa sem upokojenec, živim v Ljubljani in Banjaluki.«

Črt A. Jamšek, Začrtan

»Moje ime je Črt A. Jamšek, visok sem skoraj 24 let in moje najljubše kavbojke so črne. Nimam preteklih objav, nagrad in zgodovine. Pišem, ker včasih moram.«

Jasna Janež Markič, rožmarin

(1996) »Zaljubljena v knjige, očarana nad magičnostjo poezije, predana športu in – možu. Pred nedavnim pa tudi na novo zaposlena v univerzitetni knjižnici v Kopru.«

Damjan Japelj, Legy

(1976) »Kot kaplja polzim po spolzkih robovih tvojega vesolja, pesem ...«

Matjaž Jarc, maatjazh

(1954, Ljubljana) »Živim v Ljubljani in se že od malega ukvarjam tudi s pesnikovanjem.«

Branka Kamenšek, branka

»Pišem, čeprav se včasih sprašujem, čemu, komu in zakaj. Zavedam se, da ne bom spremenila sveta, zavedam se, da nobena moja pesem ne bo nobenega človeka naredila boljšega. Pa vendar znotraj sebe čutim to silno željo, da bi svet bil drugačen, bolj pravičen, izpolnjen z ljubeznijo do sebe, do drugih, do volka, gozda, reke in travnika. Tako otroško, tako preprosto, pa vendar se je moč te enostavnosti – ljubiti – zreducirala do te mere, da se je to najbolj pomembno čustvo naredilo brezčutnega. Vedno mi zmanjka velikih besed, ljubezni pa nikoli. Tudi do branja in pisanja pesmi ne.«

Stojan Knez

Prihaja iz Velenja in pravi: »Le trenutek te loči do tvoje resnične sreče, popolnosti! Prvi trenutek se je pravkar pričel ...«

Aleksandra Kocmut – Kerstin

»Poezija je ustvarjalnost, ustvarjalnost je stik s sabo – in to je Vse.«

Tjaša Ivana Kocmut, Tjaša Ivana

»Sem Tjaša Aksel Kocmut, stara sem 18 let. Poezijo pišem že kar nekaj let. Skozi pesmi predajam vsa svoja čustva na papir, pogosto jih kje objavim ali s kom podelim. Tako puščam delčke sebe na ljudeh dosegljivih mestih.«

Majda Kočar – Ob potoku

Breda Konjar, Koni

(1944) »Na portalu Pesem si s krajšo vmesno prekinitvijo objavljam od leta 2011. Odpiranje v pesmi v različnih pesniških oblikah z izbrano vsebino in lepo besedo je nekakšno vodilo moje ujetosti v kolesje poezije za odrasle in za otroke, sprožitelj nagiba za izlivanje misli v pesem pa je življenje samo. Pesem imam enostavno rada.«

Dušica Kores, dušica

(1963) Stanuje v Novakah v občini Poljčane: »Pišem okrog pet let, predvsem poezijo in kratke zgodbe, v katerih opisujem svoja občutenja, naravo in življenje v moji družini nekoč in danes. S pesmimi sodelujem na krajevnih prireditvah, literarnih večerih, v lokalnih časopisih, zbornikih društva Sončnica iz Rogaške Slatine. Na literarnih natečajih sem dosegla dve drugi mesti in eno prvo za kratko zgodbo. Izdala sem knjigo poezije in proze *Pot med koraki*.«

Ivanka Kostantino, Lea 199

(1952) Tokrat se predstavlja s pesmijo Kintsugi: »življenje mi je razbilo / vrč navdiha // pobiram koščke / za vabi – sabi / za zlato popravilo // zanikam zlomljenost / z zlatim šivom spajam / ostre robove // v svojevrstni / asimetrični / videz«

Milomir Kovačević, Miko

(1963) »Naučili so me pisati in zato pišem. Vse razen poezije je proza. Proze pa ni treba pisati, saj je življenje, vsaj moje, že dovolj prozaično. Pesem torej.«

Matej Krajnc

(1975, Maribor) Diplomiral je 2007 na Oddelku za primerjalno književnost in literarno teorijo na Filozofski fakulteti v Ljubljani in tam 2014 tudi magistriral. Od leta 2002 je član Društva slovenskih pisateljev in Celjskega literarnega društva, od leta 2006 pa Društva slovenskih književnih prevajalcev. Je tudi član slovenskega PEN in MIRA. Izdal je nad petdeset pesniških zbirk, od leta 2003 redno objavlja tudi prozo, je avtor tridesetih proznih del in tridesetih knjižnih prevodov kot samostojni prevajalec ali soprevajalec. Od leta 1992 poezijo združuje z glasbo, tudi poklicno. Njegov dom v spletu je na naslovu www.matejkrajnc.com.

Samo Kreutz, albin

»Član družine Pesem si sem že od aprila 2011. Tistega dne, ko sem oddal svoj prvi haiku, si nisem niti malo mislil, da se mi bo v literarnem smislu zgodilo toliko vsega (prišel sem do objav na radiu, v tiskanih in e-revijah, zbornikih, postal sem avtor več knjig ...), pri čemer mi je bila v pomoč spodbuda uredništva in članov Pesem si. Zato: hvala vam za vse.«

Matej Krevs**Srečko Križanec, srecok**

(1958) Prihaja iz Zlatoličja in pravi: »Zelo rad berem. Poezijo pa samo na Pesem si.«

Silva Langenus

(1970) Živi in ustvarja v občini Velike Lašče.

Dominik Lenarčič

(1999) Objavlja v revijah *Nebulae*, *Mentor*, *Liter jezika*,

Sejalec in *Supernova*, pri zadnji je tudi pomočnik glavnega urednika. Eno kratko zgodbo ima objavljeno v antologiji moderne slovenske fantazijske književnosti. Je dobitnik Mentorjevega Feferona 2022. Všeč sta mu Camus in Orwell.

Klara Leskovec, lizika

Izdala je pesniško zbirko *Duša v lokvanju* (2007). O sebi zapiše: »Besede in črke so del mene, odkar pomnim. Včasih se izgubljam oziroma najdem v različnih knjigah, ki sem jih prebrala. Nekaj me enostavno žene, da moram pisati in brati, in neskončno uživam v tem. Najbolj ponosna sem na Sončne haikuje, s katerimi sem bila izbrana med top 10 na Spletni verzijadi 2012.«

Mile Lišica, mile

(1986) Živi v Banjaluki. Izšle so njegove pesniške zbirke *Dva metra tišine* (2015), *Kada te budu vrištale ruke* (2016), *Okrugla jutra* (2017), *Kas sa zvezdama* (2018), *Izabrane pesme* (zvočna izdaja 2017), *Geometrija oka* (haikuji, 2020), *Ispod nedodira* (2019), *Sedam grama* (2020), *Molitva šume* in *Preskočeno nebo* (haikuji, 2021), *Ne vidim žabu* (haikuji, 2022). Na različnih natečajih je prejel več kot petdeset nagrad, pesmi pa so objavljene v več kot sto zbornikih in revijah po vsem svetu. Je član *Udruženja književnika Republike Srbije*.

Tomaž Mahkovic

»Poezija je pot, po kateri hodim večnosti naproti.«

Željko Majstorović, Mikailo m. z.

(1954, Kladanj, BiH) Živi v Sremski Kamenici (Srbija).

Mark Mandy, Yoda

»Na Pesem si sem dejaven že okoli dvanajst let. Na stran sem naletel čisto po naključju, ko sem se želel prijaviti na kak natečaj za kratko zgodbo. Namesto tega sem tisti dan napisal prve tri pesmi. Ob pomoči urednic, konstruktivnih

kritik in pogovorov s člani sem tako nadaljeval. Nekaj časa je bilo v ospredju pisanje haikujev in 2018 sem izdal tudi haiku zbirko. Zadnje čase pa raje pišem pesmi.«

Felicita Medved, nemesis

Alenka Mihorič, modricvet

»Sem starejša članica družine Pesem si, tako po letih kot po stažu na portalu. A tukaj niso pomembna leta, pač pa navdušenje nad njenim veličanstvom Besedo. Ona je kriva za vse, nje ne uloviš, ona te sama najde, ona te poboža, opomni, izzove, si te prisvoji. In tako nastane pesem. Naj Beseda v tej zlahtni obliki še dolgo živi med ljudmi!«

Drago Mislovič, DragoM

(1960, Ptuj) »Mladost sem preživeljal v Dornavi, kjer sem obiskoval osnovno šolo in začel pisati. Zdaj živim v Nemčiji. Objavljenih del v tisku še nimam, pa tudi nekaj nagrad ne. Pišem spontano, ko pač pride navdih! Moto mojega ustvarjanja je: Pesem je v meni in okrog mene, moram jo samo prenesti na papir!«

Bernarda Mrak Kosel, lovrenka

(1949) V zborniku Pesem si objavlja od 2014 dalje, bila je finalistka srečanja JSKD V zavetju besede 2017 in 2021. Izdala je samostojno pesniško zbirko *Zbrane pod črto* (2019) ter romana *Ujetnik svojega časa* (2019, Mohorjeva družba) in *Ponarek* (2022, Primus).

Marko Nemeč Pečjak, dedihajka

(1944) »Nerad pišem o sebi. Bralec naj me pozna po mojih delih. Zakaj sem začel pesnikovati in pisati (pred 65 leti), bi težko rekel. Kot upokojenec (že 16 let) spet pišem – zdaj po načelu: Pisana beseda ostane. V COBISS-u imam 53 referenc – od tega en roman in pet pesniških zbirk. Moje najpomembnejše in najbolj brano delo je *ABC celovitega obvladovanja projektov in Microsoft Project*.«

Jagoda Nikačević, jagodanikacevic

(1951, Šibenik, Hrvaška) Živi v Beogradu, piše od leta 2008. 2014 je izšel njen pesniški prvenec *Poznajemo li se, Malinovski*, 2013 je objavila haikuje v knjigi skupine avtorjev *Bit ću hajjin*, ki jo izdal Poet (Beograd). Prejela je prvo nagrado za najlepšo ljubezensko pesem na KK Rujno iz Užic (2010) in drugo nagrado Milutina Uskokovića za najboljšo sodobno pripovedko Narodne biblioteke Užice (2018). Poleg poezije piše tudi kratke zgodbe. Objavlja na nekaj pesniških portalih, v literarnih zbornikih in revijah ter spletnih časopisih.

Tanja Očelić

(1969, Pakrac, Hrvaška) Živi in dela v Sloveniji, o svojem delu zapiše: »Pišem poezijo, preizkušam pa se tudi v pisanju otroških pravljic in kratke proze. Izdani sta zbirki *Saudade* (v slovenščini) in *Infinitum* (v hrvaščini). V pripravi je še šest pesniških zbirk: Intonacija (hrvaška zbirka, prevedena v angleški jezik), *Tanjin dnevnik* (dvojezična hrvaško-slovenska zbirka), *Obraz* (v slovenščini), *Samsara* (v hrvaščini), *To ali srce škorpije* (dvojezična slovensko-hrvaška zbirka), *22 vijek* (v hrvaškem jeziku).«

Igor Odeb, Brezinbor

»Še vedno skrbno obračam svojo peščeno uro, ki neslišno drobi in mi uokvirja čas. V njem, času namreč, najdem mnogo priložnosti za popestritev življenja. Tudi spišem še kaj. V vrt poezije dodajam cvet za cvetom, ki morda kdaj razveseli tudi koga, ki skozi mojo pesem podoživi del mene. Vsaj za trenutek. Namen je dosežen.«

Silvana Orel Kos Jupiter!

Irena Pajnik Beguš, pi – irena p.

Igor Pavlic, Speculum

Nada Pečavar, nada pecavar

Lucija Pegan, Lucibu

»Hodim v 2. razred osnovne šole. Stara sem 7 let. Rada imam umetnost in imam dosti prijateljev.«

Matjaž Pegan, botermesec

»Sem oče in mož iz Nove Gorice, rojen leta 1976. V pavzah med poganjanjem kolesja vsakodnevnne rutine si rad razmiagam telo, kaj preberem, zadnje čase pa tudi kaj spesnim. Pišem, ker je to zame izziv in osmišljanje misli in čustev.«

Maks Petrič, Maks Jamski

(1991) »S svojo družino, partnerko Leo in sinom Velesom, živim na Vranskem.

Na portalu Pesem si sem dobil usmeritve in pogum, da lahko svoje pesmi predstavim širši javnosti. Ko so bile nekatere pesmi podčrtane, sem ugotovil, da lahko moje pesmi dosežejo pesniško težo. Navdihe črpam iz svojega pustolovskega življenja. Tudi moja občutljivost in kritičnost do družbe najdeta zapis v pesmih. Če pa je preveč vsega, zbežim v jame, kjer najdem mir in raziskujem še neodkriti svet. Moj življenjski moto je, da sem večni iskalec nečesa. Zaradi tega iskanja ni pristana, le divja reka, večni spomini in drobci, ujeti v poeziji.«

Srečko Plahutnik

Žiga Planinšek, Ziegler

Janja Plevnik, Pisana beseda

Maja Podgoršek

(1998, Kranj) »Poleg učenja tujih jezikov je moja strast pisanje, s katerim se ukvarjam od gimnazijskih let dalje, zadnji dve leti intenzivneje. Pišem, ko želim urediti misli, predstaviti ideje, premisliti in se umiriti. Preprosto – po pisanju se počutim boljše. Največkrat so snov mojega pisanja ljudje in mesta. Brati pa poskušam različne tematike. Lani je izšel

moj literarni prvenec, pesniška zbirka *Utrip stihov* (2022, Didakta). Pisanje je del mene in vem, da bo papir prenašal še marsikatero mojo misel, občutenje, hotenje in pričakovanje. Jaz pa se bom po napisanem počutila odtенок ali paleta lažje.«

Mirko Popović, mirkopopovic

(1944, Slivno, Hrvaška) Živi in ustvarja v Sarajevu. Po poklicu je pravnik. Je avtor pesniške zbirke *Berba rose* in prozne knjige *Tamno sunce*. Svojo poezijo objavlja v literarnih revijah in portalih ter na Radiu Sarajevo. Je dobitnik književne nagrade Hrvatskog slova Dubravko Horvatić iz Zagreba (2010). Njegova najljubša oblika izražanja je poezija.

Sabina Posedel, platanas

»Pesmi zgolj zapišem, ko se mi pojavijo v glavi. Imam plodna obdobja in obdobja zatišja. Zapisujem različne pesmi. Zadnja leta mi največ sadov prinašajo pesmi za otroke. Tako je nastala moja prva otroška knjiga *Hitro pod odejo*, v ilustriranju pa je že druga, *Škratovaške*.«

Marija Praprotnik, triglav

»Poezija, njene zakonitosti, ritem in melodičnost me preprosto osrečujejo. Zato jo rada pišem.«

Bor Ratajec, Oaza Misli

»Sem 27-letni profesor pedagogike in andragogike ter zaključujem magistrsko delo na programu zakonskih in družinskih študijev. Imam nekaj preteklih objav in nagrad, najbolj vidno v Mentorjevem feferonu. Pišem, da najdem oazo v svojih mislih.«

Ljubica Ribić

(1959, Varaždin) Je članica VKD, Matice Hrvatske, HSK, predsednica Udruge Ritam misli. Poezijo in kratke zgodbe piše v hrvaškem jeziku, kajkavskem narečju ter tudi v slo-

venščini. Večkrat je bila nagrajena za svojo poezijo, ki jo objavlja v zbornikih na Hrvaškem ter v tujini. Prevaja iz slovenščine v hrvaščino. Objavila je osem avtorskih del.

sivi veter

(1987, Kranj) Zbiralec in oblikovalec idej, večino svojega poklicnega življenja naseljujoč svet tehnologije. Piše iz potrebe po dialogu z afektivnim delom samega sebe in kot preventivni ukrep proti atrofiji tistih človeških kapacitet, ki jih svet pogosto vidi kot neuporabne.

Marko Skok Mezopotamsky

(1971) Mereče in Ljubljana. »V času, ko pesmi v meni one-mijo, ko ne privrejo besede, da bi se razlile v pesem, sem le polovica samega sebe. Takrat so mi v tolažbo odhajanja v pesmi drugih.«

Saša Slavković, Salke

Senada Smajić, breza

(1957, Vitez, BiH) Od leta 1986 živi in ustvarja v Sloveniji. Je pesnica, prevajalka, pobudnica literarnega maratona Mavrica neba v Železnikih. Objavila je štiri pesniške zbirke: Kroz život – Skozi življenje, Z njenih robov, Ditiramb in Kibela. Objavlja tudi v literarnih revijah in zbornikih.

Jelena Stojković Mirić

(1972, Loznica [Draginac]) Živi v Beogradu. Poučuje likovno umetnost, piše poezijo in prozo ter slika. Objavlja v zbornikih, revijah in na literarnih portalih. Več o njenem ustvarjanju lahko najdete na njenem blogu Srebrnasto Paperje. Zase pravi, da je večni romantik in sanjač, med barvami in stihii je iskalka plemenitosti in dobrote.

Vesna Šare

Njene pesniške zbirke nosijo naslove: Sedem kotov moje sobe (Amalietti, 2015), Skoraj človek (Maus, 2017), Srce,

en sam ugriz (s soavtorjem Danijem Bedračem, KC Maribor, 2017) in Soba za dež (Amalietti, 2019).

Igor Šmid, igorj

(1962, Ljubljana)

Luka Šturm, Lorijan

(1991) »Lahko bi hlinil skrivnostnega. Lahko bi igral zanimivega ... Lahko bi se pretvarjal, da sem pesnik.«

Eva Šubic

(2002) Je študentka medicine, ki prihaja iz Novega mesta. Svoje pesmi objavlja v revijah Nebulae, Spirala in Rast. Bila je finalistka Male Veronike, dvakrat se je uvrstila na državno raven festivala mlade literature Urška: »Poleg poezije imam rada zanimive ljudi in občutek življenja v telesu.«

Jože Valenčič, valjo

(1948, Mala Pristava, Pivka) »Zdaj živim v Kranju, kamor me je v mladosti pripeljala športna pot. Bolj kot s poezijo se ukvarjam s slikarstvom. Pesmi pa pišem, s krajšimi ali daljšimi premori, že od otroštva. Včasih sem tudi kaj malega objavljaj v časopisih Kmečki glas in Pavliha. Moje pesmi so izhajale v raznih zbornikih. 2019 je izšla tudi moja pesniška zbirka Samotne poti. Vsebinsko so pesmi, kot bi rekel Kette, moje duše tajni vzdihii. Najraje ustvarjam v klasičnih oblikah, saj me rima in metrični ritem še posebej vznemirjata.«

Svit Valovnik, Svit

»Rišem mandale pa tudi druge vsebine in jih vrezujem v glinene lampe. V veselje mi je tudi pesnjenje. Živel sem v komuni v Šempasu (1971–73), v ašramu praktical jogo (1974–76), deset let sem vrtnaril v kartuziji Pleterje. Imam hčer, zdaj živim na Primorskem.«

Tom Veber

(1995, Maribor) Je pesnik, performer, vizualni umetnik. Po-

ezijo objavlja v revijah Dialogi, Mentor, Literatura in Apokalipsa, njegove pesmi so bili objavljene na Madžarskem, v Grčiji, Nemčiji, Rusiji in na Kitajskem. 2019 je izšel njegov pesniški prvenec Točka preloma, 2021 pa druga pesniška zbirka z naslovom Do tu sega gozd.

Ramiz Velagić, Žiga Lev

(1962, Gornja Kopriva, BiH) V Sloveniji živi od leta 1963. Poezijo piše v slovenskem in bosansko-hrvaškem jeziku. Objavlja v raznih publikacijah v Sloveniji, Avstriji, na Poljskem, Hrvaškem, v BiH, Srbiji in Severni Makedoniji. Je avtor dveh pesniških zbirk: Zapiski iz sanj (2008), Oaza sanj/Oaza snova (2014), v pripravi je tudi zbirka Megleni obrisi/Magloviti obrisi. Je dobitnik nekaj priznanj in nagrad: srebrno priznanje JSKD V zavetju besede, Listina mesta Bleiburg/Pliberk za prvo mesto v liriki, 2015 in 2017.

Jože Vidmar, Joakim

(1967) »Stanujem v Slovenskih Konjicah. Objavljal sem tudi že v nekaj preteklih zbornikih Pesem.si. Pišem zadnje čase vsak dan. Vendar moram vse te pesmi urediti, da jih bom potem lahko več objavil na Pesem.si.«

Janez Virant

(1961, Murska Sobota) Živi in dela v Ljubljani.

Vladimir Vuković

Metka Zemljič, Amoris

»Amoris je simbol ljubezni, ki se še išče. Išče ljubezen. Išče potrditev, da obstaja. V naravi, vrstnikih, besedah, poeziji in predvsem v sebi. Kot dekle v dvajsetem letu jo namreč težko najdem. Zato uporabljam papir in pisalo. Pišem o stvareh, ki me težijo, ali pa povsem naključnih zadevah, iz katerih poskušam ustvariti nekaj lepega, da ne bom samo pika v sistemu, ki potrebuje potrditev eksistence. Večina del nastane pod namizno svetilko v moji sobi sredi Jurovskega Dola.«

Sašo Zorc Florjanski

Milan Žniderič, Jošt Š.

»Svoje pesmi objavljam javno deset let. Večinoma na spletu ali v zbornikih. Tudi na gladino Pesem si kapljam besede in zarišem koncentrične kroge valov, ki se oddaljujejo, in upam, da jim kdo prisluhne, ko se razlijejo na oddaljenih obalah spleta.«

Barbara Žvirč

»Živim in delam na Koroškem. Najraje od vsega sem mama skoraj sedemletni navihanki, s katero si že delim ljubezen do branja & knjig. Že od nekdaj pišem poezijo, zadnja leta se ji je pridružilo še ustvarjanje knjižnega bloga in knjižnih vsebin za družbena omrežja. Sem predsednica KD literatov Mežiške doline in vodja projekta Pesniška olimpijada, ki bo letos za osnovnošolce, dijake in študente, že štiriindvajseto leto zapored potekal v Dravogradu. Rada vodim literarne pogovore, organiziram literarne dogodke in sem prostovoljka. Najraje na svetu imam svojo družino, poezijo, branje knjig, tulipane, mango in kavo.«

Kdo skrbi za Pesem si?

Luka Benedičič

(1998) Študira socialno antropologijo na Univerzi St. Andrews na Škotskem, v prostem času pa je pesnik in literarni kritik. Kritiške in pesniške zapise objavlja v številnih literarnih revijah. V okviru festivala Pranger se je uvrstil v finale natečaja Mlada kritika 2018, bil je tudi član komisije za poezijo na literarnem natečaju Rdeča nit 2020 in urednik e-zbornika Evropska poezija na prepihu (Beletrina, 2021).

Lidija Brezavšček

»Urednica na portalu od 2009, pedagoška delavka, tekačica in potapljačica na vdih. Vse to in poleg tega še uporniški duh me vodi v pesem. Besedo imam rada, odkar vem zase. Izdala sem pesniški zbirki Nič ali skrivnost pesmi (Maks Viktor, 2012) in Pogodba z Ničem (Frontier, 2018), objavljam v periodičnem tisku in zbornikih, sem dvakratna finalistka Pesniškega turnirja in finalistka Spletne verzijade. Za tretjo knjigo Slave vojvodine Kranjske sem v rimane verze prenesla prevod Lambergerjeve pesnitve. Vse, kar se v življenju zgodi, je pesem. Taka ali drugačna. Včasih sonet, včasih raztrganka. Sem babica štirim, kar je seveda tudi posebna pesem. Moj moto je večni optimizem, negativni odvodi najdejo rešitev v pesmih, altruizem pa je nekaj, za kar verjamem, da bi rešilo svet. Altruizem in – upor!«

Tine Dolžan

»V treznem stanju programiram, izdelujem knjižne police in napeljujem električno, (rahlo) opit pa recitiram poezijo in tudi sam kaj napišem.«

Gregor Grešak

»Sem soustanovitelj, skrbnik in vodja razvoja portala Pesem si. Zmagovalec občinstva na Pesniškem turnirju v Mariboru 2014. Življenje, ta skrajna oblika umetnosti, me oblikuje iz

dneva v dan. Razpet med slovansko strastjo in umirjeno strogostjo zena, ki sem ga sprejel kot vodilo v življenju, skušam dihati trenutke minljivosti s polnimi pljuči.«

Ana Porenta

Magistrica znanosti, učiteljica, ustanoviteljica Zavoda za razvijanje ustvarjalnosti, soustanoviteljica in glavna urednica portala Pesem si. Je članica Društva slovenskih pisateljev. Pisala je učbenike in priročnike za pouk slovenščine na začetku šolanja, je avtorica mladinskega romana Virtualni svet.com, CD-roma Na sledi za medvedi ter gledaliških besedil za otroke in mladostnike. Je šestkratna finalistka Pesniškega turnirja, leta 2006 tudi zmagovalka občinstva. Veliko časa preživi z različnimi generacijami ustvarjalcev kot mentorica literarnih delavnic. Doslej je izdala tri pesniške zbirke: Sem se, Kitke (s Sonjo Votolen in Jano Pečecnik) in Deklice.

Žiga Stopinšek – Sigi

»Sem soskrbnik portala od posodobitve 2011 dalje. Trenutno manj aktiven, potujoč. Včasih pesnik, zagotovo pa še vedno bralec in ljubitelj poezije. Ko ne prebiram Pesem si, najraje berem (ali pa poslušam) kakšne epske fantazijske romane.«

Sara Špelec

Večno razpeta med »Od kod«, »Že? Še ne« in »Še malo«, kot je mogoče sklepati iz njenega pesniškega prvenca Če. Ko ne prede časa in se ji zvoki ne topijo v ustih, prevaja (mdr. za Znanstveno založbo FF in Beletrino), piše (pretežno pesmi, a se počasi spogleduje tudi s prozo), urednikuje, priložnostno poje, prireja literarne prireditve in festivale, med katerimi je gotovo najpomembnejši Zlet literarnih zavetnikov, ki je na njeno pobudo v slovenski prostor prinesel novo literarno nagrado: literarni zavetnik. In kot je mogoče sklepati po naslovu njene druge pesniške zbirke: je Zaljubljena v življenje in njegove najrazličnejše umetniške manifestacije, med katere spadata tudi Pesem si in Kulturno-gledališko društvo Reciklaža, ki mu predseduje.

Helena Zemljč

Študirala je filozofijo in slovenski jezik ter književnost na Filozofski fakulteti v Mariboru, kjer je urejala študentsko literarno-jezikoslovno revijo Liter jezika. Prve pesmi je začela objavljati prav na spletnem portalu Pesem si. V letu 2017 je prišla v ožji izbor natečaja Urška, štirikrat (2016, 2017, 2021 in 2023) se je uvrstila med dvanajsterico Pesniškega turnirja. Konec leta 2016 je v soavtorstvu v Alešem Jelenkom in Nino Jančič izdala pesniško zbirko Kontejner. Trenutno živi v Novem mestu, kjer dela v Knjigarni Goga.

Kazalo

Uvodna uredniška preja	5
Pesem si sedemnajsti	7

Pesem si spomin 13

Simon Jugovic Fink (simon)	13
----------------------------	----

Pesem si izbrana 15

Damjan Japelj, Legy	16
Irena Pajnik Beguš, pi – irena p.	22
Majda Kočar – Ob potoku	26
Matej Krevs	31
Breda Konjar, Koni	36
Ivanka Kostantino, Lea 199	39
Mark Mandy, Yoda	43
Aleksandra Kocmut – Kerstin	50
Maks Petrič, Maks Jamski	55
Matjaž Jarc, maatjazh	58
Milan Žniderič, Jošt Š.	67

Pesem si podčrtana 73

Ana Maria Beguš, Bela	74
Maja Bernik, Berja Manik	76
Dejan Bosil	79
Ananda Boutoute, Ananda	82
Lara Sofija Božak	85
Brezno	88
Polona Campolunghi Pegan,	
Polona C. Pegan	91
Andrej Debeljak, Hovk	95
Jure Drljepan, JUR	100

Mirjam Dular	102
Sašo Greiner, Mrož	104
Dunja Polonca Guček, Dunja PG	106
Rok Horžen	107
Jernej Jager	109
Črt A. Jamšek, Začrtan	114
Jasna Janež Markič, rožmarin	119
Branka Kamenšek, branka	121
Stojan Knez	124
Tjaša Ivana Kocmut, Tjaša Ivana	126
Dušica Kores, dusica	128
Milomir Kovačević, Miko	131
Matej Krajnc	135
Samo Kreutz, albin	140
Srečko Križanec, srecok	143
Silva Langenus	145
Dominik Lenarčič	147
Klara Leskovec, lizika	149
Tomaž Mahkovic	151
Felicita Medved, nemesis	154
Alenka Mihorič, modricvet	156
Drago Mislovič, DragoM	159
Bernarda Mrak Kosel, lovrenka	161
Nada Pečavar, nada pecavar	164
Marko Nemeč Pečjak, dedihajka	167
Igor Odeb, Brezinbor	169
Matjaž Pegan, botermesec	173
Srečko Plahutnik	175
Žiga Planinšek, Ziegler	176
Janja Plevnik, Pisana_beseda	177
Maja Podgoršek	180
Marija Praprotnik, triglav	184
Bor Ratajec, Oaza Misli	186
sivi veter	188

Marko Skok Mezopotamsky	190	Marinko Jagodić, MAKI	263
Senada Smajić, breza	192	Tjaša Ivana Kocmut, Tjaša Ivana	265
Vesna Šare	194	Mile Lisica, mile	266
Eva Šubic	197	Željko Majstorović, Mikailo m. z.	267
Igor Šmid, igorj	201	Jagoda Nikačević, jagodanikacevic	269
Luka Šturm, Lorijan	203	Tanja Ocelić	272
Jože Valenčič, valjo	204	Samsara	272
Svit Valovnik, Svit	207	Igor Pavlic, Speculum	276
Tom Veber	209	Mirko Popović, mirkopopovic	278
Ramiz Velagić, Žiga Lev	210	Ljubica Ribić	282
Jože Vidmar, Joakim	213	Saša Slavković, salke	285
Janez Virant	216	Senada Smajić, breza	287
Metka Zemljič, Amoris	218	Jelena Stojković Mirić	289
Sašo Zorc Florjanski	220	Vladimir Vuković	294
Barbara Žvirč	223		
Pesem si otroška	225	Pesem si prevedena	297
Lucija Pegan, Lucibu	226	Jure Drljepan, Jur	298
Pesem si za otroke	229	Marinko Jagodić, Maki	305
Breda Konjar, koni	230	Jupiter! Silvana Orel Kos	308
Sabina Posedel, platanas	233	Marko Skok Mezopotamsky	312
Marija Praprotnik, triglav	236	Senada Smajić, breza	316
Pesem si tujejezična	241	Pesem si uredniška	319
Marina Adamović	242	Luka Benedičič	320
Rijad Arifović, Sumiko	245	Lidija Brezavšček – kočijaž	322
Vesna Andrejić Mišković	247	Ana Porenta	325
Katica Badovinac	252	Helena Zemljič	327
Branka Cukrov-Belak, nikita	254	Predstavitev avtorjev	331
Ivan Gaćina	257	Kdo skrbi za Pesem si?	348
Slavica Gazibara, saraivor	259		
Dejan Ivanović, dejanivanovic	261		

Za podporo se zahvaljujemo:

**Javnemu skladu za kulturne
dejavnosti RS**

Občini Velike Lašče

